

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RED

SADO-MAZO ANGELINA ORTADOĞU'YA 'HUZUR' DAGITIYOR!

**AKP ile Cemaat arasında
neler oluyor?.. Kim, neyi
paylaşamıyor?..**

**Ece Temelkuran'ın azabı:
Siz ne zaman bu kadar
mağdur oldunuz?..**

**Kürt 2.0 sürümü patladı;
Bijwenist'ten Özgür Amed,
halkın nabzını kesti!..**

Akşamsefası

Hayatını hor görerek yaşamaktansa...

İşyerime karşı açmış olduğum ayrımcılık davasını kazandım. Benim için haklı olduğum bir konunun ispatı olmasından öte, bir çok kadının maruz kaldığı ve çaresiz hissettiği bir zorluk karşısında 'hayır' diyebilen bir ses olabilmektir bu dava. En son çalıştığım şirkette, doğum yapmadan önce 6 yıldan fazla fon yönetimi yöneticisi olarak çalıştım. Sevmediğim bir sektördü ama hep 'iyi' performans gösterdim.

Bir gün hamile kaldım. Zamanı geldiğinde doğum için yasal ücretli iznime ayrıldım. Sonra da şirkette pek kimsenin kullanmadığı yasal ücretsiz iznimi kullanmak istediğimi söyledim. Daha üç-dört ay olmuş dünyaya geleli, kendisini annesinin bir parçası sanıyor. Odadan çıksam ağlıyor. Tek ihtiyacı karnının doyması, gazının çıkması ve yanında annesi. Nasıl oluyor da bebeğimizi bırakıp çalışmamız bekleniyor? Toplumda uygulanan şiddetin bir devamı değil mi bu? Şiddet illa darpla olmuyor... Anneler işe döner. Bilgisayar başında göğüslerinden süt sızarken gözlerden gizli yaşlar süzülür. Evde bebek yeni bakıcısına elbet alışır. Sütler önce tuvalette, ya da şanslıysak süt odası adı altında koyu karanlık gizli bir yerde, ayıp memelerimizden gün içinde sağılır, sonra zaten kısa zamanda ya süt azalır, ya da bebeler memelere küser, bu mucizevi olay da böylece geçer gider...

Bebek doğar doğmaz, daha kordonu kesmeden annesinin göğsüne koyduğunuzda neler oluyor hiç izleme şansınız oldu mu? Hormonlar yükseliyor, anne ile bebek sonsuza dek birbirine aşık oluyor. Yeterli zaman bırakılırsa bebek minik minik ilerleyip annesinin memesini buluyor. Kordon tam annesinin memesine gidebileceği uzunlukta. Buluyor memeyi ve başlıyor emmeye... İlk aşısını annesinden alıyor, annenin salgıladığı hormonlar sayesinde plasentanın doğumu gerçekleştiriyor. Doğaya meydan okumayıp, doğayla birlikte aktığımızda mucizenin bir

Bir sigorta şirketinde çalışırken doğum yapan ve yasal hakkı olan ücretsiz izni kullandığı için istifaya zorlanan Ayca Yılmaz Gülseven, işyerine açtığı davayı kazandı. Bu karar, işyerlerinde ayrımcılığa uğrayan ve bebeklerini doğru düzgün emziremeden işbaşı yapmak zorunda kalan kadınlar için bir emsal niteliği taşıyor...

parçası oluyoruz; kadın olmak, güzellik, doğurganlık, aşkla varolmak.

Peki bu güzellikler neden hep elimizden alınıyor? Bizden yani doğasından alınıp teknolojiye yani güce teslim ediliyor? Hem de gelişmişlik adına. Oysa böyle olunca hiçbir şey yolunda gitmiyor.

Ben şanslıydım. Ekonomik durumumu ayarlayabildim ve oğlumla iznimin sonuna kadar kaldım. Yine de çabucak geldi işe dönme zamanı. Bakıcılar ayarlandı, sütler sağıldı, raflara dizildi, kostümlemleri giyip gittim işime. Ama şirketimin benim için farklı senaryoları vardı. Benim yerime bir erkek çalışan alınmıştı bile. "Sana bir 'golden paket' hazırladık, istersen bu paketi alıp istifa et ya da istersen maaş ve pozisyonun aynı kalmak suretiyle 'raporlama' görevini alabilirsin," dediler. Raporlama, daha önce bana bağlı olarak yapılan işlerden biriydi. Yani ya 11 yıllık fon yönetimi tecrübemi bir kenara bırakıp, tecrübesiz birinin bile kolaylıkla yapabileceği bir işi kabul edecektim, ya da uygun gördükleri tazminatı alıp istifamı yazacaktım. Açıkça istifaya zorlandım.

Kolay bir karar olmadı. Her ne kadar

işe manevi bir bağlılığım olmasa da maddi özgürlüğüm demektir iş. Statü şu bu dinlemeden çalışmak zorunda kalabilirdim. Ama ben şanslı olanlardandım... Eşimin, ailemin maddi ve manevi desteğini aldım. Kardeşim iş hukuku üzerinde uzman bir avukattı. Ve ben hobi olarak sürdürdüğüm yoga hocalığını, asıl mesleğim olarak deneme fırsatını yakalayacaktım. Hem de oğlumla daha fazla birlikte olma şansını! Tazminatımı alıp işten ayrıldım. Davamı açtım.

Dava dilekçemizde dayandığımız Avrupa Parlematosu ve Konseyi, "Kanunla veya anlaşmayla tanınan ve işveren tarafından ücreti ödenen doğum izni veya ailevi sebeplerden dolayı alınan izin dönemlerinde hakların iktisabını veya muhafazasını askıya alma"yı, 'ayrımcılık' olarak değerlendirmişti. İşten çıkarmalar ve ücret de dahil istihdam ve çalışma koşulları bakımından kamu veya özel sektörde cinsiyete dayalı olarak doğrudan veya dolaylı ayrımcılık yapılamayacağını belirtmiş, "doğum iznindeki bir kadının doğum izninin bitiminden sonra işine veya eşdeğer bir pozisyona kendisi için

dezavantajlı olmayan koşul ve şartlarda geri dönmeye ve çalışma koşullarında yokluğu sırasında yararlanmış olacağı her türlü iyileştirmeden yararlanmaya hakkı vardır" kuralına yer vermişti. İş kanunun 'eşit davranma ilkesi'ne göre de "işveren, biyolojik veya işin niteliğine ilişkin sebepler zorunlu kılmadıkça, bir işçiye, iş sözleşmesinin yapılmasında, şartlarının oluşturulmasında, uygulanmasında ve sona ermesinde, cinsiyet veya gebelik nedeni ile doğrudan veya dolaylı farklı işlem yapamaz" kuralı öngörülmüştü. Sapaşgılam bir dava dilekçesi hazırladık.

Oğlumun doğumu ve sonrasında işten ayrılmam bana uğurlu geldi. Kendime sevdiğim ve istediğim değerler üzerine oturabildiğim bir yol açtım. Hayatımı hor görerek yaşamaktansa ona sahip çıkabilme fırsatı yakaladım. Oğlumla sabahları kahvaltı edebildik, gündüzleri parka gidebildik, akşamları erkenden uyutabildim ve 2,5 yıl emzirdim. Yaklaşık 2 yıl süren davam sonunda sonuçlandı. Mahkeme, işverenin eşit davranma ilkesine aykırı hareket ettiğine karar verdi.

Benim durumuma maruz kalan bir çok kadın olduğunu biliyorum. Sadece benim çevremde onlarca hikaye duydum. Otoriteyle uğraşmak zor, bezdirici, korkutucu ve nafile olabiliyor. Bu karar, benzer davalara emsal teşkil edebilecek... Ayrımcılığın maddi karşılığı 4 maaş tazminat ama asıl olarak kurumlara 'erk'ini kullanmadan önce bir kez daha düşündürecek ağır bir yafat.

Toplumun değerleri ile bağdaşmayan, doğayı, kadını ve kadına ait değerleri hor gören bu düzenlemelerin artık değişmesi gerekiyor. Geleceğimize umutla bakabilmek için kadın-erkek elele verip kadının ihtiyaçlarına çözümler üretebilmeliyiz. Çünkü kendileri ile barışık bireylerin, mutlu ailelerin ve sağlıklı toplumların göbeği mutlu annelere bağlı...

(www.annezen.com)

MANTAR TARLASI

"Çocuklar bir defa genellikle hırsız. Bunun yanında çocuklara devamlı 'Anneniz yoğurt mayalıyor mu' diye sorarım. 'Evet mayalıyor' diyorlar. Bir kere yoğurt bozuksa, mayası bozuktur. Aile ne ise, çocuğu odur. En önemli tespitim, suça meyilli çocukların yüzde 90'ının ailelerinin geçimi sosyal yardımlaşma vakfı tarafından karşılanıyor. Yıllar önce Brezilya'da sokak çocuklarını yok etmek için bir örgüt kurulmuştu. Kusura bakmayın, belki biraz anormal gelebilir ama ben şunu istiyorum: Tıp bu kadar gelişti yüz nakli yapıyor. Emniyette suçluların kanını alıp gen haritası çıkarınırlar. Çocuk doğduktan sonra analizi yapılınsın. Vatana, millete, bu ülkeye zararlıysa yürümeden yok edilsin." Erzurum Dumlupınar İlköğretim Okulu Müdürü Mustafa Aydın, yoksulları öldürmek gerektiğini savunurken...

Çevreye verdiğim Nazlı Ilıcak'tan dolayı herkesten özür dilerim. Çıku çukuruna bıraktım. Nazlı defterini kapatmıştım, baktım somut iddialarıma cevap vermek yerine Ergenekoncular gibi çamur atmaya tercih etmiş Samanyoluhaber'de. Eğer Ilıcak 28 Şubat'ta MİT ilişkisi iddiasını ispatlamazsa namussuzdur, şerefsizdir, ahlaksızdır. 1999'da DSP'den adaylık teklifini, cemaatten dostlarının telkiniyle kabul ettim, o dönemde ağırlıklı olarak DSP destekleniyordu. Şimdi Nazlı Ilıcak'a soruyorum: 28 Şubat'ta kurmaya çalıştığınız MİT ilişkisi cemaati de bağlar mı? Cemaat MİT'le ilişki içinde miydi?

Şamil Tayyar, Nazlı Ilıcak'ın "28 Şubat'ta Şamil Tayyar MİT'le işbirliği yaptı" iddialarını cevaplarırken...

Sayın Aydın Doğan AYDIN BEY, bu yazı, 18 yıllık patronuma dilekçemdir. Dün gece bir televizyon kanalında, bana atılan bir iftiraya cevap vermek üzere bu televizyon kanalına bağlanmışsınız. Size her

zamanki saygımla bir kez daha teşekkür ediyorum. Orada böyle bir olayın olmadığını söylemişsiniz. Bu arada da "Ertuğrul Özkök böyle bir şey yapmışsa şerefsizdir" demişsiniz. Çok haklısınız. Doğru şerefsizdir.

Bu hallere düşecek adam mıydın sen Ertuğrul Özkök?.. Bu arada, farkında mısınız, amma 'namus-şeref' lafı dönüyor medyada!

Görünen o ki 28 Şubat (1997) darbesinin soruşturması ilerledikçe... O dönemde bilhassa Hürriyet ve Sabah'ın başında olanların (patronlar ve profesyonel yöneticiler) tedirginliği daha da artacak. Çünkü... Evet, bazen askerin tehdidiyle... Ama çoğu kez hevesle, istahla, zevkle darbecilere arka çıktılar. Ben Aydın Doğan'ın ekranlara bağlanarak onu bunu suçlamasını, gerilimin dışavurumu olarak okuyorum. Bir arkadaşımın benzetmesiyle, Soruşturma Dozeri uzaktan göründü. Gümbür gümbür geliyor. "Adamlarımı önüne atsam, bana ulaşmadan durdurabilir miyim" telaşı bu...

Emre Aköz... O dönemde kendisi ne yapıyordu, bilen var mı?

Matruşka düşüp kırılınca...

Matruşka bebekler ilk kez 1800'lerin sonunda Moskova yakınlarında bir çocuk eğitim atölyesinde üretildi. En dıştaki bebek şefkatli bir ana figürüdür; onu kaldırdığınızda altından en büyük çocuk, onu kaldırdığınızda ortanca çocuk çıkar ve bu böylece devam edip gider. Zamanla matruşka bebekler de evrim geçirmiş, başlangıç kavramından ayrılarak çeşitli sürprizlere açık hale gelmiştir. Mesela, şefkatli anayı kaldırırsınız, altından korkunç bir cadı çıkar. İpeksi kanatlarıyla uçmaya hazırlanan melek, aslında çatal mızraklı, hain bakışlı şeytanın örtüsünden ibarettir. Sevimli tavşan zehirli akrebi, mağrur ve yakışıklı ayı iğrenç bir timsahı gizlemektedir.

Matruşka bin parça

Bütün devletler az çok matruşka bebeklere benzer. Bu benzerlik iktidarın dayanaklarını oluşturan güç odaklarının kıt kaynakları irrasyonel biçimde paylaşmaya çalıştıkları yerlerde iyice belirginleşir. Her iki vatandaşın birinin oyunu alarak iktidara gelen partinin lider-egemen parlamentoyu bir kurucu meclis gibi tasavvur ederek, mutabakat yoluyla 'demokratik' anayasa yapma girişiminin oymalı cilalı yüzünü kaldırırırsanız, altında iktidar nimetlerini paylaşma hırsıyla yanıp tutuşan açgözlü tarikatları, onların eteğine yapışmış devlet memurlarını görürsünüz.

Neredeyse dört senedir pek çok kişi AKP matruşkasının altında ne olduğunu göstermeye çalıştı. Hatta Ankara'nın göbeğinde bir sahte delil üretim atölyesinin Ergenekon davalarının desteklemek için 24 saat faaliyette halinde olduğu söylendi; "TBMM'ne yürüyüş mesafesinde" denilerek neredeyse adres verilecekti... AKP'nin rejimi değiştirmeyi amaçladığı; ABD'nin 'ılımlı İslam' siyasetinden yararlanarak kendi gizli stratejisini uygulamakta olduğu; Necip Fazıl'ın 'gençliğe hitabesi'ndeki gibi 'kindar ve dindar' bir nesil yetiştirmek için eğitim sistemini alttan alta oyduğu; TSK'yı Black Water şirketine dönüştürmeye çalıştığı söylendi. Fakat her türlü liberal, hatta iyi niyetli solcular ve kendisini gösterilenle yetinen yurttaşlar matruşkanın en üst katmanına takılı kalmışlardı. Orada, halkın oyuyla iktidara gelmiş, 'AB perspektifi'ni kaybetmeden askeri vesayete son vermek için mücadele eden, ekonomide sürekli büyüme sağlayan, darbe anayasasının yerine demokratik bir anayasa hazırlamaya çalışan muhafazakâr/reformcu bir iktidar görüyorlardı.

MİT skandalıyla birlikte matruşka, iktidar partisinin elinden düşüp bin parçaya ayrıldı. Hükümet telaşa düşen parçaları süpürmeye, 700 polislin yerini değiştirmeye, MİT'çileri sorgulamaya kalkışan savcıya el çektirmeye, alelacele yasa çıkararak Hakan Fidan'ı **Başbakan'ın özel çete reisi** haline getirmeye çalıştı. Şeriatçı kesimin hem iktidar hem de cemaat (veya 'hizmet grubu' veya 'sivil toplum' veya 'hizmet cemiyeti') kanadında, durumu izah etme ve ilişkilerin mükemmel olduğunu gösterme çabaları, giderek komik bir muamma halini almaya başladı. Hükümete yakın bir yazar, "İcap ederse

Özel Mahkemeler'i tek maddelik bir yasayla kaldırırız," dedi. Cemiyet ya da o 'şey'den yana olan bir başka şeriatçı yazar, "Dert etmeyin fazla, külfeti beraber omuzladınız, nimeti de adaletle paylaşınız," gibi keramet dolu bir cümle yazdı. Cemaat'ın ya da her neyse o 'şey'in mümtaz şahsiyetleri tv ekranlarında belirerek kırk bin anlama gelecek ince kelâm ile kendi konumlarını savunmaya, üstü kapalı eleştiri ve tehditlerde bulunmaya başladılar.

Paranoid bir tepki

Benderiz, ilk anda, "Bu bir Mossad operasyonudur," diye düşünmekten kendimi alamadım. Paranoid bir tepkiydi bu, kabul ediyorum. Fakat Hocaefendi hazretlerinin, Marmara gemisi hadisesinden itibaren, yani İsrail ile Türkiye'nin arasına kan girdiğinden beri hükümetle arasını sürekli açması; hatta kendine ait tv ekranında bizzat asabiyet sergileyerek hükümeti "muhafelete yer bırakmayan bir alan hâkimiyeti kurmak"la suçlaması dikkate alındığında, paranoyanın takip edilmediğimiz anlamına gelmediği açıktı.

Başka belirtiler de vardı. Mesela Başbakan, gittikçe keskinleşen bir tutumla Milli Görüşçü laflar ediyor, dış basının en ünlü yayın organlarında hakkında beyan edilen kuşkulara aldırıyor ve Suriye işini alenen ağırdan alıyordu. NATO Genel Sekreteri Türkiye'yi ani ziyaretinde Suriye'ye doğrudan müdahale planlamadıklarını, sorunun Ortadoğu bazında çözülmesi gerektiğini söylemişti. Bu bağda, yani temelde, Türkiye'ye büyük görev düştüğü açıktı. Tampon bölgeler kurulacak, muhalifler için yardım koridoru açılacak, uçuş yasağı getirilecekti. Fakat sevimli Dışişleri Bakanı, ansızın, "Denizden bir koridor açsak ne lazım gelir?" gibi tuhaf sözler sarf etmeye başladı. Kara sınırı 822 km. uzanıp giderken, Rus gemilerine ikinci kez Akdeniz'e açılan İran savaş gemilerinin eklendiği deniz yolundan Suriye'ye koridor açmayı düşünen işi yokuşa sürmekten başka anlam taşımıyordu. Bu arada Panetta, İsrail'in Haziran ayında İran'ı vurabileceğini ima ediyor, Ruslar Ermenistan'daki askeri üslerini harekete geçirerek Türkiye'nin yanı başındaki Gümrü bölgesine asker sevk ediyorlardı. Ayrıca Suriye'yle çatışmak, önceki genelkurmay başkanı terör örgütü kurmaktan tutuklu TSK'ya ileriki aşamalarda sorun teşkil edecek ölçüde inisiyatif kazandırmayacak mıydı? **Bölgedeki askeri hareketlilik, Rusya ve İran'ın**

Karşı kampın tezleri ansızın doğrulanmış gibi oldu: Yargıyı ve polis teşkilatını denetleyen F-tipi bir merkez vardı! İnsanın söylemeye dili varmıyor ama, küresel ve ulusal hareket tarzına bakıldığında bu 'şey' bir 'hizmet grubu'ndan çok, CIA'nın İslam aleminin içine yerleştirdiği bir 'operasyonel ajan' gibi duruyor...

eşzamanlı olarak dış göstermesi, Kürecik'teki radarın gerçek görevinin deşifre olması karşısında hükümet, Suriye işinden yan çizmenin yollarını aramaya başladı.

Yumağın en hassas ipliği

MİT skandalı işte tam bu noktada patlak verdi. Devlet aygıtlarını elinde tutan taraf hemen gücünü gösterdi. Cemaat ya da 'hizmet grubu' ya da STK olan öteki 'şey' ise hemen geri adım atıp şefkatli ve hayırsaver/yumuşak imajını uzlaşıcı bir tutumla, ama güçlü olduğunu da hissettirerek sürdürmeye çalıştı. Bu işe en çok liberaller şaşırdı. Taraf gazetesinin demokrat yazarları bile, o 'şey'in artık kendisini tarif etmesi ve bir biçim kazanması gerektiğine dair yazılar döşendiler. O 'şey' başı sonu, yöneticileri ve kadroları belli olan bir biçim edinmeli; artık dernek mi olacak, parti mi kuracak, her ne yapacak idiyse bir an önce yapmalı ve 'şeffaf' olmalıydı. Karşı kampın, yani 'statükocular'ın, hatta Ergenekoncular'ın tezleri ansızın doğrulanmış gibi oldu: Yargıyı ve polis teşkilatını denetleyen F-tipi bir merkez vardı! İnsanın söylemeye dili varmıyor ama, küresel ve ulusal hareket tarzına bakıldığında bu 'şey' bir 'hizmet grubu'ndan çok, CIA'nın İslam aleminin içine yerleştirdiği bir 'operasyonel ajan' gibi duruyor.

Şimdilik hükümet 1-0 galip görünüyor. Taraflar sütte gerisinde sahayı tarassuta çekildiler; türlü gösteri ve tatbikatla dikkatleri dağıtmaya çalışıyorlar. Matruşka paramparça oldu, parçaları süpürüldü, ortalık temizlendi. Fakat bu işlerde herkesin gözü önünde sıkılan ilk kurşun çok önemlidir. Hükümette temsilcisi olan ve 'nimeti paylaşan' cemaatler ile Başbakan bir anda kendilerini tehdit altında hissettiler. Savcılar en hassas yumağın en hassas ipliğini çekivermişlerdi. Hükümet ipliği kesti. Bundan sonra yeni hamleler olacak, tarafların gücü ve kuyruklarının nereye bağlı olduğu daha açık görünecektir. Her şey olabilir... Hatta Hrant Dink cinayeti bile çözülebilir. Haksız yere tutuklanan pek çok kişi serbest bırakılabilir. Raflara özenle yerleştirilmiş dosyalar yerinden oynayabilir; yabancı ülke bankalarındaki hesaplar, yolsuzluklar bir bir ortaya dökülebilir; memleketin savcıları ve hâkimleri iki ayrı kamp halinde çevrelerindeki polis aygıtlarının desteğiyle birbirine girebilir.

Bunlar elbette çok esrarengiz olaylar, bizim kapasitemizi aşıyor. Aslına bakılırsa

bu memlekette son 50 yıldır yaşanıp da esrarengiz olmayan pek az olay var. Bu yüzden, siyasi-analitik olmaktan ziyade, polisiye ya da kompo senaryosu yazarı gibi düşünmek gerekir. Burada önemli olan doğru soruyu sormaktır. Soru şudur: Hükümetle kim uğraşıyor? Esrarengiz astsubay Hakan Fidan MİT'in başına atıldığında İsrail Türkiye'yle istihbarat paylaşımına son verdiğini açıkladı. Batı basını bunu sansasyonel bir haber olarak verdi. Yeni müsteşarın İsrail'in sırlarını İran'a aşikâr etmesinden korkuluyordu. Roboski katliamının bir ABD-İsrail tuzağı olduğunu herkes anladı. Ama bunu, ne BDP, ne AKP ne de askerler telaffuz edebilir. Bunu telaffuz eden, kendi siyasi koordinatlarının dışına çıkmış olur. KCK'nın içinde kaç tane MİT elemanı olduğunu (bazı gazeteler sayının 1000 olduğu yazdı) ve bunların orada ne yaptıklarını da bilemeyeceğiz.

Tuhaf düşünceler

İnsanın aklına tuhaf düşünceler geliyor.

Acaba esrarengiz bir güç, Kürt meselesinde ve Ortadoğu'nun yeniden biçimlendirilme sürecinde hükümetin PKK'yı devre dışı bırakarak doğrudan Barzani'yi muhatap almasını kolaylaştırmak için KCK'yı MİT müsteşarlığına mı bağladı? Bilemeyiz.

Yoksa cemaat ya da cemiyet ya da 'sivil toplum ve hizmet örgütü' olan o 'şey' ABD-İsrail'in Devlet dediğimiz örgütün sinir noktalarına yerleştirerek hükümeti denetlemek ve icabında hizaya getirmek için kullandığı bir şey mi? ABD'nin daima aynı anda iki ata oynadığını biliyoruz. Biri tökezlerse öbürünü kamçılıyor. Bugünün küresel ve ezici emperyalist dünyasında sert Kemalizme ve Hasan Mutlucan türkülerine yer olmadığı için TSK atını öldürdüğüne göre, onun yerine geçirdiği yarı-adli, yarı-polisiye, dindar ve kindar bir İslamcı 'teşkilat-ı mahsusa'yı, Milli Görüşçü havalara bürünen Başbakan Erdoğan'ın paçalarına sardırması olabilir. Oysa Başbakan, Zaman gazetesinin kuruluş yıldönümü töreninde yaptığı konuşmada, "Selam olsun!" diyerek Atlantik ötesindeki Hocaefendi'ye ve onun çilekeş münitlerine sempati mesajları göndermişti. Demek ki inanmadılar!

Ülkemizde devrimin subjektif şartları henüz olgunlaşmamış olsa da objektif şartları mevcuttur. (Emin olun, bu cümleyi dalga geçmek için yazmadım!) Muhtemel devrimin tabandan gelen İslami bir devrim olmaması için sosyalistlerin büyük bir çaba göstermeleri gerekir. Bu çabanın ilk adımı bütün sosyalistlerin AKP'ye karşı olan bütün halk kesimlerini örgütlemeye çalışmaları ve her yerde birer **Kültür Devrimcisi** gibi faaliyet göstermeleridir. Sadece eğitim sisteminde yapılmak istenen değişiklikleri (4x3) hedef alan, parasız eğitim talep eden, siyasi İslamcılığın kadrolaşmasını hedef alan bir **Kültür Devrimi** kampanyası bile, birleşik bir cephe halinde topluca yürütüldüğü takdirde, şu ortaçağ iktidarının temellerini sarsabilir.

Nohut Operasyonu: F. Gülen'in AKP'yi bitirme planı

Artık cümle alemin bildiği üzere malum cemaat ile AKP arasında önceleri kayıkçı kavgası olarak başlayan mücadele özellikle MİT süreci sonunda sokak çatışmasına ve en sonunda Fethullah Gülen'in bir ikinci sohbetiyle beraber bir çeşit meydan muharebesine dönmeye başladı.

Fethullah Gülen'in kendi medyasında yaptığı 'sohbet' konuşmasına ilk baktığımızda sıradan bir müminden bahsettiğini zannedebilirsiniz. Ancak cemaatin sıradan müminlerle ilgilenmediğini yedi düvel biliyor. Tasavvuf ilgilene insanların sözcük dağarcıklarında yer alan kimi ifadelerin Fethullah Gülen'in dilinden dökülmesi elbette farklı algılanıyor artık. Cemaat aşmış artık bir lokma bir hırka peşinde koşturan mutasavvıf ehlini ve takipçilerini. Onların en büyük derdinin ahiret hayatını kurtarmak olduğunu iddia etmek için şeytan tarafından kandırılmış olmak gerekiyor. Sen kalkıp bütün dünyada teşkilatlanacaksın. İktidarlara destek veya gerektiğinde köstek olacaksın. Dünyadaki bir numaralı İslam devletinin 'şeytan' ilan ettiği ABD adlı ülkede konuşlanacaksın. Ondan sonra kalkıp Sultanbeyli'de yaşayan gariban bir Müslüman'a, "Nohut tanesine takılır düşersin. Tepetaklak gidersin," diyeceksin. Elbette yok böyle birşey.

Ticari ve siyasi din...

Sultanbeyli'de yaşayan gariban müminle başka tarikatlar ilgileniyor. Her ne kadar o tarikatların büyük bölümü de gırtlaklarına kadar ticaret ve siyasete şu veya bu şekilde bulaşmış olsalar dahi dünyanın en siyasi ve en ticari dini cemaatinin Fethullah Gülen cemaati olduğunu sadece dünyanın bütün gizli servisleri bilmiyor artık. Cümle alem biliyor. O nedenle Fethullah Gülen'in ağzından çıkan hemen her sözün adresi rahatlıkla saptanıyor. Şu sıralar Tayyip Bey kardeşime takmış olan Fethullah Gülen'in nohut benzetmesi ile neyi kastettiğini analiz etmek gerek.

Bilindiği üzere Başbakan Tayyip Erdoğan hakkında, geçirmiş olduğu ameliyatlar nedeniyle giderek ciddi boyutlara ulaşan söylentiler uzun zamandır kimi gündemleri işgal ediyor. Daha önceki yazılarımda yazdığım üzere önceleri bu iddia ve söylentileri çok ciddiye almıyordum. İlk ameliyat gerçekleştiğinde Tayyip Erdoğan'ın ciddi bir hastalıktan muzdarip olduğunu düşünmedim ve hatta düşünmek dahi istemedim. Bilenler bilir. Ben ne kadar eleştirirsem eleştireyim Tayyip Bey kardeşimi medyadaki adam sandığı dümbelek yandaşların hepsinden daha fazla severim. Değil canına, başırsağına; kılına zarar gelmesini istemem. Kendisi iktidardan düşecekse, "Adil bir seçim yoluyla veya Allah nasip ederse sosyalist bir devrim yoluyla düşmeli," derim. Her türlü askeri darbeye veya polis ile yargıyı ele geçirmiş cemaat darbelerine ne kadar karşı olduğumu

tüm okur dostlarım bilir. 2007 öncesinde bu konudaki yazılarımda kitabımda ziyadesiyle mevcuttur. Hatta sadece onun için değil, dünyadaki tüm zorbalık taslayan iktidarlara için aynı dileğe sahibim. Tayyip Erdoğan'ın iktidarını seçim ve devrim dışında bir üçüncü seçenek olarak ağır bir hastalıkla yitirmesi ihtimali beni ziyadesiyle üzer. O nedenle malum dedikodular ilk olarak ayyuka çıktığında 'iktidar mücadelesini yitirmiş olan ulusalcıların temennisi' diyerek gülüp geçtim ve ne zaman ki genellikle dediklerinin tersi çıkan Abdullah

Gül kardeşim, "Mühim birşey yok. Büyütülecek bir durum yok," dedi, o zaman işkillenmeye başlayıp iddiaların doğruluğu hakkında derin kaygılara gark oldum. Fakat yine de yüzde 100 bir kesinlik olmadığından, malum iddiaların sadece bir iddia olabileceği ihtimalini elden bırakmadım. Ne var ki, bir süredir cemaat ile AKP iktidarı arasında ciddi bir mücadele başlayınca işkillenmem tavan yapmaya başladı. En sonunda Fethullah Gülen bir ikinci sohbetinde benzetme sanatı yaparken 'nohut' dedi ya, korkarım durum aydınlığa kavuştu. Yine de

GHK Fıkrası...

Bir liberal, bir sağcı muhafazakar, bir faşist, bir sosyal demokrat ve bir anarşist ahirette tanrıya hesap veriyormuş. Tanrı liberale, "Kul hakkı yedin mi?" diye sormuş. Liberal, "Her kul kendi bacağından asılır, bana dokunmayan tanrı bin yaşasın," demiş ve tanrı o liberali koyun olarak yeniden yaratıp zebanilere teslim etmiş. Zebaniler o liberali kendi bacağından asmış.

Sağcı muhafazakar, "Kulun kölen olayım tanrım," demiş. Tanrı, "Geçti borun pazarı, sen kapitalizme kul oldun sür eşşeği cehenneme," demiş. Sağcı muhafazakarı cehennemde şeytana köle yapmış.

Sıra faşiste gelmiş. Faşist, "Kul mu? Ben neredeyim? Sen kimsin? Nerelisin? Kimlerdensin? Bizden misin?" diye sormuş. Tanrı faşisti, o faşistin nefret ettiği ırktan bir zavallı kimse olarak o nefretiyle beraber yeniden yaratmış, cehenneme bile koymaya tenezzül etmemiş.

Sıra sosyal demokrata gelmiş... Sosyal demokrat, "Valla o senin kulların bize pek yiyecek içecek kola hamburger bırakmadılar, bu sebeple pek kul hakkı yiyemedim," demiş. Tanrı, "Peki o zaman," diyerek sosyal demokrati

cehennemin en dibine şeytanın yanına göndermiş. Şeytan, sosyal demokrata, "Ha ha nasıl kandırdım sizi!" demiş. Sosyal demokrat şeytana, "Tanrı beni buraya kul hakkı yemeye gönderdi. Müsaiteniz hakkınızı yemeye geldim," demiş.

Sıra anarşiste gelmiş. Tanrı sormuş, "Kul hakkı yedin mi?" diye. Anarşist cevaplamış, "Valla ben dünyada bir tane kul görmedim ki hakkını yiyim, tanıştığım herkes maşallah senden fazla tanrıydı," demiş. Cennete gide gide anarşist gitmiş ve bir cennet köşkünü ateist bir komünistin tekiyle paylaşmış. Anarşist o atesit komüniste sormuş, "Ne iş? Nasıl geçtin ahiret sınavından? Sen ki inanamazsın tanrıya!" demiş. Komünist yanıtlamış, "Kul hakkını paylaşmak istedik ama sen mücadele etmedin ki paylaşalım" dedim tanrıya... "O da bu masala inandı!" demiş.

Allah'tan ümit kesilmez diyorum.

Fethullah Gülen'in cemaat radyolarında ve televizyonlarında döne döne verilen sohbetleri bir başlıkla sunuluyor. Söz konusu sohbetin başlığı bile zaten pek manidar görünüyor. Sohbetin başlığı, **Dikkatle bas, batmaktan kork!** şeklinde. Doğrudan hitap var. Muhatap ise içerikten anlaşıyor.

Ne diyor Fethullah Gülen? Şöyle diyor.

"Tarih boyunca, çok güçlü ve çalılımlı bir edayla yola çıkan ama daha birkaç adım ilerlemeden üzerine bastığı bir nohut tanesinden dolayı tepetaklak giden ve hiç beklemediği bir virajdan uçuruma yuvarlanan binlerce insan olmuştur."

Şimdi bu binlerce insanın sıradan müminler olmadığı aşikar. Sıradan müminler arasında da şüphesiz daha birkaç adım ilerlemeden nohut tanesine takılarak tepetaklak giden, hele hele viraj alamayarak uçurumlara yuvarlananlar mevcuttur. Lakin o binlerce sıradan mümin karakterin hemen hiç biri Tayyip Erdoğan kadar çok güçlü ve çalılımlı bir edayla yola çıkmamıştır. Birkaç adım ilerleme meselesine gelirsek, bu cümleden anlaşılan şu ki, Tayyip Erdoğan'ın bugüne dek yaptıkları sadece birkaç küçük adımdan ibaretmiş. Demek ki cemaatin planlarına hiçbirimizin hayalleri dahi erişemez!..

Fethullah Gülen'in sohbeti şöyle devam ediyor:

"Haram bir lokma, yalan bir kelime, yasak bir bakış veya gayr-i meşrû bir dokunuş birer kayma noktası oluyor ve bazı latifelerin sönmesine, hatta ölmesine sebebiyet verebiliyor."

Manevi organlar...

Tasavvuf bilmeyenler için izah edelim. Tasavvuf inanışlarına göre insanın *latife* adı verilen manevi organları vardır. İnsanın dünyaya gelme gerekçesi aslında o latifeleri hayata geçirmektir. Mevcut latifeler, tasavvuf uygulamaları yapılmadığında armut ağacındaki armut gibi dururlar. O armutu bir çeşit süper armuta dönüştürmek için *zikirdi, ibadetti* türlü uygulamalar yapılır. Fakat bir kimse ne kadar ilerlerse ilerlesin belirli aşamaları geçmeden Fethullah Gülen'in de bahsettiği 'yanlışları' yaparsa üzerinde yürünen tasavvuf zemini kayganlaşır ve kişi aniden tepetaklak düşer.

İlk bakışta bu sözlerin doğrudan doğruya Tayyip Erdoğan'a söylendiğini düşünmek zor. Genel ifadeler bunlar. Kendi cemaatindeki veya başka cemaatlerdeki veyahut iktidar çevrelerindeki hemen herkes için söylenmiş gibi duruyor bu sözler. Lakin, cemaatin bir numaralı ismi olan Fethullah Gülen'in bu sözleri sıradan zevat için 70'li yıllarda Bornova'da söylediğini, günümüzde artık Bornova cemaatine hitap etmediğini düşünürsek ve konuşmasının hedefinin AKP iktidarı olduğunu kabul edersek, AKP iktidarının haram lokma yiyenlerle dolu olduğunu, yalan söylediklerini, yasak bakışlar fırlattıklarını, gayrimeşru

dokunuşlar içinde olduklarını anlayabiliriz. Lakin bizler zaten bunu biliyoruz. Söylenen yeni birşey yok anlayacağımız.

Fethullah Gülen sohbetine devam ediyor: **“İnsan, başlangıçta hiç de önemsemediği bu küçük inhıraflar yüzünden zamanla yoldan çıkıyor, kendi kimliğinden uzaklaşıyor, değer ölçülerine karşı yabancılaşıyor ve her an düşebileceği bir kaygan zemine girmiş oluyor; bazen sürçüyor, bazen düşüyor, bazen de yüzüstü kapaklanıyor ve bir daha da belini doğrultamıyor. Hep iki büküm ve kambur olarak yürümeye mahkûm oluyor”**

Bu sözler de bir önceki sözlerin devamı niteliğinde görünüyor. Eğer muhatap Tayyip Erdoğan ise neredeyse birebir örtüşüyor. Özellikle yıllar önce attan düştükten sonra bel rahatsızlığı bir türlü peşini bırakmayan Tayyip Erdoğan’a asıl tehdit burada yapılmış gibi bence. Çünkü yıllarca süren kadrolaşma faaliyetleri sonucunda cemaatin devlete yerleştirdiği kimi kimseler yüzünden Tayyip Erdoğan ve iktidarının manevi belinin bir daha doğrulamayacağı açık ve net olarak hem ifade ve hem de tehdit ediliyor. Tayyip Erdoğan’ın işi hakikaten zor görünüyor. Hem maddi ve hem de manevi bel rahatsızlıklarından muzdarip olacak gibi görünüyor. Allah yardım etsin.

İktidarı tehdit...

Fethullah Gülen dur durak bilmeden sohbet adı altındaki iktidara yönelik tehditlerine devam ediyor. Diyor ki, “Makam arzusu, tanınma tutkusu ve şöret düşkünlüğü demek olan hubb-u câh az çok hemen her insanda vardır ve pek çokları için öldürücü bir kayma noktasıdır. Kimseden korkmamanın yegâne çaresinin, korkulması gereken gerçek kaynaktan korkmak olduğunu bilmeyenler için de havf bir ölüm çukurudur. Bir şeyi hırsla istemek, açgözlülük ve doymazlık manalarına gelen tamâ ise bazı şer odaklarının mü’minleri bile kendi menfur emellerine alet etmek için kullandıkları, gazâb-ı İlahî’yi celb eden ve hayat-ı ebediyeyi bitiren bir tuzaktır. Devlet-i Âliye’nin de sonunu hazırlayan sebeplerden biri olan ırkçılık, insanın en zayıf ve fenalığa en açık damarını teşkil eden benlik ve hak erlerini bile dört duvar arasına hapseden kayrata düşkünlük gibi hastalıklar da ayakları rahatsız tehlike noktalarıdır.”

Her ne kadar burada tarif edilen hallerin hemen hemen tamamı en başta malum cemaatin ileri gelenlerini ve medyadaki sözcüleri ile kiralık kalemlerini kapsıyor olsa da her nedense AKP iktidarı ve çevresine de bal gibi uyuyor. Özellikle Arap ve Müslüman dünyasında süper bir lider olmak isteyen Tayyip Erdoğan’ı bir kez daha hedef alan sözler ile karşı karşıyayız. Korkulması gereken asıl faktörün ABD ve Mossad gizli servisleri olması gerektiğini anlıyorum ben bu konuşmadan. İlk bakışta Allah’tan korkulması gerektiğinin ima edildiği akıllara gelebilir. Lakin yıllardan beri öğrendik ki ne cemaat ne de iktidar unsurlarının Allah’a şükür pek böyle tasaları yok. **Sadece kitap yayınlamış veya sadece yayınlanmak üzere kitap yazmış insanları terörist diye yaftalayarak**

Fethullah Gülen ‘Cemaat’ın işine geleceğini düşündüğü her durumda herkese yanaşır. Kedi gibi, yaşadığı evi kendinin sanıyor. Şu sıralar kendi evi sandığı ABD’ye ‘hizmet’te kusur etmiyor...

yıllarca zindanlarda tutan bir zihniyetin Allah’tan korkmak hakkında vereceği vaazlerin Andersen Masalları’ndan daha düşük seviyede masallar olduğu aşikardır.

Cemaat ve AKP dışındaki kimseler, özellikle muhalif çevreler, her iki odağın da ABD’nin ve dünya kapitalizmini sevk ve idare eden uluslararası sermayenin kuklası olduklarını düşünebilirler. Oysa AKP çevreleri öyle düşünmez. Onlara göre, ABD denilen heyula idare edilmesi gereken, köprüyü geçene kadar dayı denilmesi gereken bir ayıdır. Cemaat ise bu konuda daha nazik ve daha derin düşünür. Cemaate göre ABD ve kapitalizm, asıl amaç olan dünya imparatorluğuna giden yolda peygamberin Miraç gecesi manevi göklere çıkarken kullandığı Burak adlı araca benzer. Fethullah Gülen’in ve cemaatin gözünde ABD ve kapitalizm, Allah’ın kendilerine hizmet etmesi için yarattığı bir mahluktur. Gerçekte durum tam tersi olsa da maalesef böyle bir zihin dünyaları vardır.

Durum biraz şuna benziyor: Hani kediler bulundukları evi sahiplenirler ve evsahibi insanların kendi ahalisi olduklarını sanırlar ya, Cemaat de bu dünyayı, Türkiye’yi ve hatta ABD’yi kendi evi olarak düşünüyor. Bu yüzden ABD ve Türkiye yönetimi ve gizli servislerine müsaade ettiğini sanıyor. Kediye sokağa atsanız kendine yeni bir mekan bulur. Yarın bir gün benzer kader cemaatin başına gelse yine aynı durum yaşanacaktır şüphesiz. Çünkü Allah’tan ümit kesmiyor onlar. ‘Reca’ konusunda bir sıkıntıları yok yani.. Ama anlamı korku olan ‘havf’ için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Çünkü Allah yerine o müsaade ettikleri ABD’den korkmuş gibi bir halleri var. **Gazze ve Mavi Marmara hadiselerinde bile ABD’den yana tavır koyan bir hareketle karşı karşıyayız.** Ama bir yönden ve kendilerine göre kesinlikle haklılar. Üzerine bindikleri o ilahi aracın istikametinde olmak zorundalar. Öyle ya, otobüse bindiyseniz otobüs nereye gidiyorsa oraya gidersiniz. Bunlar da ABD’nin âli menfaatleri nere giderse oraya gidiyorlar.

Hoca iktidarın kulağını çekmeye devam ediyor. - <https://frantey.org>

ediyor:

“Dünya kadar himmet ona açık duruyorken kapıları sürgüleme ve istifadeye kapalı olma... İşte, bütün bunlar, iyi bir mü’min olma yollarında buzlanma hasıl eden ve zincirleme kazalara sebebiyet veren faktörlerdir. Bu hastalığa yakalanan bir insanın gönlündeki mücadele azim ve kararlılığının tahtına kendini beğenme duygusu gelip oturur. Dini dünyaya duyurma tutkusunun yerini, tanınma ve bilinme isteği alır. Karşılık beklemeden dine ve millete hizmet etme mülahazası dünyevî beklenti hücumlarına ve şahsî çıkar düşüncesine mağlup olur. Böyle bir bitiş sürecine giren insanın da artık hiç kimseye faydası olmaz.”

Nohutun sırrı...

Fethullah Gülen’in yaptığı mevsim şartlarına uygun bir benzetme olan ‘buzlanma ve kaza’ analogileri ise şike meselesi, MİT meselesi gibi cemaat ile iktidarın yaptıkları son kazalardan başkaları değil. Demek istiyor ki; **AKP iktidarı, cemaatin biat ettiği süper güçlerin ve devlet içine yerleştirdikleri kendi adamlarının himmetini boş verip kendini her şeyden güçlü sanmaya, Ortadoğu ve dünyanın efsanevi devlet adamı sanmaya devam ederse kısa bir süre sonra o iktidar ve iktidarın bir numaralı ise ‘faydasız’ hale getirilir.** Kısacası, **“Sen bittin Tayyip!”** diyor.

Gerçekten tuhaf bir durumla karşı

karşıyayız. Çünkü şunun şurasında bir iki sene önce **AKP ve Gülen’i Bitirme Planı** konuşuluyor, dünya kadar yaygara kopartılıyordu AKP ve Gülen medyası tarafından. Bu nedenle çoğu asker yüzlerce kişi halen yargılanıyor ve hatta haklarında bir hüküm olmaksızın tutsak tutuluyor. Oysa o davalar bile henüz neticelenmeden yeni bir plan ile karşı karşıyayız galiba. Bu planın adı ise **Fethullah Gülen’in AKP’yi Bitirme Planı** olmalı.

Bilindiği üzere hemen hemen bütün tümörler önce küçücük bir parça olarak hayatlarına başlarlar. Kötü huylu olan bir tümör hızlı bir şekilde büyür ve genellikle bir nohut tanesi büyüklüğüne ulaştığı zaman teşhis ve tedavisine başlanır. Nohut büyüklüğüne ulaşmadan önce çoğu tümör hastalık belirtisi bile yaratmayabilir. Fethullah Gülen’in kastettiği nohut, bu nohut mu, yoksa **cemaatin devletin içine yerleştirdiği kendi nohutları mı?** Yoksa her ikisi birden mi? Doğrusu bunu bilmiyoruz. Ama bildiğim şu ki, Fethullah Gülen sadece bağırsak üzerine konuşmaz. Muhtemelen ülkemizde uzunca bir süredir devam ettirilen **NATO kupası finalinin** başlama vuruşunu yaptı ve devlet içine yerleşmiş bütün nohutlara mesaj verdi. Maçın ilerleyen dakikalarında gelişecek çok tehlikeli ataklar ve kontatıklara şimdiden hazırlıklı olmak gerekiyor.

Şunu vurgulamak gerekir ki, **cemaatin AKP’ye ihtiyacı yoktur. İsterlerse CHP’yi bile iktidar eder onlar.** Onların ana kaygısı iktidarı değil, devleti ele geçirmektir. Zaten bu konuda epeyce başarılı da oldular. Cemaatin yanıldığı nokta, yukarıda anlattığım kedi sendromunda yatıyor. **Kedinin bulunduğu yeri kendi mekan, civarda yaşayan herkesi kendi ahalisi sanması gibi kadim bir yanılgıları var.** O üzerine oturdukları ‘ilahi taşıt’ yüzünden isterlerse istediklerini iktidar istediklerini muhalif yapacaklarını sanıyorlar. 28 Şubat döneminde bile istikametleri o üzerine oturdukları taşıtın istikameti olmamış mıydı? Ama demedi demeyin. Çok yaramazlık ve alerji yaratan kediler bir gün evden kovulabiliyorlar ve sokaklara atılabiliyorlar. Hem her yolun bir sonu vardır ve her taşıtın yakıtı tükenir. Zaten dünyanın girdiği yeni süreç, o taşıtın yakında hurdaya çıkacağını müjdelere.

Çok uzak olmayan bir gelecekte **Nohut darbe planı** adlı taze bir iddianamemiz daha olursa kimse şaşırmasın...

2012 yılı Mart ayına ait Altın Haydar Ödülü hiç şüphesiz eskiden gazeteci olduğunu iddia eden ama şimdilerde ise milletvekili olduğunu iddia eden ama sürekli bir şeyleri iddia eden Şamil Tayyar’a gidiyor. Nazlı Ilıcak ile giriştikleri çadır tiyatrosu temsiliinde Nazlı Ilıcak’ın yatak odası dünyasını bile yandaşlıkta kullandığı için, yandaşlıkta sınır tanımadığını başka yandaşlara dahi saldırarak gösterdiği için, saldırırken sadece kalem ve aklından değil, başka alet edavat ve organlardan da istifade ettiği için malum ödülü sonuna kadar hak etti. Şamil Tayyar’dan beklentimiz aynı performansı diğer yandaşlar üzerinde de göstermesi ve böylece tüm yandaşların ne mal olduklarını ortaya çıkarması ve bizleri büyük bir zahmetten kurtarması. Böylece bir tek kendisinin gerçek yandaş olduğunu anlayacağız inşallah...

2012 ve Türk siyasi tarihine damga vuran olayların arasında yer alacak olan MiT ile Yargı/Emniyet kavgası, Başbakan'ın volesiyle biraz duruldu. Tabii bu trafik arasında olan vatandaşa oldu. Büyük resim diye diye yırttık kendimizi, lakin bi'şi yok. Halk arasına inmeden sorduk. İnmiş kadar olduk...

MiT'in MiT'i ısırma meselesi

2 012 ve Türk siyasi tarihine damga vuran olayların arasında yer alacak olan MİT ile Yargı/Emniyet kavgası, Başbakan'ın voleyboluyla biraz duruldu. Tabii bu trafik arasında olan vatandaşa oldu. Çünkü her zamanki gibi bir bok anlamadık. Büyük resim diye diye yırttık kendimizi, lakin bi'si yok. Mitolojik bir bağlantı dahi bulamadık arkadaşlar. Lakin "bulamadık" dedikse de o kadar değil. Halk arasına inmeden sorduk. İnmiş kadar olduk. Buyur ola...

Ulusalıcı Teyze: Amerikan oyunları bunlar. Ülkemizin refah ve mutluluğuna göz koyan İsrail istihbaratıdır. MİT Mossad'ın elindedir. Ermeni ve Kürt oyunu bunlar. Yetişey atam yetiş! Ayy galiba bayılcam. Nemrutlu türküm diyene!

Yeni ve Heyecanlı Twitter'ci: Flaş! MİT'i KCK kurmuş. Aman tanrım!

Latin bir Kürt: Biz dört kıtaya dağılımış
Kürdos Latinos cemiyetinin bir üyesi olarak
öncelikle bu tür durumlar için *Age quod agis*
deriz. Yani “Ne yapıyorsan onu yap” demek.
Hatta izninizle *Memento mori* sözünü de
hatırlatacaım bunlara. Ölümlü olduklarını
unuttukları için. Yazık...

Cern Deneyi'nden bir görevli: Wat? Wat
ar yu esking tu mi? Wat kaynd of faking tinks
men? Go ewey. Ay hev e work end no tayin.

Osman Baydemir: Açık ve net söylüyorum.

Bu kadim kentin
(duraksama)... Belediye
başkanı olarak û Allah
wekil Allah wekil! Eğer
barışa katkısı olacaksa
Savcı beni de MİT'ten
bilsin...

Genç Şakirt: (Kol
uzunlukları son kez kontrol
edilir) Nijer'in uzak bir köy okulunda
eğitim görmüş, Papua Yeni Gine'de *Ayna*
programına katılmış, Mozambik'te dersler
vermiş ve son olarak da olimpiyatlarda
ödül kazanmış *Annem Annem* şarkısının
koreografiliğini -Allah'ın izni ile- üstlenmiş
bir kardeşiniz olarak selamün aleyküm
diyorum. Pardon kardeşim. Soru neydi? Bu
arada bu gece sohbeteye katılmak ister misin?

Uсталık döneminin ilk çeyreğini yaşayan AKP'li amca: Her şey çok güzel. Çok şükür bir sorun kalmadı. Bizi çekemeyenler ve CHP'nin oyunları da biz koca iktidarı yıkmaz. Onlara 'HES' diyorum, pardon pes diyorum artık. Tüm bakanlarımız dört dörtlük. MİT de bizimdir. Vatandır, candır. Gerekirse MİT'i de müze yaparız.

Suruçlu Amca: Bu kanı durdurun, sizi yiimeyizz yiimeyizz!!!

**Biz de insanız! Dünya
ne kadar milletse,
biz Kürt halkı da
bir milletsiniizz...**

Nıııııı bizi bitiriyorsunuz?

Nerrreeeyyeee qadarr
bizi bitireceksiniz? İlk
ve son olarak konuşuyorum. Kellem de bu
yoldadır, isterseniz beni kelle edin. Kavganıza
biz Kürtleri eklemeyin. Bizim üzerimizden
rant elde etmeyin. Fil olabilirsiniz ama biz
çim değiliz. İlk ve ikinci kez konuşuyorum.
Kelle etmeyin isterse hepse atın. ([http://goo.
gl/mbtK](http://goo.gl/mbtK))

Mehmed (Esnaf-Manav): Şu lahanayı görüyor musunuz? Ya da geç bunu. Bak burada çürümüş bir kabak var. Eskiden kalma. Kundir diyoruz. Hah! Bu olan bitenlerin hepsi bu kundir kadar değeri yok gözümde. Kim kimin umurunda ki benim umurunda olsunlar? Savcıymış, hakimmiş, pehh...

Emin Amca (Ulu cami öñü emeklisi):
Oğlum bizi ancak quantum kırttırır.
Anladığım budur. Kafam durmuş artık. Kimin
hesabı kiminle belli değil. Oysa buralar
eskiiden hep yeşillikti, çayların tadı başka
idi. Ahh benim hayat arkadaşım Neriman
gitmeyecekti. Çok yalnızım...

Septik Cemil: Benim dikkat çekmek istediğim başka bir nokta var. Erdoğan her hastaneye düştüğünde daha orada geçirdiği saat başı kadar Kürt tutuklani. Bu nedir şimdi? Roboski katliamında teşekküller etti TSK'sına. Şimdi MİT sıkışınca jeton düştü bende. Meğersem olacaklarından korkusu varmış, yanında tutmak istemiş. Eğer bu soruna çare bulamazsa daha çok düşecek hastanelere. Bundan eminim. Ama o istedi de ona kolonya, tırşik, çiçek mi götürmedik? Ziyaretçi kabul-etmi, ma biz ne yapak?

Remezan Abê (İşsiz): Bax saa yemin ediyem! Çekisen değıl? Yazmayı da unutma. Ben şimdi qardeşıme dezgahi söylem, Cemaat dedikleri o cemaat war ya, o virüs gibi dalmış aramıza. E zamanında kekê Tayyib'i de getirdiler. Şimdi birêmin Tayip güçlenmiş û qafa tuti bunlara. Anlisen değıl? Pansivyna'dır, Şenova'dır nedir, işte oradan qumandaya basiler. Daha geçen gördix kımıklı çavleri çökmüş bir yaşlı qetliam fetwasi verdi. Heger baa sorarsan bu kavga buyık kavgalara yol açacax. Ben her gece eve Dakota, qarpuz çekirdeğı aliyem. Çıtlapıy izliyem. Yaw abem benim, ma sen süle ha! MİT, MİT'i ısırır mı? Evi gunler!

Ücretsiz PDF Kitap

Eşeklik mi zor, insanlık mı?

Bu fotoyu kim ve nerede çekti bilmiyorum. Fotoyu okuduğumuzda elbette 'militarizmin hayvan sevgisi' ortaya çıkmıyor. Eşek, bir askerin sırtında memnun, elinde keyif çıkarası eksik. Büyük ihtimalle ve haklı olarak kendisine çok değer verildiğini de düşünüyor. Ama bilmediği şey, bizzat o askerlerin önünden mayın tarlasına sürüleceği ve ömrünün son anlarını yaşadığıdır. **Hayatın militarist-devlet diyalektiği böyle işler, yani 'kullan ve at'.**

Bu sadece fotolar ve hikâyelerde olmuyor. Misal bakınız TRT 6'e. Devletin 'sahte değerlerine ve açtığı kollarına' binenler sıraya geçti. Geri dönenler, pişmanım demeler, şu, bu da oldu. İş isten geçmişti...

Şimdi ise bilmem kaçınıcı tekrarı çekilen bir başka film var piyasada. Şu aralar çok ateşli. Az daha zorlansa *İvedik* ve *Fetih 1453*'ü de sollar. *Emanuella* tadında sol ataklar mevcut.

'Kürt aydın' etiketinden bahsediyorum. 'Kürt aydın' sıfatı ile AKP'ye yanaşan ve Kürt faciasına dönen açılım manyaklığına elleri ile tutunup içi boş iktidar kuruculuğuna yalvaran 'nanê selê' ruhlu sözüm ona Kürtçe taciri, Kürt uzmanı, Kandil analisti bu ulu aydınları iyi bakın. El üstünde oluşturanı, onlara verilen değer gibi okuyorlar, halen mayın için var olduklarını görmediler. Şimdi bu eşeklik değil de nedir? Eşek olmak mı, insan olmak mı zor?

O mayın er geç patlayacak. Her çıkışın bir inişi de vardır. Rahmetli Erbakan'ın ifadelerinden esinlenerek belirtelim: İniş sert mi olacak, hafif mi? İşte o mühim. Beton sizi çağırıyor...

İNŞ günlüğü - Balon haber

Yoğun kar yağışı ve Serhat bölgesinin dondurucu etkisi ile gözaltı furyasına bir süre ara vermek zorunda kalan, bunu da tüm BDP binalarına bir faks çekerek, "Sabahın beşinde kapınızı çalıyoruz iki gündür. İnanın sabırsızlanıyoruz sizi almak için. Lütfen başkasına randevu vermeyin. Her nerede yaşıyorsanız ve yaşıtılıyorsanız sizi bulacağız. Yok öyle!" notundan sonra asıl büyük haber günler sonra düştü...

Bu süreçte meğersem İçişleri bakanı İdris Naim Şahin dayanamayıp kendi evine baskın düzenletmiş!.. Rapor şüpheyle düzenlenmiş olabilir mi?

"Yapılan aramada 'insanî' pek bi'şeye denk gelinmese de çok sayıda doküman alındı.

Dün gece sabah 05:00 gibi başlayan operasyon, Bakan'ın kapıyı açmayarak gösterdiği kararlı direniş ile sürdü. Kapıyı kırarak içeri giren polis, tüm evi darmadağın etti.

Yapılan detaylı inceleme de, Bakan'ın çerçeveli bir fotoğrafı, çok sayıda sanatsal tablo, birçok film 'sidi'si, yüzlerce müzik parçası kıskıvrak ele geçirildi. Bakan'ın evinin hemen arkasında bulunan bahçeden ise ceset çıkarılması bekleniyor. Bu durumdan aynı zamanda memnun olduğu görülen Bakan'ın, polisin birine boş bir flaş bellek verip, "Lütfen içine kroki, belge bişiler atın," demesi ise şaşkınlık yaratmadı. Aramanın saatlerce sürmesinden sonra akşamüzeri evi terk eden güvenlik güçleri adına açıklama yapan komiser Emrullah Uslanmaz, "Özellikle sanatsal tablolar, resimlerde ülkeyi tehdit edecek en büyük terörizm dalgasının işaretlerine rastladıklarını ve gerekli tüm kanunları, Mahmut Varansu'ya verdiklerini" açıkladı."

kanıtları Mahmut Yaransu'ya verdiklerini' açıkladı."

İnsanlığın demo hali

Ölür ya, köyden bir genç kız ya da delikanlımız okul kazanır. Önce ilçe sonra başka şehir göçü ile beraber tüm köyün de gurur kaynağı olma yolunda hızla ilerler. Üniversite de elde edildi mi, her şey değişir. Artık bu etiketinin en çok mana kazandığı durumlar başlamıştır.

Üniversite okumak demek, Harvard'ta matematik profesörlüğüne denk geliyor işte. Bunu köyünüze ara tatilde geldiğinizde çok güzel idrak ediyorsunuz zaten.

Güzel bir evladımız üniversitede Felsefe okumaya başlamış. Yıllarca da eve uğrayamamış, uzaklık ve parasızlıktan dolayı. Gel zaman git zaman artık okulu bitirmekte kismet olmuş. Köye gelecek, gelecek ama köy pek bi heyecanlı. Babamız şaşalı bir karşılama düşünüyor. Pirinç, etler, türlü türlü yemekler sıraya koyulmuş. Bizimki gelmiş. Neyse efendim, geleneksel öpüşen toplum teorisi ve xêr hatî ritüellerinden sonra sohbet derinleşmiş. Misafirlerin çoğu bir konuyu merak etmektedir. O da bu çocuğun ne okuduğudur. Biri sözü alıp camianın da yüreğine su serper:

- Oğlum! Hele söyle amcana, sen ne okudun?

- Ben felsefe okudum amca.

- Felsefe mi? O nedir?

Evet, artık Aristo'nun, Taleslerin, Sokratların ve hiçbir açıklamanın para etmediği bir anın eşiğinde olduğunu bilir bizim genç. Yıllarca oku ama gel de şimdi, "Felsefe nedir?" sorusuna cevap verme. En uygun ve kestirme dille nasıl anlatacağını biraz düşündükten sonra zafer kazanmış ve sevişmesini az önce bitirmiş Spartaküs edası ile cevaplar:

- Felsefenin ne olduğunu sana minik bir örnek ile açıklarsam daha iyi anlayacaksın. Örneğin sen şuan bir kürsü üzerindesin değil mi?

- Evet, üzerindeyim.

- İşte bu kürsü gerçeklikte yok. Yani sen üzerine oturmuyorsun ve yoktur. Felsefe budur.

- Halla halla. Yani bu mu?

- Evet aynen budur amca. Anladın mı?

- Tabii tabii çok iyi anladım. Bende sana bir şey söyleyeyim. Şimdi biz yemek yedik di mi? Ve yemekte tavuk vardı di mi?

- Evet tavuk yedik.

- Hah! İşte o tavuğu sen gelmeden birkaç saat önce kestik. Ve biz onu kesmeden önce şu ilerde ağzı bok içindeydi.

...

Beşir Atalay'ın meselesi de budur biraz. Bakın işkence konusunda neler demiş. Lütfen gence cevap veren dedenin felsefesi üzerinden bağdaş kurup çayınızı içerek alaka kurun:

"Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay, Uludere'de hayatını kaybedenlerin yakınlarına ödenecek tazminatın 'kan parası' gibi gösterilmesi gerektiğini söyleyerek 'Bu, bir anlamda devletin desteğidir, şefkatidir' dedi."

Yav arkadaş nedir bizim bunlardan çektiğimiz? Sinir damarlarını alıp öyle okuyacaksın hükümetteki herhangi bir bakanın açıklamalarını. Anladığım kadariyle, bunlar gece yataarken bir programa giriyor. Öyle bir program ki, hayatta güncellenmez! Üstelik beyin sağ ve sol lobundan insanlık namına ne değer varsa silip süpürüyor. İşkence mi? Adaletsizlik mi? Haksızlık mı? Bunlar da ne?! Hiçbirini hatırlamıyorlar, hatırlamalarını engelleyecek yeterli dozda artistlik ve vicdansızlık enjekte ediliyor. Sonra da Türkiye'de işkence de sıfır oluyor, eğitim dünyası da güllük gülistanlık oluyor, tarım marım ve hayvancılıkta çiçek açıyor. Çay bardağına girdiğinde kırılan kaşığın ruhuna el fatiha okuyup 'siyaset'in yalancı gölgesinde ak yüzümüzü aynaya çeviriyoruz. Maşallah maşallah. Nazar değmesin e mi!?

'Bütün faşistler toplandık!'

Taksim'de düzenlenen miting belli başlı tehlikeleri aklımızda tutmamız gerektiğini yeniden ortaya çıkardı. En başta, iç politikada acil durumlarda basılacak düğme işlevini gören milliyetçilik yeniden piyasaya sürüldü. AKP'nin 'muhafazakar demokrasi' olarak tanımladığı uyduruk 'ideoloji'sinin esasında faşizme her daim açık kapı olduğunu bir daha görmüş olduk. Bu *Taraf* gazetesini ziyadesiyle üzmüş, günaydın demek gene bize düşüyor.

Mitinge çağrı bir kere olayı açığa vuruyor: Ermeni Yalanı! **Bir ulusun adını bir tartışmaya muhatap olarak kullanmak ırkçılığın birinci göstergesi.**

Hele birde bu tip bir çağrı yapıp "Hepimiz Ermeniyiz diyenler nerede?" diyenler yok mu! Sanki Hocalı katliamında olanları destekliyor Hrant Dink davasına sahip çıkanlar. İkinci göstergesi ise mitingin yapılma dönemi. Fransa soykırım yasasını geçirdi diye mi gerçekten Hocalı katliamı anması yapılıyor? **Türkiye'deki çoğunluğun Ermeni soykırımı konusundaki fikri biliniyor fakat niye bunu bir de mitingle sokaklara taşıma ihtiyacı hissedildi?** Acaba Hrant Dink davasına sahip çıkanların yeniden gündeme oturması, davanın hükümet ve Fethullahçılar kanalıyla kapatılmasına tepkiler çığ gibi büyüdü diye mi alalecele yapıldı bu miting?

Mitinge katılan kitle çok net bir biçimde sağın tüm renklerini taşıyordu. Kendilerine **Genç Atsızlar** adını veren bir grup, **MHP ilçe teşkilatları, AKP'liler, çeşit çeşit ulusalcılar ırkçılıkta yeniden birleştiler.** 1 Mayıs'larda ve maçlarda sadece pankartı değil,

pankartı tutanları donuna kadar aramayı görev bilen **şanlı kolluk kuvvetleri, miting alanına sokulan o iğrenç pankart ve dövizlerin önünde amirleri olan İçişleri Bakanı'nın konuşmasını izlediler, dolayısıyla hükümet bu pankartlardan mürekkebine kadar sorumludur.** Atılan sloganlardaki Kürt düşmanlığına

şaşırmayın. *Sözcü* gazetesi bile hükümete KCK operasyonlarında desteğini esirgemiyor.

Peki bu mitingın arkasında başka kimler var? **Mitinge finansal desteğini esirgememiş kişi eski bir Sovyet askeri olan Mübariz Mansimov'du.** Sovyetlerin dağılmasından sonra oluşan yağma ortamında yükselen oligarklardan biri olan Mübariz'i Beşiktaş taraftarları iyi hatırlayacaktır. Kendisi, "Şirketimde bir Ermeni çalıştığını öğrenirsem anında kovarım," diyen saf bir ırkçı. Ailesinden pek çok kişiyi Ermeni ırkçıları öldürdüğü için o da buna karşılık ırkçı olacak kadar muazzam bir zekaya sahip. Her oligark gibi 'ağır abi' gözükmeyi pek seviyor.

Sonuç şu: AKP, sağın tüm renklerini arkasına alarak muhalefeti sindirmeye çalışıyor. Katliamlara ve onun sebebi ırkçılığa karşı çıkmak yerine,

başka katliamlara sebep olabilecek nefreti besliyor. Biz Azerilerin de, Ermenilerin de aynı nefretin farklı muhatapları olduğunu, onların acılarına sebep olanların aynı şekilde ceplerini doldurduğunu gayet iyi biliyoruz.

Bu arada, birileri piç mi demişti? **Faşistlerin ruhu, babalarını kalleşce katledip, annelerinin ırzına geçtiğiniz o 'piç'lerin önünde milyon kere diz çöker!**

HOCALI KATLIAMINA DAİR...

'Hocalı katliamını lanetliyoruz,' deme ihtiyacı duymayı bile zül sayıyoruz.

Türkiye Sosyalist Azerbaycanlılar Birliği bu konuda son derece net bir açıklamayı yaptı, onun üzerine söylenecek bir söz yok:

"... Bütün katliamlar gibi Hocalı katliamını gerçekleştirenlerin de bulunmasının ve cezalandırılmasının, bu tarz katliamların bir daha yaşanmaması için önemli olduğunu düşünüyor ve bu yolda atılan her adımı destekliyoruz. Fakat bu katliamların önüne geçmek için aynı zamanda halklar arasında düşmanlığı besleyen eylemlere de son verilmesini istiyoruz. Unutmamak gerekir ki, çıkarılan her savaşta kazanan yalnız burjuvazi ve onun araç olarak kullandığı devlettir. Halklar ise bu savaşlarda yalnız kaybeden taraflardır. Biz hiç bir katliamın diğerinin bahanesi olamayacağına, hiç bir acının diğerinden üstün olmadığına inanarak, hocalı katliamının 1915'deki Ermeni olaylarıyla kıyaslanmasına, Ermeni trajedisini inkâr etmek için malzeme olarak kullanılmasına itiraz ediyoruz..."

(Tam metin internette bulunabilir.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MEHMET ALİ TOK

Ece Temelkuran mağduriyeti!

Yaklaşık altı aydır işsizim, bu dönem boyunca işsizliğe dair bir şeyler yazmamı istedi Hakan Gülseven, fakat emekçilere yönelik sosyal yıkım saldırılarının yoğunluğuna sığınip hep erteledim bunu. İşin aslı insanın kendi işsizliğini anlatması biraz da zor geliyor, sanki işsiz kalmamız beceriksizliğimize ya da tembelliğimize bağlıymış gibi bir utanma hali. Fakat geçenlerde işsiz kalan Ece Temelkuran, durumu o derece bayındır şekilde ortaya koydu ki ister istemez işsizliğimizle gurur duyacak raddeye geldik. Adsız İşsizler Derneği'nden bir grup arkadaşla her gün yazdıklarını yeniden yeniden okuyor, sevinç gözyaşları içinde kendimizden geçiyoruz. Vesileyle onun da durumunu ve mağduriyetini anlamaya çalışalım.

Ece Temelkuran'ın yazılarını pek okumam, hatta çok beş-altı tane yazısını okumuşumdur. O yüzden baştan, **"Okumadan eleştiriyorsunuz!"** diyecek olanların çok haklı olduklarını belirtiyim, gereksiz polemik olmasın. Neden okumadığım da merak konusu kalır aklınızda, kıyamam, *Milliyet*'i de *Habertürk*'ü de almıyorum ve başka nedenleri de var ileride değiniriz.

Milliyet'le başlayalım. *Milliyet* bir ara *Radikal*'e mi özenip, yoksa nasıl olsa aynı çiftliğin yumurtasıyız mı deyip nasıl yaptıysa üniversitelere satış büroları kurmuştu. Böyle Akbil gışesi gibi plastik kabinler falan. Bir ihtimal o yıllar internet yeni yeni yaygınlaşıırken Batılı bir fikri, milyon dolarlar karşılığı memleketi getiren reklam ajansının kurgusudur bu büfeler ya, bir şekilde kurulmuşlardı işte. 2000 yılı 19 Aralık'ı şafağında biz beyazlayan saçlar ve sancıyan sol taraflarla uyandığımızda, bu büfelerde satılan *Milliyetler*'in manşetleriyle dehşete düşeyazdık: **"Sahte oruç, kanlı iftar!"** O esnada ölenleri omuzlamak için bile vaktimiz olmadığımız ve şehirde eşkıyalar kovaladığından arkadaşları, ilgilenemedik. Birkaç gün sonrasındaysa -en azından bazı okullarda- bu büfeler yakılıp ters çevrilmişti, oluyor öyle. Burada cam-kapı edebiyatına girip de eleştirecek olanlar varsa, onlardan da çok özür dilerim, hiç havamda değilim gençler. Bir de şiddetin her türlüşüne karşısınız, yani bu tür bir total tavır sahibiyse, uyandırılmalı: Çok yanlış memlekette yaşıyorsunuz.

Neyse Ece Temelkuran da bu *Milliyet*'te yazardı, yazarmış. Biz bunu Irak Savaşı arifesinde fark ettik herhalde. O zaman 'tezkere' çıkacaktı* da *Milliyet*'in manşeti **"Biz de varız!"** idi. Ece Temelkuran da yazısına **"Biz de yokuz, hadi bakalım!"** başlığını atmıştı. Hoşumuza gitmişti, biz de yokuz hakaten, hadi bakalım. Yine o günlerde biz haliyle Kızılay dolaylarında 'tezkere' kovalarken ve kimimiz gaz

bombası kimimiz taşla yere düşerken bu şekilde yazıyordu Temelkuran, aferin. Hayır hayır, yanlış anladınız, gelip bizimle sokakta taş atсын demiyoruz, Edward Said yürekliği başkadır, topuklu ayakkabılarla panzer kovalamak bambaşka. Ve aydın olmak için her zaman taş atmak gerekemeyebilir, yalnız yaklaşık 15 cürümümle birlikte hâlâ o davadan yargılanıyorum, işte aydın olmak için müdahil olmak gerekir.

Sonra ben uzun zaman okumadım ne yalan söyleyeyim, fakat sosyal medyada -bu da kavram oldu ya daha ne günler varmış görülecek, *facebook*'ta- yazıları paylaşıyor, bakıyoruz haliyle. Televizyona çıkıyor çokça, işte bizce de iyi şeyler bunlar, söyledikleri falan. Ayar vermek deniyor ya hallice işte, olsun öyle.

Açıkçası göz ucuyla bakıp geçiyordum yine de. Zaten genel olarak soluyla sağıyla, vicdanlısı ajitatörleriyle, engin'i ve ardıç'ı ile medyaya pek de ilgilim olamıyor. Ancak gerçekten zekice ya da kolay görünmeyen bir şeyleri yazan yazarlara ve sadece bunları yazdıkları zamanlarda ilgi duyabiliyorum. Yoksa üzülererek söylüyorum ama yazılarının çoğunu 10 saniyede falan hızlı hızlı göz atıp geçiyorum. Ha bir de fıkra yazarların fıkralarını okuyorum, evet, okuyorum. Demek ki Hıncal Uluç ve Ergin Yıldızoglu falan okuyorum sadece. Ece Temelkuran'ınsa retorikten öte bir numarasını göremedim o zamanlarda, tamam iyi şeyler söylüyor da benim bilmediğim bir şey de dediği yok, benim için yeni bir şey de. Tamam bu tür şeyleri 'hakim medya'da söylemesi de iyi bir şey ama keşke sırf bunun için sevseydim seni.

İşsizliğin dayanılmaz sarhoşluğu

Adı çok zikredilen çok hata yapar anlamına gelecek bir takım atasözlerimiz olsa gerek, düşününce aklı gelmiyorlar. Ece Temelkuran da çok fazla ortalarda olduğu için ve 'sosyal medyayı etkili kullanma' uzmanı olduğu için adı çok ortalarda geçiyor ve iyisiyle kötüsüyle kendisinden çok bahsediliyor. Hizmetçisi mi, temizlikçisi

mi o kadınca'za dair söyledikleri de**, Kürt sorununa yaklaşımları da ister istemez kulağıma çalınıyor. Doğruluğu yanlışlığı bir yana, bana kalırsa oldukça yüzeysel bir bakış açısına sahip ya da öyle yazıyor.

Sonra *Habertürk*, Ece Temelkuran'la yollarını ayırıyor. Hayır, bizim meslekte işten çıkarmak, kovmak falan denir, tazminatı parça parça alabilmek için işyerine on kere gidilmesi gerekir, Ece Temelkuran tazminatını da çatır çatır alıyor, işten çıkıyor. Fakat aynı anda pençelerini de görüyoruz, önce *Hrant*'la kıyaslıyor kendi durumunu, sonra **"Ahmet, Nedim, Ben!"**. **Mübarek!** "Mahir, Hüseyin, Ulaş; kurtuluşa kadar savaş!" Tamam bir zahmet susunuz!

Zira enteresan olan *Hrant* vuruldu, Ahmet içerde, Nedim içerde, Ece dışarda. Daha önce Bekir Coşkun meselesinde de olmuştu, sanki arkadaşlar gerilla komutanı olmuşlar da o yüzden çıkarılmışlar işlerinden; hepsi bir Dreyfus havasında, hepsi bir insanlık dramı. Bekir Coşkun meselesini şöyle açıklamıştı *Habertürk*:

"Biz bu arkadaşla ayda 27 bin lira mayış bağladık, sekreter verdik, araba verdik, ofis verdik, o bize ne vardı beya? N'apaydık, besleye miydik?"

Bir yerde çemkirecek bir şey de kalmıyor, benim patronum olsaydı kırk kere kovmuştu ve *Habertürk*'ün de vicdanlı bir patron olmasını beklemek gerekmiyor. Nihayetinde Darülaceze değil, iktisadi girişim medya işi de. Ece Temelkuran konusunda da benzer bir açıklamaları var, sosyal medyayı kullanmasını gerekçe gösteriyorlar. Şimdi iş böyleyken, e biraz da solcu kafasına sahipken insan kalkar patron kısmında vicdan arar mı? Yahut kalkıp da iktidara atarlanıyorsun da iktidarın zulmü senin temizlikçine, hatta ayakkabı imalatçına değil de sana kadar vardıysa neden tutup patron gazetelerinde yazıyorsun. Bir Geylani türküsü 'dağlara gel' diyor, gelme tabii, topuklu ayakkabı esprisini geçtim, 'kırdan kente' stratejisi çoktan geçmiştir.

Bitti mi, bitmedi. Şimdi yeni bir kampanya: *"Milliyet* gazetesi tarafından

'süresiz izne' ayrılan gazeteci Nuray Mert ile ilgili Ece Temelkuran, sosyal medya kullanıcılarını soru sormaya çağırıyor: **#nuraymerteneolacak**". Ağır konuşayım diyorum, kıyamıyorum da arkadaş, biraz düstur, biraz edep yahu! 34 tane insanı bombaladılar öldürdüler, Maltepe Belediyesi taşeron işçileri iki ay oldu sokakta yatıyor, ben 6 ay olacak işsizim, devlet canımızdan bezdiriyor, daha da bize ne olacak?

Sana ne olacak, bir şey olmaz sana, hayat sana güzel, memleket sana. Bir kere Bekir Coşkun 27 bin lira aldığına göre, şu an ekmeğinin peşinde değildir. Yok derdin okunmaksa internette daha fazla okunursun, yok o da değil derdim itibar diyorsan, yazılabilecek tonla yer var. Biz **RED** sayfalarını da açarız da beğenmezsen büyük ihtimal *Birgün* de sayfa ayırır. **Derdiniz üzüm yemekse yazacak mecra çok, derdiniz bağcı dövmekse savaşacak mecra da çok**, biz gene olunca Kızılay'a değilse bile bir yerlere çıkıyoruz, buyruñ gelin.

Nasıl bu kadar mağdur oldunuz?

Bir de tabii bizim işsizliğimiz kendi suçumuzdan, onunki muhalifliğinden diye karşılaştırma yapmaya kalkanlar olabilir; biz kafesteki papağan sayılmayız belki ama tavuk da kesinlikle değiliz. Daha söylenecekler vardır biliyorum, fakat hazır edebimiz kendimizdeyken bitirelim. Kötü insan da değildir Ece Temelkuran, herhalde kötü yazar da değildir. Yalnız işte muhalif olmanın mağduriyetini en çok hak eden kişi de değildir. Yani hadi biz yabancılık çekmiyoruz, alışkanlığımız ve bağımsızlığımız var solun sola propaganda yapmasına da dışarıdan bakanlar ne derler onu endişe konusu ediyoruz. Biri de kalksa Ece Temelkuran'a 'fırsatçı' dese savunmak boynumuz borcu olacak, pek de içimize sinmeyecek, o yüzden canımızın sıkınlığı.

Sahi siz nasıl bu kadar mağdur oldunuz? Ne zaman oldunuz? Siz ne zamandan beri kendinizi bütün sorunların önüne koymaya başladınız?

* 1 Mart tezkeresi değil, bu ikinci tezkere, yani işgalden sonra çıkan tezkere, Ekim ayı olması gerekiyor hafızam yanıltmıyorsa. Ve 1 Mart'ın kuru kalabalığından eser yoktu Kızılay'da korsan koymaya çalışırken arkadaşlar.

** *Sınıfsız Domates* başlıklı yazı internette bulunup okunabilir. Özetle Ece Hanım'ın bir çift ayakkabıya verdiği paraya bir ay çalışan ve sosyal güvencesi olmayan temizlikçisi tanıtılmaktadır. Sosyal güvence yapmayan patron ise müthiş teorik çıkarımlarda bulunabilme yeteneğinden güç almış olsa gerek **"Marx Abi"** diye bir hitap kullanmaktadır. Ayrıca Marx'ın din konulu söylediklerini o yazıya yedirmesi, başka alıntılacak şey bilmemesinden mi, çok önemli görmesinden midir anlamadık. Ne ilgisi var kalpsiz dünyanın vicdanıyla domateslerin ve hatta sınıf kininin?

Yeni 'sol kahraman' modelleri...

Yenilginin getirdiği en kötü şey teslimiyet ve ona bağlı aşağılık kompleksi olsa gerektir. Yenilen, kendine güvenini yitirir, düşmanı olduğundan daha kuvvetli görmeye başlar. Giderek, yenilgisine fiziksel güçsüzlüğünden başka sebepler aramaya başlar yenilen. Aslında o kadar da doğru ve haklı değildir kendisi, düşman da önceden sandığı kadar yanlış, haksız ve korkunç değildir. Haddizatında öyle uzlaşmaz çelişkiler falan da yoktur, konuşarak, karşılıklı empati, sempati, diyalog falan gibi yöntemlerle aşılamayacak meseleler değildir hiçbirisi. **Düşmanın düşman olduğu konusunda bir kere şüpheye düşüldü mü de gerisi çorap söküğü gibi gelir.** Bir de bakarsınız, düşmanın onaylamadığı, yol vermediği hiçbir şeye itibar etmez, teveccüh göstermez olur yenilen. **Aşağılık kompleksinin, sünepeğin dibi yoktur, alçaldıkça alçalır** insanoğlu.

1980'de aldığı ağır yenilginin ardından bir türlü belini doğrultamayan Türkiye solu da bu sünepeleşmeden nasibini fazlasıyla almıştır. Kendi geçmişine söverek düşmanın tarafına geçen, bir nevi **'ideolojik itirafçılık'** müessesesine devşirilip şimdilerde düşmanın tetikçiliğini yapan zamanın koca koca örgüt liderleri, kelli ferli adam ve kadınlar –ki isimleri hepimizin malumudur– artık acıtmıyor canımızı. Lakin bahsettiğimiz aşağılık kompleksi çeşitli seviyelerde solun neredeyse bütün gövdesine sinmiş durumda. Asıl derdimiz bu...

Maalesef son yıllarda, sol kamuoyunda, özellikle de genç arkadaşlarda burjuvazinin kürsülerinden ve onların icazetiyle söz söyleyen bir takım figürlere ve bunların söylediği sözlerle haddinden fazla teveccüh gösterme, kıymet verme, itibar etme eğilimi hâkim. Burjuva medyasının 'solcu' diye sunduğu bir kısım matbuatta şişirilip cilalanan bir kısım yazar-çizer-programcı tayfası sol kamuoyunda el üstünde tutuluyor. Ana akım burjuva medyasında yazıp çiziyor olmak çok sağlam bir referans haline geliyor sol kamuoyu nezdinde. Aslında hiçbir şey söylemedikleri, iki parça edebiyat, bir tutam küçük burjuva duyarlılığı ve aldığı kadar boş laftan ibaret yazıları, kulak memesi kıvamındaki videoları elden ele dilden dile dolanıyor. Hele bir de maazallah, patronlarıyla müdürleriyle falan anlaşılamayıp televizyonlardaki programlarını, gazetelerdeki köşelerini kaybettiklerinde korkunç haksızlıklara uğramış mazlumlar oluyorlar solcuların gözünde. Mehmet Güneş'in deyimiyle **hayatlarında bir memurun düğmesini koparmamış, devlete bir çakıl taşı atmamış, bir fiske yememiş küçük burjuva aydınları;** kendi deyimleriyle ayakkaşlarının fiyatı hizmetçilerinin bir aylık maaşı kadar olan, yahut haftanın beş günü program yaptığı televizyondan aldığı saat ücreti, bir aylık asgari ücretin birkaç katı olan 'fiziği ve

diksiyonu düzgün, prezantabl' mağdureler zulme direnen kahramanlara dönüşüyorlar.

Girişimci ruh!

Hayır, onlarla bir derdimiz yok. Fatih Altaylı'nın müdürü olduğu işten ayrılmasının hemen ertesinde, apar topar eski yazılarını derleyip kitap çıkartmak, sağda solda **'Hrant öldü, Ahmet hapiste, ben işsizim,'** hadsizliğiyle mağduriyet çıkırtkanlığı yapıp onu da paraya tahvil ederek bir taşla iki kuş vurmak takdir edilesi bir ticari zekâ ve girişimcilik örneğidir, gözümüz yok. Bizim sözümüz, bunların kitap imza günlerinde elde kitap kuyruğa giren, **bir gün Mahir Çayan resmi yapıştırdığı Feysbuk duvarına öteki gün Banu Güven ya da Can Dündar resmi yapıştıran solcu arkadaşlarıdır.** Kahraman mı arıyorsunuz arkadaşlar, bir sabah erken

kalkın, saat 7 ile 8 arasında bir otobüs durağında bekleyin bir kenar mahallede, elinizi sallasanız kahramana değer. Ya da gidin mesela Topkapı'da bir fabrikanın kapısına, asgari ücretle kira ödeyen, aile bakan, çocuk okutan sayısız kahramana rastlarsınız. Bunları kahramanlıktan saymıyor musunuz? Hapishanelere bakın o vakit, **hapishaneler kahraman dolu.** O el üstünde tuttuğunuz küçük burjuva aydınları var ya, alayı bir araya gelseler ne kahramanlıkta ne de 'aydın'lıkta Mehmet Güneş'in mesela, Baha'nın, Hakan'ın, yahut herhangi bir devrimcinin tımağı kadar olamazlar. *Radikal* gastesinin, *Habertürk*'ün ya da *NTV*'nin itibar etmeyişi bizim kahramanlarımızı eksiltmez, aksine yüceltir. Öte yandan, uluslararası düzeyde de, her biri Amerika'nın, İngiltere'nin, Fransa'nın akademilerinde kürsü sahibi, *CNN*'den

Taraf'a gecikmiş bir öneri...

AKP'li İstanbul Belediyesi'nin bilbordlarında **'Ermeni Yalanına Kanma'** gibi ırkçı, provokatif bir sloganla duyurusu yapılan 26 Şubat Hocalı mitüğü Fethullah medyasından *Türk Solu* dergisine kadar memlekette dinci, ırkçı ne kadar faşist grup varsa hepsinin desteğiyle, ipini ardında sürüyen beyaz bereli bir tosuncuklar güruhunu Taksim'de bir araya getirdi. **'Hepiniz Ermenisiniz! Hepiniz piçsiniz!'** pankartları taşıyan ve intikam sloganları atan güruhun başında ise Hükümetin İçişleri Bakanı ve İstanbul Valisi vardı. Devletin televizyonu da bu kepezeliği canlı yayınladı. Ezcümle, bu faşist nümayiş AKP hükümetinin hamiliğinde yapıldı.

Tabii bu hal, öteden beri her kötülüğün arkasında Ergenekon ve askeri vesayet bulmak için atmadık takla bırakmayan, kendilerini AKP ve Fethullahçılara siper eden liberal çevrelerde büyük bir şaşkınlık ve dehşete yol açtı. İçişleri Bakanı'nın mitingde milli birlik ve kana kan çağrılarını yapması, gelen tepkiler karşısında

taşınan pankartlar ve atılan sloganları 'münferit vakalar' diye değerlendirmesi, üstüne Başbakan'ın da 'münferit vaka' argümanına sarılarak bakanına ve yapılan faşist gösteriye sahip çıkması tam bir yıkımdır liberaller açısından. Eylemin kendisinden çok ardında bunca zamandır canla başla saçındukları partinin bulunmasından müteessir idiler. Nasıl çıkılırdı ki bunun içinden?...

İşte tam bu noktada bir senaryo ve manşet önerimiz var AKP muhiplerine. Hrant Dink'in katledilmesi zaten Ergenekon'un AKP'yi köşeye sıkıştırma planı dahilinde bir eylem değil miydi? Bu eylem de olsa olsa bir Ergenekon tezgahıdır. Atılan ırkçı sloganlar, 'Hepiniz piçsiniz!' pankartı falan kesin de, acaba İçişleri Bakanı'nın konuşması, intikam çağrısı yapması, faşistlere sahip çıkması ne ola ki? Yoksa, o da AKP'nin içine Ergenekon'un sızdırdığı bir ajan olmasın?.. Tabii ya, **AKP faşist olacak değil ya...** Mesele anlaşıldı, manşet tamam: **'Hepiniz piçsiniz'**

Ergenekon tertibi!

BBC'ye, *Guardian*'dan *Le Monde*'a emperyalist medya tekellerince cilalanıp dünyaya pazarlanan bir solcu-filozof tayfası var. Zizek denilen 'enternasyonal soytarı'nın en önemli temsilcisi olduğu bu tayfa, çağımızın en büyük düşünürleri, en birinci solcuları, Marks'ları, Bakunin'leri olarak sunuluyor dünya halklarına. **"Marksizm mi lazım, buyurun size Zizek, anarşizm isterseniz Chomsky verelim,"** diyor emperyalist ideolojik merkez adeta. Tarık Ali ile yatıp, Petras ile kalkıyor dünyanın solcu kamuoyu. İyi niyetlerini sorgulamıyoruz bu 'büyük düşünürler'in, aklımızın ermediği bir takım kerametleri de vardır belki. Ancak, 'bayram değil, seyran değil, eniştem beni niye öpüyor?' diye düşünmeleri gerekmez mi, hem de çağın en büyük düşünürleri iken? **Kraliçenin televizyonu bir anarşiste niye ekranını açar, reklamcılar bir Marksistin ajitasyon gezilerine niye sponsor olur?**

Marksizm promosyonu!

Hadi beyefendiler evrenin sırlarını çözmeye çalışmaktan böyle fani meseleleri düşünmüyorlar diyelim, dünyanın devrimcileri, komünistleri neden sormaz bu soruları? *London School of Economics* ya da *Massachusetts Institute of Technology*'de kürsü sahibi olmayana, *CNN* ekranında saygın feylesof olarak boy göstermeyene niye itibar edilmez ki? Pakistan'da, Hindistan'da, Endonezya'da, Arjantin'de, Mısır'da, İran'da, Türkiye'de devrimci entelektüel yok mudur? *Guardian*'a makale yazmıyor olmaları var olmadıkları anlamına mı gelir? Diyelim ki yok, Zizek Marks'ın ikamesi midir? Marks'tan tek satır okumadan Zizek hatmederek Marksizm öğrenilir mi? Peki ya 'sosyal medya' dedikleri şey işçi sınıfının ikamesi midir? İşçilerle hiç uğraşmadan *Feysbuk* ve *Tivittır* ile devrim yapılabilir mi?

İdeoloji sınıf savaşının sürdüğü en önemli cepheleden biridir. İdeolojik hegemonya ve moral üstünlük savaşın kaderini tayin eden en mühim faktörlerdendir. Düşman, fiili olarak çok kuvvetli evet ama ideolojik olarak biz kuvvetliyiz, biz doğruyuz, biz haklıyız. Başlı dik duruşumuzu, cüretimizi ve inancımızı ve meşruiyetimizi buradan alıyoruz. Kendimizi var edebilmek için düşmanın onayına ihtiyaç duymuyoruz, duyamayız. Dahası, yaptığımız işe, söylediğimiz söze düşmanın teveccüh göstermesi, onay vermesi durumunda, kendimizden şüphe ederiz. Düşmana düşman demekten vazgeçtiğimiz gün teslim olduğumuz, sünepeleşmeye başladığımız gündür. Mesele, "İki sınıf var, işçiler ve patronlar. Birine karşı olan ötekinin yanındadır," diyen işçinin algısındaki kadar basit ve nettir. **Allame-i cihan olsa, sınıfa karşı sınıf perspektifini en başa koymadıktan sonra söyledikleri siyaseten beş para etmez...**

Kor-k-usu çıkmış demokrasisi!

Distopya, toplumun beklentisini olumsuzla bükten, karamsarlık ve korkuyu salık veren gri havalarda gezdirir insanı. Hükmedenin gözü daima toplumun üzerinde dolaşır ve nefes almak neredeyse olanaksız hale gelir...

Orwel'in 1984'ü faşizm heyulasının tüm dünyayı çembere aldığı yılların hemen ardından yazmış olması tesadüf değil. Hemen her edebi metin kendi döneminin panoramasını da sunar aynı zamanda. Hikâyeye ufaktan sorular sormaya başladığınızda 1984'ün endişesinin yaşanan felaketi (birkaç yıl sonraya rağmen) olduğu gibi kabul etmenin resmi olduğunu görebilirsiniz. Yaklaşık 70 milyon insanın yaşamını kaybettiği II. Dünya savaşının karamsarlığıdır hikâyenin epizodu: *Big Brother*.

1984'ün sınıf siyasetinin ve muhalefetin gerilediği içinde bulunduğumuz dönemde sıkça dile gelmesi de rastlantı değil. Aslında *Big Brother* dolayısıyla dünya üzerinde yeniden hortlayan baskıcı rejimlerin yarattığı endişe ve bu endişenin yürütücülerine işaret edilmeye çalışılıyor.

Şimdilerde bütün dünyayı etkisi altına almış olan bu baskıcı rejimlerin vazirleri, geçmişin ölümcül deneyimlerinden alıyorlar reçetelerini. Baskı mekanizmalarının insanlık tarihinin hemen bütün dönemlerinde farklı biçimlerle ezilenlerin karşısına dikildiğini biliyoruz. Özellikle 20. ile 21. yüzyıllar arasında, bu anlamda korkunç deneyimler yığılı.

İçinden geçtiğimiz dönemde de benzer 'tedbirlerle' bu görüntülere tanıklık ediyoruz: **Öncelikle demokrasi/değişim vaazı yapılıyor, iktidar için çoğunluğun rızası alındıktan sonra da anti-demokratik uygulamalara geçiliyor.**

Ve tabii iktidar karşıtı muhalefeti hizaya sokacak zor tedbirlere... İnsanlar yaka paça edilerek ceza süreçlerine içeri ediliyor, ölüme ya da korkuya olağan yaşamının endişesiyle değil de şiddet unsurlarıyla, tehditle yaklaştırılıyorlar. Dışarıdakiler de kendilerine salık verilen ceza biçimlerini düşünerek (daha çok kurmaları sağlanarak) tedirgin edilmeye çalışılıyor.

Bir siyaset yapma biçimi olarak: Korkutma!..

Yığınlardaki korkunun yaygın olarak ortaya çıktığı dönemler onlar adına siyaset yapanların 'rekabetten' çekildiği zamanlar çoğunlukla. Baskının arttığı dönemlerde iktidarın bu yönelimine yanıt verebilecek bir sınıfsal eylemlilik hali yoksa yönetici erk ruhsal mekanizmaları da kullanarak toplumu denetimi altına almaya çalışır.

12 Eylül'de yaşandığı gibi. Önce işçi sınıfının öncülerine, sosyalistlere işkence edip tutukladılar ardından kitleleri kendilerine bağlamak/angaje etmek için bu deneyimin sınırlarını genişlettiler. Binlerce insan bu nedenle işkence gördü, onlarcası öldürüldü.

Ve bugün tabii... Kürt meselesini çözmek için gerçekleştirilen KCK operasyonları, hayali 'suç' üretmek sosyalistlere ve muhaliflere yapılan tutuklama terörü, Ergenekon ve Balyoz davalarındaki iktidar hesaplaşmalarını kendilerine karşı gördükleri her kesime/muhaliflere sıçratmaları dün yaşıtılan **şiddetin sözüm ona 'işkencesiz' halidir.**

Demokrasi elbette savunulması gereken bir nosyon. Ve demokrasinin olmadığı yerde devreye giren şiddet mekanizmalarının teşhir edilmesi, kamuoyunda bu yönde bir duyarlılığın oluşturulması çabası da önemli...

Ancak doğrudan bu endişeyle yaşama bağlanmayan insanlar için son kertede hükümetin muhaliflere, sosyalistlere uyguladığı zor bağlayıcı değil. Onlar yaşamalarının bir sonraki güne nasıl üretilceğini endişesini taşıyorlar daha çok. Emeklilik yaşıyla, sigortalılıkla ilgili düzenlemeler, evinde doğalgaz olmasına rağmen yeniden sobaya dönmenin getirdiği sıkıntılarla yaşam yoluna koyuluyorlar.

Ve elbette savaş tehdidi... Bütün toplumda genel bir korkunun oluşmasına yol açıyor. Politik bilincinden bağımsız hemen herkes **"Acaba savaş bize de sıçrar mı?"** sorusunu sık sık soruyor. Çünkü **Ortadoğu ateş topuna dönüştü ve bu ateşten bir kıvılcım her an buraya da sıçrayabilir.**

Yani aslında farklı nedenlerle de olsa hemen herkes endişeli. Ayda bir seçmenin nabzını anketlerle ölçen hükümette dâhil bu endişe

Ayrıca yığınların hem politik hem de ekonomik anlamda endişe taşıması olumluya yorulmalı çünkü sanılanın aksine korku her zaman biat etmeyi getirmiyor beraberinde. Yaşamı insanca sürdürmenin endişesi bir zaman sonra kitlelerin farklı taleplerle sokağa doluşmasına da yol açabiliyor. Yunanistan'da olduğu gibi...

Çuvallayan 'demokrasi' ve ucu devlete uzanan savaş...

İşin tuhafı yönetenler artık sözümüne 'demokrasi tedbirlerinin' üzerini örtmiyorlar da. Özellikle operasyonunun son anda engellendiği MİT olayını düşündüğümüzde... İmal edilen terörün ucu devletin kendisine kadar uzanınca son anda hükümet dokunulmazlık zırhıyla sürece müdahale etti ama sonuç olarak özellikle Uludere katliamı ve MİT kriziyle 'demokrasi' ve çıkar harbi artık kitleler nezdinde bile gizlenemeyecek hale geldi.

Özellikle de Meclis'e kadar gelen Uludere Katliamı'nın izleri düşünüldüğünde... Her ne kadar görüntüler basınla paylaşılmasa da milletvekillerinin hayret ifadelerinden ve yorumlarından insanların bilerek hedef haline getirildikleri anlaşılıyor: "CHP Ankara Milletvekili Levent Gök, 'Bugün izlediğimiz görüntüler ciddi ihmalin olduğunu gösteriyor. Çıplak gözle Türkiye hududundan Suriye hududuna binek hayvanı ve insan hareketi olduğunu tespit ettik. Bu insanlar bir mal alışverişi yaptıktan sonra tekrar geri döndüler. Şu anda üzüntülüydüz hepimiz. Arkadaşlarımızın pisi pisine öldüklerini size ifade edebilirim. Gerçekten tüylerimiz ürperdi. Çok ciddi bir yanlışlık olduğu ortada. Biz de bunu araştırmakla kendimizi görevli kılıyoruz. Sonuna kadar da gideceğiz' dedi." (*Radikal*, 20.02.2012). Büyük bir yanlışlık!..

Sözün kısası sendikaların kapatılma noktasına getirildiği, sağlık düzenlemelerinin fiyaskoya dönüştüğü, işsizler ordusuna her gün binlerce insanın eklemelendiği, savaş ortamının içeride ve dışarıda devam ettirildiği şu dönemde 'endişe'yi biraz da şimdiki zamanın alanına sürmenin sırasıdır. Çünkü hem Ortadoğu'da yaşananlar hem de içinde bulunduğumuz süreç

Semantik açıdan bir 'Aynen öyle' güzellemesi.

Dedim, hava güneşli ama pek soğuk. Titreyerek dedi, aynen öyle. Dedim, sen de üşüyorsun o zaman. Onayladı. Dedi, aynen öyle. Dedim, memleket bu aralar böyle. Çaresizdi ne yazık ve vah ki. Dedi, aynen öyle. Dedim, keşke iki çorap giyseydim. Kendi ayaklarına baktı. Dedi, aynen öyle. Bunu, "ben de" der gibi kullandın değil mi dedim. Anlamadaki beceriksizliği yüzüme vurmadan dedi, aynen öyle...

Dedim, geceleri daha da soğuk bir de sahte kömür olunca şehir de fena öksürüyor dumandan. Tebessüm etti, dedi aynen öyle. Bunlar bedava kömürden oluyor galiba. Dedi, aynen öyle. Dedim, seçimden kalma sanırım. Dedi, aynen öyle, aynen öyle. Dedim sen de yakıyor musun evde öyle. Biraz mahcup, dedi, yav aynen öyle. Dedim, dumsuz saha ihlal ediliyor ama. Hiddetlenmişti. Dedi, aynen öyle. Dedim kış bitince soğuktan ve o sahanın dumanlarından kurtuluruz. Umulandı memleket için. Dedi, aynen öyle. Dedim, keşke sigara kadar o kömürle de savaşırsak. İğdiş edilmiş bilincilere adeta tokat atarak dedi, ayyinen öyle.

Dedim, durum vahim. Duruldu. Dedi, aynen öyle. Dedim, bunu son zamlar için dedim. Başını salladı elleri boş ceplerinde. Dedi, aynen öyle! Dedim, belimizi büktüler. Sövmeyi ama dedi, aayinen öyle.

Dedim, sohbet ne güzel gidiyor. Memnun memnun, dedi, aynen öyle. Dedim, fakat tıkdık bir yerde. Kahkaha atarak dedi, ayneen öyle.

Dedim, havalar gibi takım da kötü gidiyor. Üzüldü, dedi aynen öyle. Bakıştı bir an. Dedim, sanırım yine sağlam transferler yok. Yarasını deşmiştim, dedi, aynen öyle. Dedim bir de hakemler... Kesti lafımı, dedi aynen öyle. Sürpriz bir hamle yapıp yeni bir cümle ile küfretti, bu kez ben sazı aldım, dedim aynen öyle.

Dedim MİT gelişmeleri Holivut filmleri tadında. Hatta "Tiranlar Çarpıyor" filan. Netameli konulara girmek istemez gibi, kısa keserek dedi vallahi aynen öyle.

"Dininin, namusunun, kininin davacısı bir gençlik istiyoruz" diye buyurmuş efendimiz, güzel bir ileri demokrasi vecizesi değil mi üstat, dedim. Şöyle bir bakındı ilgisiz görünmeye çalışır gibi, dedi aynen, aynen!

"Tıp ilerledi, emniyette suçluların kanını alıp gen haritası çıkarsınlar. Çocuk doğduktan sonra analizi yapılsın. Vatana, millete, bu ülkeye zararlıysa yürümeden yok edilsin" demiş sistemin gen tarlalarında güzelce beslenmiş bir eğitim büyüğü; sen ne dersin, diyecektim ki uzaklara baktı bir büyük meseleye dalmış gibi. Sanki bin yıl sustuk. Rüzgâr uğultu yapıyor, duymadın beni galiba dedim. Aynen öylesi, bu kez sertti. Tırtım. Çok mu konuştum lan, diye düşünmedim de değil.

Sonra sustuk. Susmak için susmadık, 'aynen öyle'ler yorgun düştüğü için sustuk.

Dedim, iyi ki 'aynen öyle' var. Başını salladı bilgece, dedi aynen öyle. Dedim, eskiden üç yüz beş yüz kelimeyle konuşuyoruz diye yakınıyorduk, şimdi iki kelimeye düştük. Türkçenin bu son hali için kahroldu adeta, ağlamaklı dedi, aynen öyle.

Onu daha fazla üzemedim. Ben gideyim artık, sağlıcakla kal dedim. Rahatladı, dedi, aynen öyle. Bunu, "sen de" anlamında kullandın galiba dedim. Kıt anlayışına sitem ve çokanlamlılığa bir saygı duruşuyla dedi, aynen öyle!

Mahcup olmuştum.

Gidip iki tek rakı atalım diyecektim, fakat bunun sorusunu bir 'aynen öyle' cevabına nasıl denk getireceğimi bilemediğimden vazgeçtim bu maceradan.

Anlam-yorum gücümü geliştirmek için biraz daha okumalıyım dedim giderken. Aynen öyle dedi. Bunu "ben de" anlamında değil, halime üzüler, "geliştir kendini evladım" anlamında, evet git oku vurgusuyla söyledi.

Mırıldandım, aynen öyle, ile.

Ve kişisel gelişimin kapılarını açmışım ben böyle.

Ne dediğini duyar gibi oldum, zihnimin içinde yankılanan bir elektrosaz sedası ile: aayy-neyn-neyn-neynnn ööyle-le-le-le-le...

Ulan!

Şu acayip 'tip': Anatomik analiz

Dünyada her iklimin kendine özgü bir bitki örtüsü var. Başka deyişle her bitki kendisine uygun iklimde yetişiyor. Tropikal ananas ve mangoyu kutuplarda yetiştirme olasılığı yok mesela. Turunçgiller Akdeniz ikliminde yetişir...

Hayvanlar için de durum pek farklı değil. İklimler insanların da kimi fiziki niteliklerini belirliyor. Ekvator yöresi insanın kara derili olması, ekvatorun uzaklaştıkça rengin açılması iklimin insan bedenindeki etkileri. Bilim insanları iklimin kimi insan davranışlarını da etkilediğini söylüyor. Hareketli, cana yakın, vurdumduymaz, tembel, romantik, vs...

Doğal çevrenin insanın kimi özelliklerini belirlediği gibi toplumsal çevre -toplumsal yapı- da, ki buna siyasal iklim de diyebiliriz, benzer şekilde insan bilincini belirlemede etkili bileşen. Ülkedeki yönetim biçimi, üretimin ve bölüşümün nasıl yapıldığı -üretim ilişkileri-, üretici güçlerin örgütlülük düzeyleri, demokrasi kültürü, toplumsal yaşam, dinin yorumlanış biçimi, gelenek-görenekler, toplumun yaşadığı süreçler, örgün ve yaygın eğitimin niteliği, meslek örgütleri ve sivil toplum kuruluşlarının durumu... Hemen her şey o toplumun siyasal iklimini oluşturur.

Kındar ve dındar!

Ülkemiz siyasal ikliminin yetiştirdiği tip, genelde milliyetçilikle dındarlığı farklı dozlarda harmanlamış, bunun doğal sonucu **kendi dininden, mezhebinden, ırkından olmayanlara nefretle bakan, otoriteye biat etmeye eğilimli, sığ kültürü nedeniyle gaza getirilmeye yatkın, çarpık kapitalizmin neden olduğu bencilik duygusu ile sakat, empati ve sevgiden uzak, ABD ve emperyalizme karşı olduğunu söyleyip ABD'nin güdümündeki partilere oy veren, çalıştığı yabancı ülkelerdeki sol ve çevreci partilere oy verdikleri halde kendi ülkelerinde tam tersini yapan, gösteriş için ibadet eden, yerli yersiz Allah lafı eden, çoğu fırsatçı, kendinden zayıfları aşağılayan, kendinden güçlülere yağ yapan, kendine Müslüman, kendine demokrat... bir tip!** Bu tip ülkemizin, en baskın, en kalabalık tipidir ki ayırık otu gibi her ortamda bol bol bulunur.

İşte sizlere bu ülkenin siyasal ikliminin yetiştirdiği bu tiplerin bir prototipini -ilk örnek, model- tanıtmak istiyorum. Genel tipin hemen tüm özelliklerini taşıyan prototipimiz bir eğitimci, kendisine yüzlerce çocuğun teslim edildiği bir ilköğretim okulu müdürü. Adı Mustafa Aydın. 20 Şubat 2012'de Erzurum Yakutiye Emniyet Müdürlüğü tarafından düzenlenen **'Huzur Toplantısı'**nda söz alarak huzur konusunda katkı sundu:

"Çocuk doğduktan sonra analizi yapılınsın. Vatana, millete, bu ülkeye zararlıysa yürümeden yok edilsin,"

dedi. Kendisini tutamayıp, bir an için maskesi düşen ve kirli yüzü görünen birçok benzerlerinin yaptığı gibi sözünün arkasında durmadı, "30 yıllık eğitimciyim. Son sözüm yanlış anlaşıldı," dedi. Önceki sözlerinin izleyenler tarafından onaylanacağını düşünmüş olmalı ki, sadece son sözünün yanlış anlaşıldığını söyledi.

Anlatımı gayet bozuk olan M. A. 'yı anlayışla karşılayabiliriz ama anlattıkları ta başından beri öyle bir bütünlük içinde ki, etmemiş olsa bile son cümledeki merakını 'hırsız' diye aşağıladığı o minik öğrencileri bile anlayabilirdi. **Öğretmen demeye dilim varmayan M.A.**'nın sözde pişmanlık duyduğu bu son sözünü etmeden önce, bu söze yavaş yavaş nasıl geldiğini izleyelim:

Mahalle çocukları genellikle hırsız ve kavgacıymış M.A. 'ya göre.

Anlaşılan müdürlük yaptığı Dumlupınar İlköğretim Okulu'nun bulunduğu Yeğenağa Mahallesi daha çok düşük gelir gurubundan insanların oturduğu bir mahalle. Neoliberal politikalar nedeniyle tarımın ve özellikle de hayvancılığın tahrip edilmesi sonucu köylerini, kırlarını terk etmek zorunda kalan Erzurum köylülerinin sığındıkları bir mahalle olmalı. Doğu'daki savaş sonucu göç edenlerin bulunması da olası. Bozuk anlatımdan anladığımıza göre çoğu aile mahallede kullanılmayan eski, yıkık dökük evlerde oturuyor. Tarım ve hayvancılıktan başka bir zanaatı olmayan bu insanların çoğu işsiz güçsüz. Zorunlu olarak vakıfların, demeklerin ve devletin eline bakıyorlar. Uzun sözün kısası toplumun **'en altına itilmişler'**i.

Kapitalizmin her gün üretip üretip üzerimize boca ettiği kültüre göre fakir insanlar daima potansiyel suçludur. Hayatta kalma içgüdüleri her güdünün üzerindedir. Bu nedenle aç ve açıkta kalan insanların küçük hırsızlıklar yapması olasılığı tok insanlara göre daha fazladır kuşkusuz. Aslında hırsızlık kapitalizmin tüketim çılgınlığından ya da kimi insanların tembelliginden de olabilir. Her ne olursa olsun hırsızlık soyla, yani kanla geçen

bir 'hastalık' olmayıp içinde bulunulan toplumun yapının zorlaması, yönlendirmesi ve biçimlendirmesiyle olur. Hal böyle iken kapitalizm kendi hırsızlıklarını gizlemek, açlık ve sefaletin nedeninin kendi ahlaksız düzeni olduğunu saklamak için tüm suçu fukaranın üzerine yıkar. Kavgacılığın, saldırganlığın asıl kaynağı da, patolojik bir durum yoksa eğer, kişinin kendini güvende duymamasından, her an tehlike beklemesinden kaynaklanır ki tüm canlılar için ortak güdü ve davranış biçimidir.

Kapitalizmin hüküm sürdüğü her yerde ve özellikle ülkemizdeki orta gelir grupları ve üstündeki insanların büyük çoğunluğu ekonomik ve sosyal olarak kendilerinden daha alt gelir guruplarındakilere M.A. gibi bakar: Potansiyel suçlu! **Hele bunlar bir de egemen ırk veya dinden değilse her şeye müstahaktırlar.** Dersim, Kahramanmaraş, Madimak Otel, Uludere, faili malum katliamları en katıksız örneklerdir. Bu doğuştan suçlu insanları, M.A. gibi insanların yanında savunmaya kalkarsanız saldırıya uğramanız işten bile değildir.

Brezilyalı yapmış arkadaş!

Müdür o insanların o yıkık dökük evlerde oturmasına, üstelik soba yakmasına tahammül edemiyor. Evler yıkılsın da buradan defolup gitsinler diye evleri yıktırmaya çalışmış. Kendisi, bu ülkenin eğitim kurumlarında ve başka yerlerde vicdan ve paylaşma denilen kavramlardan hiç nasiplenmediğinden o insanların, o hırsız dediği çocukların bir lokma ekmeklerini sokak köpekleriyle paylaşmasını anlayamıyor.

Bir yönetici, bir eğitimci olarak 'hırsız' dediği o çocuklarla nasıl iletişim kurduğu, onları nasıl 'eğittiği' anlaşıyor. Eğitimci değil, özel yetkili mahkeme savcısı mübarek!

Bir de fazla açmadığı, açmadığı 'maya' meselesi var ki insan daha sonraki sözlerinden ne demek istediğini anlayabiliyor. Bu 'bozuk maya' fakirlik mayası ama Alevi, Kürt, hatta solculuk

mayası da olabilir. Egemen görüş mayası dışındaki her türlü maya bozuktur onlar için.

Eğitimci müdür önereceği **'Huzur Tablosu'**nu yavaş yavaş şekillendirip netleştiriyor. Mahallesindeki çocukları tanıdık: Fakir, yıkık-dökük evlerde oturuyorlar, kavgacılar, hırsızlar, mayaları bozuk... Ne yapmalı? Dayakla, işkenceyle terbiye edelim istiyor:

"Arjantin ya da Brezilya'da emniyette, suçlu çocuklara 'nasıl bir şiddet uygulayalım' diye tartışılıyor" diyor. Toplantıyı izleyen polis şeflerine tüyo veriyor kendince; sanki onlar bilmiyor gibi!

Bu konuda yalnız olmadığı bir gerçek. İnsanlarımızın, hatta eğitimcilerimizin birçoğunun, dayağın cennetten çıkma olduğu konusunda M.A.'dan farkları yok. Daha önemlisi her gün televizyon camlarından gençlerin nasıl terbiye edildiğini izliyoruz. Gençlere uygulanan bu yöntem çocuklara neden uygulanmasın?

Müdür, lafı yavaş yavaş gedige doğru sürüklüyor: "Yıllar önce Brezilya'da sokak çocuklarını yok etmek için bir örgüt kurulmuştu," diyor, dilinin altındaki baklayı düşürüyor.

Kapitalist sisteminin sokağa ittiği çocukları 'usulünce' değil de açık açık nasıl yok ettiğini Brezilya'da görmüştük gerçekten. Polis sokakta kalan çocukları karanlık kuytulara kurşunlayarak birer birer, kimi zaman toplu halde öldürüyordu. Hatta bunun için paramiliter güçlerden özel ölüm timleri bile oluşturmuştu. Dünya ayağa kalkınca iş unutuldu. Şimdi usulünce yapıyorlardır herhalde. Buna gönderme yapıyor bir eğitim kurumu Müdürü. Toplumun huzurunu bozan bu insanları niçin besliyoruz ki, öldürelim gitsin, demek istiyor. Atasının, "Asmayalım da besleyelim mi?" sözünü yineliyor...

Salonda alkış ve gülüşmeler!

Ve sonra belki de toplantının başından beri söylemeyi tasarladığı düşüncelerini sıralıyor; taşı tam gediğine koyuyor:

"Emniyette suçluların kanını alıp gen haritası çıkarsınlar. Çocuk doğduktan sonra analizi yapılsın. Vatana, millete, bu ülkeye zararlıysa yürümeden yok edilsin"

Çözüm bu kadar basit! **Salonun sanırım yarıya yakını alkışlıyor. Gülüşmeler geliyor.** Alkışların protesto alkışı olmadığı, onay alkışı olduğu anlaşıyor. Aynı olay, azıcık demokrasi kültürü olan bir ülkede olsa dinleyiciler kaba etlerine iğne batmış gibi yerinden fırlar, sert bir şekilde tepki gösterir, onu salondan kovardı. Sunucunun ya da birkaç kişinin verdiği cılız tepkiler gerçeği gölgelemeye yetmez: Ülkemizde M.A.'lar hızla çoğalıyor.

İşte eğitim sistemimize getirilmeye çalışılan 4+4+4 sistemi bu tipin daha da yaygınlaştırılması ve kalıcılaştırılması projesinden başka bir şey değildir...

Çatlak AKP-Cemaat koalisyonu altında ülkenin sür

Brzezinski'nin satranç tahtasında genişletilmiş Ortadoğu coğrafyasının adı 'Küresel Balkanlar'dır. Emperyalist jeopolitiğe göre Balkanlar, Hazar'a açılan kapıdır. Hazar ise, hem Kafkasya, hem Rusya, hem de İran'a açılan yoldur. Yani bir bütün olarak genişletilmiş Ortadoğu'nun Kuzey yoludur. Başka bir söyleyişle, emperyalist jeopolitiğin merkez bölgesi olan Avrasya'ya açılan kuzey yoludur. Yine Brzezinski'ye göre bu bölge "politik olarak kusursuz, sosyal olarak uyanık, dinsel olarak patlamaya hazır halkların güvenilmez devletleriyle" doludur.

Böyle bir girişi, bir yanlış anlamayı ortadan kaldırmak için yaptık. Yanlış anlama şudur: *Büyük Ortadoğu Projesi* (BOP) ya da revize edilmiş ismiyle *Genişletilmiş Ortadoğu Projesi* (GOP) konjonktürü, genel olarak, yapılan analizlerde emperyalizmin politik düzlemde tanımlanabilecek tercihlerinden biri değildir. Bilakis BOP-GOP konjonktürü emperyalizmin tarihsel düzlemde tanımlanabilecek zorunluluğudur. Daha anlaşılır ifadelerle söylersek, Sovyet Bloğu'nun dağılmasıyla Doğu pazarlarında oluşan vakumun emperyalizm tarafından doldurulması ve uzun bir süredir -neredeyse '70lerin ortalarından beri- içinden çıkamadığı yapısal krizini aşması için kaçınılmaz tercihidir. Yeni Ortadoğu'nun zaptı, emperyalizm için güncel değil tarihsel bir zorunluluktur.

Emperyalist kapitalizm, kendi birikim fazlası krizini çözemediği ve kendini yeni bir birikim süreci için yapılandıramadığı takdirde kendi içine çökecektir. Emperyalizmin derinleşen krizine işçi sınıfı öncülüğünde gelişecek olan ezilenlerin devrimleriyle cevap olunamasa bile, sorunlarında çözümsüz kalan emperyalist kapitalizmin varacağı yer, Rosa Luxemburg'un tariflediği gibi 'barbarlık', hatta yok oluş olacaktır. Dolayısıyla Doğu pazarlarının gelişkin üretici güçlerinin -özellikle gelişkin insan üretici gücünün- zengin yeraltı ve yerüstü kaynaklarının ele geçirilmesi, emperyalist BOP-GOP konjonktürü için zorunludur. Bunlar emperyalizmin tarihsel zorunluluklarıdır.

Buraya kadar söylediklerimizi şu şekilde özetleyebiliriz:

BOP-GOP konjonktürü ya da stratejisi, emperyalist kapitalizmin tarihsel ve yapısal zorunluluklarının politik karşılığıdır.

Şakşakçı tosunlar ve gerçeklik

Türk devleti, hem kendi yeniden yapılanma programını hem de bütün bölge politikalarını emperyalizmin BOP-GOP konjonktürüne uygun olarak, İslam coğrafyasına model olma retorikine oturtmuş durumda. Ancak, emperyalizmin ihtiyacı olmasa Türk devleti açısından stratejik hiçbir karşılığı yok bu retorik. **Bakmayın siz iktidar şakşakçısı tosuncuklara, Türk devleti kendi başına stratejik güç olabilecek durumda değil.** Öz kaynakları sınırlı, ekonomisi spekülatif

parayla döntüyor, askeri gücü desen insan kalabalığını saymazsak teknolojik açıdan zayıf ve zaten ABD-İsrail bloğuna bağımlı. **Arap halklarının, yaşadıkları Osmanlı tecrübesi ortada duruyorken, Türklerin hegemonyası altında yaşamayı kabul etmesi ise hiç gerçekçi değil. Zaten bu 'model olma' propagandasının balonunu patlatan da Arap halklarının devrimci süreci oldu.**

Arap devrimci süreçleri

Yeri gelmişken bu konuda küçük bir parantez açmak gerek: Kuzey Afrika'da patlayan halk hareketlerinin geldiği aşamada emperyalizmin BOP-GOP düzenlemelerine altlık olma tehlikesiyle yüz yüze olduğu bir gerçek. Bir devrimci süreç, akamete uğrayıp sistemin yeniden yapılanmasına altlık olabilir. Bunun böyle olabileceğine dair tarihsel örnekler çok. Dolayısıyla Libya örneğinden yola çıkarak ya da Mısır'da Müslüman Kardeşler'in iktidar olması sonucundan hareket ederek ezilen kitlelerin devrimci sürecini, sömürgeci modernist üstencilikle değersizleştirmeye çalışmak ve, "Her şey BOP planıydı," demek bizim işimiz değil. Biz, emperyalizmin bir BOP-GOP projesi olduğunu ve onu işletmek istediğini elbette biliriz fakat ortaya çıkan her gelişmeyi BOP'a GOP'a bağlamayız. **Emperyalizm Allah değil, elinde 'hayatı ayarlama enstitüsü' yok.**

Neo-liberal politikarlardan ve baskıcı rejimlerden olumsuz yönde etkilenen kentli orta sınıflar ve yüksek bir işsizlik oranıyla kavrulan aydın küçük burjuvazinin çaresizliğinde kendi geleceğini gören gençlik, hızla alanları doldurdu ve devrimci bir süreç başlattı. **Kimse kusura bakmasın ama bu sürecin Ortadoğu'nun bütün halklarına 'büyük ağabeylik' yapmak isteyen Türk sosyalistlerinin istediği gibi işlememiş olması Doğulu halkların tarih yapıcı üretici güçlerine verdiğimiz önemi azaltmıyor. Emperyalist mahfillerde bir takım planlar yapıyor diye ezilenlerin devrimci eyleminden duyduğumuz sevinç azalmıyor!..**

Emperyalist BOP-GOP stratejisinin merkezindeki İran operasyonu mevzilenmesinde Libya operasyonu yeni bir aşamayı ifade ediyor. Hem ABD emperyalizminin davranış değişikliği anlamında (Birden fazla cepheden savaşmaktan vazgeçme, NATO'nun sorumluluklarını AB'ye bırakma -Fransa ve Türkiye kavgası biraz da bundan-, Pasifik'e yönelme vb.), hem de Irak işgalinden çıkarılan dersle, askeri müdahaleden önce içeriden silahlı yandaş güçler yaratma taktiklerinin laboratuvarı Libya oldu. Şimdi aynı taktiği Suriye üzerinde deniyorlar. Libya operasyonunun en dolaysız anlamı ise, Libya'nın Avrupa'nın petrol istasyonu kılınmasıdır. Daha önce de yazmıştık; Avrupa'nın, ama özellikle Almanya'nın ABD-İsrail bloğunun İran'a yapmak istediği askeri operasyona olan direnci, İran'ın Hürmüz Boğazı'nı kapatarak petrol sevkiyatını

durdurması olasılığıyla ortaya çıkacak petrol sıkıntısıydı. Savaşın uzun süreceği düşünülürse, krizle cebelleşen Avrupa'ya korku salan bir olasılıktı bu. Bu korkuyu giderebilmek için Almanya ve ABD'nin Rusya ve Azerbaycan'la yaptıkları pazarlıkların, görüşmelerin yine Rusya'nın stratejik hesapları bağlamında tıkanması sonucunda Libya çok akıllıca seçilmiş bir hedefti. Ve çok kritik bir zamanda yapılmış bir operasyon oldu. Rahatlayan Avrupa, İran'dan petrol alımını durdurabileceğini söylemektedir. Suudilere de kapasite artırımını garantisi vermesi konusunda baskılar yoğunlaştı.

AKP-C'nin 'vizyon'u

Emperyalist BOP-GOP mevzilenmesinin Türk devleti ayağını ise, kurumsal Kemalizmle barışmış, devletçi İslam ve Kürtlerle yeniden yapılandırmak gerekiyordu. Bu işlemin ilk ayağı başarıyla tamamlandı. İdeolojik Kemalizmin tasfiye edilmesiyle ve kurumsal Kemalizmle barışılmasıyla birlikte AKP Cemaat koalisyonu (AKP-C) devletleşti. (Geçen sayıda ele aldığımız AKP-Cemaat çatlağı ayrıca değerlendirilmek durumundadır. ABD'nin bölgesel sözcüsü ve CIA'nın aksiyon gücü gibi hareket eden 'Cemaat', AKP'nin ve özellikle 'lider' Tayyip Erdoğan'ın tam biatını sağlayamadığı için erken bir hamle yaptı. Çatlak nereye kadar gider, bunu bilmek için hakikaten müneccim olmak gerekiyor. Ancak Tayyip Erdoğan'ın sağlık durumu müneccimlerle kısa süre sonra siyaseten

jübilesifli yapacağı ve 'Cemaat'ın ABD'nin tam desteğine mazhar olduğu düşünüldüğünde, Gülen kuvvetlerinin orta vadede iktidarı tam manasıyla devralmak üzere örgütsel hazırlık yaptıklarını söylemek müneccimlikten sayılmaz. Öte yandan, elbette koalisyon yara almıştır ama gönülsüz birlik de olsa, ortada hâlâ bir AKP-C iktidarı olduğunu vurgulamak elzemdir.)

Yeniden yapılandırma işleminin ikinci ayağında ise başarılı olunamadı. Plan basitti: Kürtlere haklarını vereceğiz söylemiyle beklenti halinde tutulacak olan Kürt hareketinin yarattığı boşlukta, AKP-C eliyle Kürt halkının kalbi fethedilecek, böylece Kürt hareketi marjinalize olmuş, varlık gerekçesi sorgulanır hale getirilecekti.

Bu plan, bizzat Kürt halkının kendisi tarafından 12 Haziran genel seçimlerinde boşa çıkarıldı. Seçim sonrası plan revize edilerek yeniden güncellendi: Bu kez beklenti yerine askeri operasyonlarla gerilla imha edilecek, kitlelel tutuklamalarla BDP işlemez hale getirilecek, oluşan boşlukta Kürt halkının kalbini AKP-C değil, -AKP-C bloğunun bu rolü oynaması artık mümkün değil- oluşturulacak 'devletli' Kürt hareketi çalacak!

Plan bu ama bana kalırsa gerçekleşme şansı yok. **Diyarbakır havaalanında 150 kişinin karşıladığı Kemal Burak komedisi, yeteneksiz Sinan Çetin'in sit-comlarından daha berbattı doğrusu.** Kürtler, AKP-C vurdukça BDP'ye akıyor hâlâ!..

Türk devleti, politika bağlamında, 'topal

ördel
süreç
de pl
aktif
Bu o
Mı
Müş
Batı
örne
çok
empe
İslan
sürp
Doğ
ekse
olac
açısı

H
Şin
vuru
ve h
Hizb
nere
var.
vuru
imka
emp
öner
gibi
Türk
emp
hazı
içine

sürüklendiği çukur: Savaş ve iç savaş tehdidi

ördek' olunca -Kürtler barışsaydı, bölgedeki süreç farklı işleyebilirdi- emperyalizm de planlarını revize etti; Mısır'ı yeniden aktifleştirerek, Türk devletinin yanına ekledi. Bu oldukça doğru bir hamleydi. Çünkü Mısır, ABD'ye bağımlı ordusuyla anlaşılan Müslüman Kardeşler'in İslami değerlerle Batılı kapitalist modeli birleştiren yeni bir örneğini oluşturduğunda, Türk devletinden çok daha sahici bir modele kavuşmuş olur emperyalizm. Böylelikle emperyalizm, ılımlı İslam'la Doğulu toplum yapısının yaratacağı sürpriz gerilimlerden sakınabileceği gibi, Doğu toplumlarına tek bir merkez yerine bir eksen üzerinden ilişkilene imkanı da bulmuş olacaktır. Gayet önemli bir hamle emperyalizm açısından...

Harbe hazırlık!

Şimdi, Şia İslam'ın oluşturduğu eksene vurulacak olan dağıtıcı darbenin planlanması ve hazırlığı yapılıyor. İran-Suriye-Lübnan Hizbullah'ı-Hamas ekseninden Hamas neredeyse çıkarıldı. Üzerinde yoğun çalışma var. Emperyalizm bu eksene tam ortasından vuruş yaparak bir daha bir araya gelebilme imkanını ortadan kaldırmak istiyor. Suriye, emperyalist stratejinin işleyebilmesinde hayati önem arz ediyor. Süreci, -tıpkı Libya'daki gibi- Suriye içi silahlı muhalefete birlikte Türk devletinin çözemeyeceğini anlayan emperyalizm, müdahale koşullarının hazırlığına başladı. Rusya'nın, Türkiye'yi de içine alan savaş haline geçme tavrının ciddiyeti

nedir bilinmez ama Türk devletinin son MGK'de harbe hazırlık durumunu gözden geçirmiş olması ve İsrail'in Golan tepelerini savaştan kaçacak olan Suriyeli Alevilere açacağını duyurması, kıyametin kopmak üzere olduğunu gösteriyor. Özetle, Libya ve Suudiler üzerinden Avrupa'nın petrol ihtiyacı güvenceye alınıp, Mısır-Türkiye (ve Körfez'de S. Arabistan-Katar) eksenini üzerinden Sünni İslam'ı kendi mevzilendirmesinde konumlandıran emperyalizmin Suriye-İran eksenine saldırması önünde pek engel kalmamış olacaktır...

Okurlarımızın bilebileceği gibi, önümüzdeki sürecin belirleyici özelliğinin, Türkiye'nin de içinde yer alacağı bölgesel bir savaş olacağını uzunca bir süredir yazıyoruz. Bu tezimizin temel referans noktalarını, tekrar etmeden, yazının başında değindiğimiz, emperyalizmin tarihsel ve yapısal zorunluluklarını söyleyelim. Biz yaklaşık iki yıldır, gerek ülke içi gerekse bölgesel bütün siyasal gelişmeleri bu tez ışığında okuduk, değerlendirdik. Bundan sonra olacaklar ve gelişmelerin yönü hakkında medyada bolca tahmin okuyoruz. Gelişmelerin hangi yöne doğru olacağına dair tahminlerimizi fantezi düzeyine çıkartmayalım. Zira kararsız denge durumlarının, en görünmeyeni başat kılabilirken, en egemeni olmamışa çeviren doğası vardır. Hele ki Doğucu bezirganlığın go oyunları dünyasında ya da bizimki gibi *tavaif-ül mülkler* coğrafyasında bu karakter daha da güçlüdür. Ayrıca bugünkü iktidar bloğu da militarist ve yayılmacı bir dönemin politikacı

tipine uygundur...

Tahminlerimizi fantezi düzeyine çıkartmadan hemen belirtilmesi gereken nokta, gelişmelerin ezilenlerin ve devrimcilerin dünyasına olumlu yansiyabilecek hiçbir yönü yoktur. Hayalci olmayalım. O nedenle iktidar bloğunun izleyeceği politikaların ne olacağından bağımsız olarak, sürecin genel karakterine -bölgesel savaş- göre pozisyon belirlemek gerekli.

İç savaş haberleri

Neden bunu söylüyoruz? Çünkü hem emperyalist krizin 'düzeltici' ve yeniden düzenleyici savaşı ve hem de bu savaşın bir fonksiyonu olarak gelişecek olan, Kürt hareketinin ve giderek Türkiyeli devrimin, kendini ve mücadeleyi geliştireceği bir iç savaş, artık kapımızı çalıyor. Bir dış savaşa bağlı olarak gelişecek olan iç savaş kaçınılmazdır. AKP-C devleti, bölgesel savaşa doğru ilerliyor fakat kendi Kürdü ile barışmadan, kendi Kürdüme de savaş ilan ederek yapıyor bunu. Türk devleti politika değişikliği yapmazsa, Kürt meselesini savaşla çözmeye karar verdi demektir. Newroz ve sonrası belirleyici olacaktır. AKP-C devleti, Kürt meselesinin askeri teknik kapasiteyle, savaşla çözülemeyeceğini yaşayarak görecektir. Çözülemez çünkü Kürt meselesi bölge-tarihsel bir meseledir ve hatta Ortadoğu'nun dünya ölçeğindeki önemi düşünüldüğünde dünya-tarihsel bir meseledir demek abartı olmayacaktır. Böylesi topyekûn bir savaşa girdiğinde çözülenin AKP-C iktidarı olacağını şimdiden görmek zor değil. (Görülüyor ki, koalisyon içindeki çatlakta Kürt meselesinin 'çözüm'ü konusundaki ihtilafların payı büyüktür. İktidar değilse bile, koalisyonun çözülmesi başlamış denebilir.)

AKP-C devletinin politika değişikliği yapıp yapmayacağından bağımsız olarak, Türkiyeli devrim, böylesi bir süreçte Kürdün başkaldırısıyla yoldaşlaşmayı, Şia İslam'ın emperyalizme karşı direnişinin yaratacağı boşlukta nefeslenmeyi ve Ortadoğu'nun yüreğine hain bir bıçak gibi sokulan sömürgeci Siyonist İsrail devletinin bütün tezahürleriyle tarihten silinmesi programında ortaklaşmayı bilmelidir. Türkiyeli devrim Sovyetler Birliği'nin 79'da, İran İslam Devrimi sırasında yapamadığı taktik hamleyi yapabilmelidir. Ne var ki, devlete başkaldırını göze alamayanların Kürdün başkaldırısıyla yoldaşlaşmasının ve direnişi Şia İslam'la ortaklaşmasının imkanı yok. Ayrıca hem Kürdün başkaldırısına hem de Şia direnişine karşı mesafeleri koruyacak yaklaşımı, kendi sınıfsal köklerimizde ve geleneksel ideolojilerimizde bulmak bizler için zor olmayacaktır. Bu her zaman kolay olmuştur.

40 yıldır ayaklarımızı yerden kesen küçük burjuva atılğanlığımızın, 70'de ve 80'de ve sonrasında devrimci devrimin süre avlarına nesne olusu devrimciliğimizi Türkiyeli sivil

toplumun pelteleşmiş akışına endekslemeyi meşru kıldı. Ama artık devrimciliği Beyoğlu'nda basın açıklaması yapmaya indirgeyen küçük burjuva demokrasiciliği için deniz bitti. Basın açıklaması yapmak bile 'silahlı terör örgütü üyeliği' suçlamasıyla F-Tipi'nde yatmayı göze almak anlamına geliyor. Bunun anlamı şudur: 'Basın açıklaması yaparak silahlı örgüte üye olmak'la, silahlı örgüte gerçekten üye olmak arasında hiçbir fark kalmamıştır. Bilimsel, sanatsal her tür aktivite 'terör' kabul edilmektedir. Dolayısıyla yönelme ciddidir, direniş de aynı ciddiyetle olmalıdır! (Hem duyduğumuza göre Beyoğlu'nda masaları kaldırmışlar basın açıklaması sonrası bira da içilemiyormuş!)

Ne yapmalı?

Devrimi 70'de ve 80'de yakalayamayan Türkiye devrimci hareketinin, gelecekte karşısına çıkacak nesnel olumlulukları iktidar sorununa tabi şekilde istihdam edebilmesi için, bir yandan Kürt halkıyla yan yana mücadele etmenin pratiğini üretmesi, öte yandan sosyalistlerin birliği tartışmalarını sürdürmesi ve pratiğe kavuşturması gereklidir. Sürdürülecek bu tartışmada iki husus öne çıkıyor: Birincisi, geçmiş dönem tarzlarına ait parantezlerin uçlarının açık bırakılmasına özel bir önem verilmelidir; ikincisi ise AKP-C iktidarının hegemonyası altında kalan ve 'dinci gericilik' olarak uzak durulan, ezilenlerin geniş muhafazakar yığınına gitmenin yolları aranmalıdır.

Devrimci önderlik eksikliği yalnızca ülke ve bölge bağlamında değil, uluslararası bağlamda giderilmelidir. Uluslararası işçi ve devrimci hareketinin içinde bulunduğu kriz hali, hem emperyalizmin bir süredir derinleşerek olgunlaşan krizinin gelip çatması nedeniyle hem de ezilen halkların isyanlarının kapitalist metropollere sıçradığı bir dönemde uluslararası devrimci önderlik yoksunluğu yakıcılığını dayatmaktadır. Aralıksız patlayan isyanlar arasında koordinasyon olmaması devrimlere kaybettirmektedir.

Türkiyeli devrim, problemlerini hızla çözüp sürecin genel karakterine uygun pozisyon alamazsa kaybeder. Zira tarih kendini tamamlayan öznellikte buluşarak bir başka tarihselliğe sıçramadığı, akışı kesintiye uğramadığı müddetçe kendi akışını sürdürür. Temel nesnellikleri bir daha ve bir daha gündeme getirir.

Emperyalizmin BOP-GOP konjonktürü işliyor. Bütün teknik-askeri imkanlarına rağmen, emperyalizmin elinde başta da söylediğim gibi 'Hayatı Ayarlama Enstitüsü' yok! Dolayısıyla yalnızca emperyalizmin işlettiği konjonktür de yok. Bunun yanında bir de halkların konjonktürü işlemektedir. Ve son duruşmada kazanan, teknik üretici gücüne yaslanan emperyalist kapitalizm değil, insan üretici gücüne yaslanan emekçi ve ezilen halklar olacaktır...

Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir!

Bizde adettendir, kebabçı açılışlarına bile o sıralar 'aşk'larıyla fazlaca anılan 'dekolteli' fotomodeler getirilir. Böylece açılan mekan kendinden söz ettirir, hatta medyada bile yer bulabilir. Kadın bedeni pazarlamasının 'reklam' bahanesiyle makulleştirilen biçimidir bu. Amerikan emperyalizmi de askeri müdahalelerine zemin hazırlamak için, tıpkı bizdeki 'toz'dan parayı bulup kebabçı zinciri açan sığırlar gibi, kadın bedenini kullanıyor. 'Birleşmiş Milletler İyi Niyet Elçisi' Angelina Jolie, Amerikan propaganda makinesinin psikolojik hareket nesnesi olarak o ülkeden o ülkeye turluyor...

Evet, beş para etmez bir aktris iken, 2001'de dünyada 275 milyon dolar hasılat yapan *Lara Croft: Tomb Raider* filmiyle bir anda parlatılan ve kariyeri Hollywood ödülleriyle doldurulan Angelina Jolie, artık uluslararası medyada en tanınan 'ikon'lardan biri. Küçüklüğünden beri kendini kesen, sado-mazoşist olduğunu alenen itiraf eden, evindeki 60 hizmetçisinden birinin tabiriyle "çocuklara karşı tam bir canavar gibi davranan" bu "ruh hastası" kadın, 10

yıldır peşine bir medya ordusunu da takarak Kosova'dan Afganistan'a, Sudan'dan Kuzey Kafkasya'ya, Suriye'den Libya'ya kadar, ABD'nin doğrudan ya da dolaylı askeri operasyonlar gerçekleştirdiği her bölgede boy gösteriyor. Maşallah, Angelina'nın ayak bastığı her yerden oluk oluk kan fışkırıyor! Neymiş, Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği İyi Niyet Elçisi'ymiş!.. Neyse, geçtiğimiz yıl haziran ayında bu

'İyi Niyet Elçisi' Suriye sınırındaki Hatay Altınözü'nde kurulu mülteci kampını da ziyaret etti; iki saat kaldı, çocuklara oyuncak dağıttı, sonra da çekti gitti. Evet, Angelina üşenmemiş, Türkiye'de medyanın, hatta milletvekillerinin bile yanaştırılmadığı bu kampı sadece iki saat ziyaret için ta kalkıp Amerikalardan gelmişti. Angelina Jolie, bizim yalakalıkla belirlenen 'yerel karşılama geleneğimiz' icabı dev bir

'Dünyanın İyilik Meleği Hoş geldin!' pankartıyla karşılandı ama o bir 'Cehennem Meleği' gibi, iki saat kaldığı kampta Suriye'ye askeri müdahale yapılması gerektiğini keşfedivermişti! Angelina Jolie, birden bire Suriye'ye askeri müdahale çağrısının reklam yüzü haline geldi...

Niyeti süper!

Son olarak geçtiğimiz şubatta Saraybosna'da turlarken, nedense onu orada da takip eden *El Cezire* televizyonuna bir açıklama yaptı Angelina: "Suriye günden güne kötüye gidiyor. Bu çok üzücü ve sinir bozucu. Sivillere yönelik katliamı durdurmak için kesinlikle harekete geçmeli. Bazı ülkeler veto yetkilerini kullanarak küresel çabaların önünü tıkkıyor. Müdahaleye karşı ülkeler ekonomik çıkarları uğruna veto yetkilerini insanlığa karşı kullanmaları sorgulanmalı," diye konuştu. Ne hoş, değil mi? 'Sivillere yönelik katliamları durdurmak', 'insanlık'... Eee? Askeri müdahale lazım! Irak'a da aynı 'insani' amaçlarla müdahale edip 1,5 milyon Iraklıyı katledenlerden bir müdahale daha bekliyor 'İyi Niyet Elçisi'!..

Herkesi satırla doğrayalım!

Angelina Jolie ve Hatay'daki mülteci kampına yapılan iki saatlik ziyaret aslında bir fiyasko idi. Bir kere, emperyalistlerin tüm provokasyon ve vaatlerine rağmen, kamp Suriye halkı arasında umulduğu kadar bir 'cazibe merkezi' olmadı. Halbuki, her fırsatta Suriye'ye emperyalist müdahale çağrısında bulunan Amerikancı Şeyh Adnan Arur, Türkiye'deki kampı adres gösteriyordu:

"Şeyh Adnan sizden Suriye'yi terk etmenizi istiyor. Bizim bu konuda bir planımız var. Yakında evlerine tekrar döneceklerini bilsinler. Türkiye'ye gitsinler. Elbette biz çok sayıda vatandaşımızın evlerinden ayrılmalarına üzülmüyoruz. Fakat bu durum, katillerin insanları nasıl evlerini terk etmek zorunda bıraktığını gözler önüne sermesine yardımcı olacaktır." (*Ehlibeyt Haber Ajansı*)

Söz konusu çağrıya, Türkiye'de mültecilere para ve ev dağıtılacağı vaatleri ekleniyordu. "Bizim bir planımız var," diyen Şeyh'in 'plan'ı anlaşıldı. Türkiye sınırındaki Cisir Eş-Şuğur'da 120 polis, 'Özgür Suriye Ordusu' tarafından bir günde satırlarla doğrandı. Umud edilen, Suriye ordusunun misillemeye girişmesi, bunun sivillere yönelik bir katliamı tetiklemesi, sınıra yakın bölgelerde yaşayan on binlerce Suriyelinin sınırı geçmesi ve Türkiye'deki kamplara 'sığınması' idi. Kamplar itinayla hazırlandı. Elbette bu hazırlıklarda emperyalist istihbarat kuruluşlarının dahilı vardı. Zira Van depreminde günlerce ne

yapacağını bilemeyen ve çadır temin edemediği için yüz binlerce kişiyi soğukta kaderine terk eden Türkiye hükümetinin harcı değildi bu iş. *Velfecr* adlı İslamcı internet sitesinde 'Editör' imzasıyla yayınlanan yazı, hazırlıkların nasıl yapıldığını ortaya koyuyordu:

"Hatay'daki kardeşlerimizin de tanıklığı ile, henüz Suriye'den Türkiye sınırına mülteci akını başlamadan önce, sınırda 'gelecek mülteciler' için sığınma kampları açmak için ön hazırlıklar da yapıyordu. İşin ilginç yanı, bu hazırlıkları yapanların başında ise İngiliz

elçilik görevlileri vardı. Hazırlıklar yapıldı, çadırlar kurulmaya başlandı ve ardından mülteci akını başladı..."

Ne var ki, 100 binin üzerinde mülteci beklenirken, 16 bin Suriyeli sınırı geçti, onların da yarısı daha sonra evlerine geri döndü. Böylelikle, Angelina Jolie'ye mülteci kamplarında 'şov yaptırıp' askeri müdahaleye popüler destek sağlama senaryosu fiyaskoyla sonuçlandı.

Ne var ki, tehdit henüz ortadan kalkmış değil. Yeni provokasyonların yaklaştığı anlaşıyor. 12 Şubat'ta medyada ufaklık yer bulan bir haberde, **Birleşmiş Milletler (BM) ve Avrupa Birliği'nin (AB) talepleri doğrultusunda Türkiye'de 100 bin kişilik 7 yeni mülteci barınma merkezi kurulacağı, bunların AB fonlarından karşılanacağı** yazıyordu...

Şimdi uzaklardasın...

Peki, bu Suriye meselesi nasıl başladı? **Tayyip Erdoğan, yanlarına hanımlarını da alıp birlikte tatile çıktığı Beşar Esad'ı birden neden**

'diktatör' olarak yaftalayıp Suriye'deki Baas rejimini devirmek için canhıraş bir mücadeleye girişti?

Pek çok olgunun işaret ettiği gibi, Suriye konusundaki tutum da gösteriyor ki, AKP Hükümeti ve Tayyip Erdoğan'ın ne iç politikada, ne de dış ilişkilerinde kendi 'özgür irade'siyle hareket etme yeteneği yok. Tipik bir 'kukla hükümet' vakasıyla karşı karşıyayız. Dolayısıyla, AKP'yi 'süpürmek' yerine 'kullanmayı' tercih eden emperyalist kuvvet talep ettiği takdirde, bugün 'ak' dediğine, yarın 'kara' diyebilecek tynette bir iktidardan söz ediyoruz...

Baas rejiminin tarihsel niteliği nedeniyle Suriye ekonomisinde kamu sektörünün ciddi bir ağırlığı bulunuyordu. Ne var ki, tarihsel müttefiki Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra, Suriye neo-liberal iktisadi politikalara eklemelenmeye, ekonomisini giderek daha fazla emperyalist sermayeye açmaya, özelleştirmelere gitmeye başladı. Özellikle 2000'li yıllarda bu süreç hızlandı. Beşar Esad, *İnfitah* (Açılma) adı altında, ülkeyi uluslararası sermayeye açan

bir dizi uygulamayı başlattı. Tayyip Erdoğan'ın Beşar Esad'la yakınlaşmasına yol açan da, bu ahbapların bara-pavyona beraber takılması

değil, Suriye'nin dünya emperyalist sistemine eklemeleniyor olmasıydı. Türkiye ile Suriye'nin ticaret hacmi 2005'te 800 milyon dolara, 2010'da ise neredeyse 3 milyar dolara yükseldi. Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan'ın verdiği rakama

göre, 2007'de yürürlüğe giren serbest ticaret anlaşmasından sonra, **Türkiyeli patronlar Suriye'de toplam 1 milyar dolarlık yatırım yaptı... Paranın gücü, Beşar ile Tayyip'i 'sıkı dost' haline getirmişti...**

Ne var ki, Arap dünyasında başlayan devrimci dalga, Suriye'yi de etkiledi. 2000'lerle birlikte dizginleri salınan neo-liberal politikalar ve özelleştirmeler Suriye'deki işsizliği ve yoksulluğu körüklemişti. 2008'de petrolün varilinin 147 dolara çıkmasında ifadesini bulan kriz nedeniyle petrol zengini Körfez ülkelerinde çalışan Suriyelilerin önemli bir kesimi de işlerini kaybedip memleketlerine dönünce, kitlelerdeki hoşnutsuzluk katlandı. Arap Baharı olarak anılan devrimci sürecin, demokratik tepkileri şiddetle ezen baskıcı Baas rejimine karşı bir isyan dalgasını başlatması kaçınılmazdı. Nitekim öyle de oldu...

Hepsi bir komplo mu?

ABD, İsrail ve Avrupa'nın Suriye'deki Baas rejimini her daim 'güvenilmez' bulduklarını cümle alem biliyor. Bölgede bir denge siyaseti izleyerek var olan Esad iktidarı, emperyalist dünyayla yakınlaşmış olsa da, İsrail'e karşı mesafesini koruyor ve İran ile Lübnan Hizbullahı arasındaki 'Sia koridoru'nun varlığını garanti altına alıyor. Bu sebeple emperyalizm Suriye'de hep daha güvenilir bir rejimin hayalini kurdu. Bunun için de Suriyeli işbirlikçilerini beslemekten geri durmadı.

Geçen yıl Nisan ayında Washington Post'ta yayınlanan bir haber, ABD'nin Suriyeli bazı örgütlere milyonlarca dolar aktırdığını yazıyordu. Wikileaks belgeleri, 2005-2009 arası dönemde Londra merkezli Adalet ve Kalkınma Hareketi'ne -isme dikkat!- 6 milyon dolar verildiğini ifşa etti. Bilgiler arasında, bu örgütün 2009'da Esad rejimine karşı yayın yapan Barada isminde bir uydu kanalı kurduğu da yer alıyordu. Yine aynı belgelerde, ABD Dışişleri Bakanlığı'nın 2005-2010 arasında bazı Suriyeli muhaliflere 'Ortadoğu İşbirliği İnisiyatifi' adlı programı çerçevesinde 12 milyon dolar para verdiği belirtiliyordu.

Ne var ki, 2011 Mart'ında Suriyeli yoksulların özellikle Dara, Hama gibi mahrum bırakılmış kentlerde sokağa dökülmesi, taban inisiyatifi yansıtan örgütler kurması, bir 'emperyalist komplo'ya indirgenemez. Böyle bir bakış açısı, halkları eşek yerine koymanın ötesinde, Esad rejimini gülsuyuyla yıkayıp paklama vesilesidir. Suriye'de ilk sokağa ilk çıkanlar, demokratik muhalefetin etkisindeki yoksul yığınlar, emekçiler, gençler oldu; halkını yoksulluğa ve baskıya mahkum eden; **Kürtlerin vatandaşlık hakkını tanımayan, onları insandan bile saymayan** aşaağılık Esad diktatörlüğüne karşı ayaklandılar. Hareketin başını çeken aydınlar, demokratik taleplerini gündeme getirirken, bir dış müdahaleye karşı açık bir tutum almışlardı.

Öte yandan, emperyalizm elbette bu ayaklanmayı kendisi için bir avantaja çevirmek isteyecekti. Nitekim muhalifler Türkiye'de kamplara alındı, farklı muhalif kesimler arasında arabuluculuk yapılarak emperyalizm yanlısı ortak bir muhalefet cephesi yaratma çalışmaları başlatıldı, **'Özgür Suriye Ordusu'** adı altında örgütlenen eski askerler emperyalizm tarafından silahlandırıldı... Bu kesim, bir yandan her türlü provokasyona başvurmaya, bir yandan da başta Türkiye olmak üzere dış güçlere müdahale çağrısında bulunmaya başladı. Şeyh Adnan Arur, "Türkleri selamlıyorum ve Erdoğan'a, ciddi adımların atılmasının zamanının geldiğini söylemek istiyorum: Tanklarla gelseniz bile Suriye halkı sizi memnunkulla karşılayacaktır," diye işgal davetiyesi bile çıkardı. (Visal TV)

Emperyalizmin işbirlikçileri hayli etkileyici bir provokasyon listesine sahip. Sünni çoğunlukla Alevi/Nusayri azınlığı birbirine düşürmek ve böylelikle ceset sayısını artırarak askeri müdahalenin önünü açmak isteyecekleri görülüyor. Müslüman Kardeşler militanları, gösterilerde **"Aleviler mezara, Hristiyanlar Beyrut'a!"** sloganları atıyor. Hatay'daki mülteci kampında kalan Müslüman Kardeşler liderlerinde Memun El Himsi'nin sözleri ise **çok açık bir katliam çağrısı** niteliğinde:

"Suriye'nin kahrmanlarına ve Suriyeli Sünnilere selam, selam vatani ve dinini savunan erkek adamlara. Ey hakir Aleviler, bugünden sonra, ya Esad'dan vazgeçersiniz ya da Suriye size mezar olacaktır. ... Bugünden sonra sizi ne azınlık ne taife olarak bırakacağız, bunu bekleyin. ... Sizi (Alevileri) yeryüzünde hiç kimse kurtaramayacaktır. Kavga durmazsa, Suriye'yi Alevi mezarlığı haline getireceğiz. Yaşasın Suriye, kahrolsun hain sefiller (Aleviler). Kahrolsun, hakir siyasi Şiiler. Bugünden sonra, Sünnilerin kim olduğunu öğreneceksiniz." (Yurt gazetes)

Ortadoğu analizleriyle tanınan Hüsnü Mahalli, son kaleme aldığı kitabı **Ortadoğu'da Kanlı Bahar: Acılı Bir Coğrafyanın Uyumlu İslam'la İmtihanı**'nda, Suriye'de emperyalizm yanlısı cephenin hakimiyet sağlaması halinde 'cehennemin kapıları'nın açılacağını vurguluyor. Böylelikle İran'ın kolay hedef olacağını, Lübnan'da Hizbullah ortadan kalktığı gün İsrail'in derhal İran'ı vuracağını savunan Mahalli, kaçınılmaz olarak Irak'ta Şiilerin çözüleceğini, Suriye, Lübnan, Irak ve hatta İran'da bir iç savaş çıkacağını, bunun Türkiye'de de etnik ve mezhepsel çatışmaları tetikleyeceğini öne sürüyor...

Böylesi bir sürecin kazananı, hiç kuşku yok ki, emperyalizm ve onun bölgedeki merkezi İsrail olacaktır. Nitekim Mossad şeflerinden Efraim Halevy'nin geçen ay New York Times'da yayımlanan yazısında, İsrail'in İran tehdidinden kurtulması için Suriye fırsatının kaçırılmaması gerektiği vurgusu yer alıyordu. Yazı, Rusya'yı da bu fikre ikna etmeye çalışıyordu.

Anlaşılan o ki, İsrail, ne pahasına olursa olsun, Suriye'deki tüm direnç noktalarının ortadan kaldırılması hedefine kilitlenmiş durumda...

Küçük sırlar...

Suriye'deki gelişmeler dünyaya Batı medyasının ve El Cezire gibi 'operasyon' kanallarının prizmasından kırılarak yansıyor. Ayrıca, 'İyi Niyet Elçisi' Angelina Jolie olan BM'nin 'gözlem'lerini ve 'rapor'larını da unutmamak lazım. Oysa yerel medya ve canlı tanıklıklar, sanki bir merkezde hazırlanmış gibi tüm dünyaya yayılan haberlerden farklı bir gerçekliğin varlığına işaret ediyor.

"El Cezire kaynaklı 'Halep'te halk sokakta' diye canlı yayın görüntüleri yayımlandı. Oysa canlı yayında protesto görüntülerini veriyoruz dedikleri gün, Halep'te dolu yağıyordu ve bırakın sokağa çıkıp miting yapmayı, esnaf kepenk kapattı. Sokaklar bomboş." (sendika.org)

Bunun gibi onlarca örnek var. Ayrıca emperyalist askeri müdahalenin zeminini hazırlamak için düzenlenen provokasyonlara dair haberleri de Batı medyasından başka yerlerde aramak gerekiyor. Mesela, **BM Güvenlik Konseyi**

görüşmelerinin hemen öncesine denk gelen olaylarda kullanılmak üzere Türkiye sınırından Suriye'ye sokulan kimyasal silahların haberi Pravda'da yayınlandı. Bunu Batı medyasında görmemiz mümkün olmadı!

Öte yandan, emperyalistler, sadece işbirlikçileri aracılığıyla değil, bizzat memurlarını yollayarak Suriye'yi bir 'provokasyon cehennemi'ne çevirdi. Ülkedeki Fransız Büyükelçisi Eric Chevallier, Hama'daki gösterilere bizzat destek verenler arasındaydı. ABD'nin Şam Büyükelçisi Robert Ford, Beşar Esad'ın Hama'daki silahlı gruplara yaptığı diyalog çağrısından hemen sonra kente gidip, isyancıları 'uzlaşmamaya' çağırırdı. 8 Temmuz'da Hama'da düzenlenen 'Diyaloga Hayır Tufanı'na katılan Ford, Hama'daki silahlı isyancılar tarafından güllerle karşılandı. Sonra da 'güvenli olmadığı' gerekçesiyle Suriye'yi terk etti ve müdahalenin kaçınılmaz olduğunu açıkladı!

Suriye'de hakiki muhalefetin vaziyeti

Suriye'yi yakından tanıyan Hataylı aydın Bereket Kar, Suriye ziyaretinden sonra Evrensel gazetesine konuşurken, "İlk sokağa çıkanlar demokratik muhalefetin bileşenleri olmasına rağmen, bu güçler Müslüman Kardeşler liderliğindeki silahlı muhalefetin gelişimiyle birlikte sokaklardan çekilmiştir," diyordu.

Suriye'ye mesafeli duran Lübnan Komünist Partisi Dış İlişkiler Bürosu'nun Suriye asıllı üyesi Ahmed Dîrki de, Suriye halk hareketinin Esad rejimi, dış müdahale ve muhalefet içindeki dış bağlantılı Selefî grupların arasında sıkışıp kaldığını vurguluyor. Yerel muhalefetin radikal reform talebiyle örgütlendiğini belirten Dîrki, taleplerin **yeni bir anayasa, özgürlük, demokrasi, bütün siyasi tutsakların serbest bırakılması, ifade özgürlüğü, gösteri hakkı ve diyalog** olduğunu belirtiyor. Dîrki şunları aktarıyor:

"Diğer muhalefet; doğrudan İsrail, ABD, AB ve Türkiye gibi dış güçlerle bağlantılı olanlar. Bu dış bağlantılı muhalefet, rejimin tutumundan faydalanarak rejimi yıkmak için yabancı güçlerin desteğini isteyebiliyor. Diğer yandan rejim de bu bağlantılı güçleri bütün muhalefeti bertaraf etmek için bir bahane olarak kullanıyor. Dolayısıyla sokaktaki insanlar bu güçler arasında sıkışıyor ve bağımsız muhalefet de

bunun bedelini ödüyor. Rejim sokağı kontrol etmek için üç güce yaslanıyor: Ordu, istihbarat servisi (**Muhaberat**), el Shabeha (hüküm giymiş suçlular). Polis anlaşmalı olarak hapishaneden çıkardığı bu suçluları, göstericilerle karşı

karşıya getirmek için örgütüyor. Saldırının ardından istihbarat servisi devreye giriyor ve göstericileri tutukluyor. Ordu da istihbaratı kolluyor. İşkence ve cinayete başvuran sistem de göstericilerin 'terörist silahlı gruplar' olduğu sloganına sarılıyor."

Bereket Kar da, dış müdahale ihtimalinin Suriye'deki devrimci potansiyeli sindirdiğini belirterek, "iki

ülke sosyalist hareketleri arasındaki ilişkiler zayıf durumda. Suriye'deki muhalefet -Müslüman Kardeşler hariç - Türkiye'de devrimcilerin kendilerini anlamamalarını ve haklı, meşru taleplerinin desteklenmemesini yadırgayıp enternasyonal bir dayanışma istiyorlar. Özellikle ABD ve NATO'nun olası müdahalesi konusunda Türkiye hükümetine baskı yapılması ve emperyalist dış müdahalelerin Suriye'yi içinden çıkılmaz bir duruma düşüreceğinden endişe ediyorlar. Suriye'de bir değişim istiyorlar. Bu değişimin de dış müdahalelerle değil iç dinamiklerle olacağını bilincindedir," diyor...

Programatik bir özet:

1. Suriye'ye emperyalist müdahaleye hayır!

Arap devrimci süreçlerinde belki de en haysiyetli tutumu alan Suriyeli kardeşlerimiz, Esad'ı devirecek bile olsa, bir emperyalist müdahaleye karşı çıkıyor. Önceliğimiz, Suriye'ye askeri müdahalenin karşısında durmaktır. Baskıcı Baas rejimiyle kendileri hesaplaşmaya talip olan Suriyeli kardeşlerimizin yanındayız.

2. Suriye Ulusal Konseyi ve 'Özgür Suriye Ordusu' denen kiralık katiller sürüsü emperyalizmin ajanlarıdır!

Emperyalizme yancılık yapan, ırkçı saldırganlığı ve mezhep çatışmalarını körükleyen Müslüman Kardeşler, Suriye devrimini temsil edemez. Bunların hakim olduğu tüm kurumlar dağıtılmalıdır. Türkiye bütçesinden bu kiralık katillere sağlanan lojistik, para ve silah desteğine derhal son verilmelidir.

3. Emperyalizm ya da taşeronu AKP iktidan Suriye'ye saldırırsa, Suriye halkının yanında yer alacağız.

ABD-AB-İsrail ve onların taşeronu AKP hükümeti Suriyelilere daha özgür ve müreffeh bir gelecek vaat edemez. Onların Suriye'ye verebileceği tek şey, bugüne kadar ki provokasyonlarında da defalarca kanıtlandığı üzere, ümitsiz PDF kitap Arslm- https://arney.org

daha fazla kandır. Hele kendi halkını katleden AKP iktidarı, Suriye'ye laf söyleme hakkına sahip değildir.

4. Emperyalizme karşı olmak adına Esad rejimi savunulamaz!

Venezüella ve Küba iktidarları başta olmak üzere, dünyada kendi 'sol' ya da 'komünist' olarak tarif eden kimi kesimler, Suriye'deki Esad rejiminin savunusunu yapıyor. Suriye'de iktidara yedeklenmiş sözde 'komünist partiler'i referans alan bu güçler, Esad rejimini emperyalist askeri müdahale ihtimaline işaret ederek savunuyor. Oysa Esad, bugüne kadar emperyalizmle bütünleşme politikalarını uygulayan yürütmenin başıydı. Yoksulların ve işçi sınıfının katili Esad savunulamaz. Suriye halkının kurtuluşu, Esad rejiminin devrimci bir sınıf hareketiyle yıkılmasındadır.

5. Ortadoğu'da devrimci ve enternasyonalist bir liderliğin inşası zorunludur.

Emperyalizmin provokasyonları ve yerel diktatörlerin ayak oyunları arasında sıkışıp kalan Ortadoğu halkları, bu fasit daireden kurtulmak için, Ortadoğu'nun devrimcilerini ve emekçi kitlelerini ortak bir çatı altında buluşturabilmek zorundadır. Bunun tek aracı, devrimci bir Enternasyonal'dir...

'Fatih'ten sonraki Haydarpaşa...

TCCD Genel Müdürlüğüne Ankara-İstanbul hızlı tren çalışmaları gerekçe gösterilerek Ankara - Haydarpaşa (İstanbul) demiryolunun Köseköy-Gebze (56 km) arası kısmı 1 Şubat 2012'den itibaren yolcu taşımacılığına tamamen kapatıldı. Köseköy-Körfez arası yol ise tek hat olarak yük taşımacılığına açık bırakıldı. Yolcuların mağdur edilmekten yol yapım çalışmasının yapılabilmesi mümkünken, bu yapılmayarak işin en kolay, yani demiryolunun yolcu taşımacılığına kapatılması seçildi.

Bu iddiaya karşılık olarak TCDD tarafından yapılan açıklamada, "Köseköy-Gebze arasındaki mevcut hat 1890 tarihinde yapılmış olup; 122 yıl sonra yeniden yapılarak fiziki ve geometrik şartları YHT işletmeciliğine uygun hale getirilecektir. Mevcut yol çift hatlıdır ancak hatlar aynı platform üzerinde bulunduğundan hattın birinin açık kalıp diğerinde çalışmanın yürütülmesi, proje yapım süresi ve maliyetler açısından uygun değildir. Bu kesimin YHT işletmeciliğine uygun hale getirilmesi için mevcut hat tamamen yenilenecek, hat ihata altına alınacak; Köseköy-Gebze kesimi tamamıyla YHT işletmecisi standartlarına uygun hale getirilecektir," denildi.

Ancak TCDD bu savunmasını aradan daha birkaç gün geçtikten sonra kendi yaptığı bir başka açıklama ile çürüttü ve yol kapatılmadan yapılan rehabilite çalışması ile övünç duyduğunu ilan etti!

TCDD Genel Müdür Yardımcısı İsmet Duman İrmak, Karabük-Zonguldak demiryolu hattındaki rehabilite çalışması ile ilgili olarak yaptığı açıklamada, "Böyle büyük projenin yürütülmesi sırasında hattın işleyecek olması projeye ayrı bir önem katmaktadır," dedi.

Yolun kapatılması nedeniyle Haydarpaşa-Adapazarı arasında 12 çift (gidiş-dönüş 24 adet) Adapazarı Ekspresi ile seyahat eden günlük 15 bin 336 yolcu, günlük 15 çift anahat yolcu treninde İstanbul'dan Anadolu'ya ve Anadolu'dan İstanbul'a gelen 20 bin 687 tren yolcusu karayolu taşımacılığının insafına ve kucağına bırakıldı. Ayrıca anayasal bir hak olan ulaşım/seyahat etme hakkı engellendi.

Demiryolu yöneticilerinin Gebze-Köseköy demiryolunun yolcu kapatılmasına gerekçe olarak sundukları diğer bir husus ise, bu hatta 122 yıldır bakım yapılmadığı, yapılacak bakımla bu hattın YHT (Yüksek Hızlı Tren) işletmeciliğine uygun hale getirileceğiydi.

Gebze-İzmit arası demiryolu hattı tek hat olarak 1873 yılında, İzmit-Büyükdербent arası demiryolu hattı ise 02.05.1890 tarihinde işletmeye açıldı. İzmit kent içi demiryolu geçişi DLH1 tarafından çift hatlı ve elektrikli olarak inşa edilerek 29.07.1999 tarihinde işletmeye açıldı. Gebze-Arifiye çift hat inşaatında mevcut yolun varyantlarla yeni güzergâh üzerine döşenmesi tamamlandı ve 14 Nisan 1975 tarihinde Genel Müdür Muavini Hamdi Tahalloğlu, 1. İşletme Müdürü Muhtar Erol, Yol Dairesi Başkanı İbrahim Çubukçu, Emanet Heyet Reisi Müeyyet Yurdağül ve Bayındırlık Bakanlığı yetkililerinin hazır bulunduğu bir törenle hizmete açıldı. **Yani söylendiği gibi bu hat 122 yıllık hiç bakım yapılmamış bir hat değildir.** Ayrıca bu kadar eski bir hat üzerinde

'hızlandırılmış tren' işletmeciliğini nasıl yaptınız diye de sormazlar mı?

2 Temmuz 2004'te Pamukova'da meydana gelen ve 39 yolcunun hayatını kaybetmesi ile sonuçlanan hızlandırılmış tren kazasının ardından TCDD tarafından yapılan açıklamada, "185 adet makasın yenilendiği; 293 adet ray, 5 bin 743 adet travers, 60 bin 815 adet küçük malzemenin değiştirildiği; 2 bin 835 adet termit kaynağı, 1 milyon 159 bin 690 metre buraç, 308 adet makas buraç, 12 bin 590 metre eleme, 1 milyon 525 bin 810 metre regüle yapılmak suretiyle kaza bölgesi de dahil hattın tamamında gerekli her türlü yenileme ve tamiratın yapıldığı; elektrifikasyon ve sinyalizasyon sistemleri yolun geometrik yapısına bağlı olarak hat boyunca azami 140 km/s hıza uyumlu ve elverişli hale getirildiği" basına açıklanmıştı.

Yüksek Hızlı Tren İşletmeciliği için Gebze-Köseköy arası demiryolu hattında sürdürülen rehabilite çalışması ile hızın 160 km/saate çıkartılacağı kamuoyuna açıklandı.

Yolcu taşımacılığında 160 km/s saat hız yüksek hızlı tren hızı mıdır?

2004'te meydana gelen hızlandırılmış tren kazasının ardından TCDD'nin yaptığı açıklamada, "Avrupa Birliği 96/48/CE talimatına göre özel dizayn ve edilmiş yollar üzerinde tüm seyahat boyunca veya en seyahatin büyük kısmında 250 km/saat üzerinde hız yapan trenler 'yüksek hızlı tren' özel dizayn olsun veya eski yolların iyileştirilmesi ile oluşmuş yol olsun tüm şartlar altında 200 km/saat üzerinde gidebilen trenler de 'hızlı tren' olarak tanımlanmaktadır, bu tanımlara uygun hızlı tren projemiz halen inşa edilmektedir," diye ifade edilmişti. "Gebze-Köseköy arasını hızlı tren hattına uygun hale getiriyoruz" iddiasını TCDD yıllar öncesinden 2004'te boşa çıkardı!

Fatih'in Gebze'de 1481 yılında ölümünden sonra İstanbul'da kıyamet kopmuş, zaten fırsat bekleyen asi yeniçeriler de İstanbul'a dağılmış. Kimse canından ve malından emin değildi. Yağmacı yeniçeriler, önce kendilerini aldatan sadrazam Karamani Mehmet Paşa'yı parçalayıp konağını yağlamışlar. Daha sonra şehirdeki zenginlerin konaklarına hücum edip her tarafı talan etmişler. Zengin Yahudilerin oturdukları semtlere akın edenler büyük yağmalar yapmış. Bu sırada Hasan adlı bir yeniçerinin işlettiği börekçi dükkânını da yağma eden yeniçeriler, işin aslını öğrenince, "Oldu bir kere, Yağma Hasan'ın böreğidir" diye, börekleri yemeye devam etmişler. 31 Ocak 2012'de Haydarpaşa Garı'ndan

giden son tren Fatih Ekspresi'nin ardından tıpkı Fatih'in ölümünden sonraki gibi Haydarpaşa'nın yağmasına yönelik açıklamalar merkezi iktidardan ve yerel yöneticilerden gelmeye başladı.

Ulaştırma Denizcilik ve Haberleşme Bakanı, "İstanbul ve Ankara arasındaki yüksek hızlı tren projesi 2013'te tamamlandığında Haydarpaşa ile birlikte Sirkeci Garı da sadece nostaljik amaçla hizmet verecek," diye açıklamada bulundu. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş, "Haydarpaşa, Marmaray'dan sonra gar fonksiyonunu bir miktar yitirmiş oluyor. Artık trenler mevcut Marmaray'ı kullanmak suretiyle kesintisiz geçecekler. Yani bir gar ihtiyacı kalmayacak. İnsanlar istedikleri herhangi bir istasyondan inip binebilecekler. Haydarpaşa tren garını, kısmen belki bir konaklama fırsatı verebilecek şekilde değerlendirilebileceğiz," dedi.

Gebze-Köseköy demiryolu hattının rehabilite projesi kapsamında tren seferlerinin iptal edilmesi, hemen arkasından Haydarpaşa Garı ve çevresindeki dönüşümün ve Adapazarı Garı'nın satışının gündeme gelmesi iktidarın TCDD taşınmazlarının ranta dönüştürülmesi yönündeki çabalarının kamuoyu tarafından daha iyi anlaşılmasına vesile olacaktır.

Yolcu trenlerinin seferlerine son verilmesi ve gar binalarının şehir dışına taşınma girişimleri 'Demiryollarının Yeniden Yapılanması' adı altında uzun yıllardır TCDD bünyesinde uygulanan politikaların yansımasından başka bir şey değil.

Dünya Bankasının finansmanıyla Booz-Allen&Hamilton Şirketi'nin 1995'te hazırladığı TCDD'nin Rehabilitasyonu, Yeniden Yapılandırılması ve Finansman Raporu başlıklı raporda "TCDD'nin ağırlıklı olarak yük taşımacılığı yapması, yolcu taşımacılığında ise, prestij trenlerinin kullanılması" 2002'de Canac firmasının yayımlanan raporda ise "kâr getirmeyen hatların kapatılması, bu hatlardaki istasyon ve diğer demiryolu binalarının bir daha işletmeye açılmaması için satılması yada yıkılması, birkaç prestij treni dışında yolcu taşımacılığından vazgeçilmesi, taşımacılığın kaldırıldığı yerlerdeki arazi ve binaların elden çıkartılması, prestij trenlerinin de özelleştirilmesi, istihdamın daraltılması asli faaliyetin dışında kalan faaliyetlerden vazgeçilmesi, limanların fabrikaların özelleştirilmesi" öngörülmüştü.

Son yapılan uygulamalara bakıldığında her iki raporda dile getirilen istemler siyasi iradenin bu yöndeki kararlığı ile de denk düşerek bir bir

hayata geçiriliyor. Koruma Kurulundan geçen ve İstanbul Büyükşehir Belediye Meclisinde kabul edilen Haydarpaşa Garı ve Çevresi Koruma Amaçlı Nazım İmar Planı ile rant alanına dönüştürülmek ve yolun kapatılması ardından işlevsiz hale getirilmek istenen Haydarpaşa Garı gündemdeki yerini korurken, bu defa da Adapazarı Garı'nın şehir merkezi dışına çıkarılması çalışmaları başlatıldı.

AKP hükümetlerinin iş başına geldiği 2002 yılından beri şehir merkezlerinde bulunan garları işlevsizleştirme ve rant alanlarına çevirme, şehir merkezleri dışına taşıma çalışmaları hız kesmiyor. Kayseri Garı çevresinin Kayseri Büyükşehir Belediyesine devredilmesi hakkında TCDD Genel Müdürlüğü ile Kayseri Büyükşehir Belediyesi arasında yapılan protokolün Birleşik Taşımacılık Çalışanları Sendikası'nın açtığı dava sonucu Danıştay tarafından iptal edilmesine karşın yargı kararları yok sayılarak, demiryolunun kentin dışından geçirilmesi çalışmaları devam ediyor.

Adapazarı-Haydarpaşa arasında günde 12 çift yolcu treninin çalıştırıldığı, tren yolculuğunu tercih edenlerin de büyük çoğunluğunun öğrenci, işçi ve dar gelirlilerden oluştuğu göz önüne alındığında şehir merkezinde garın bulunmasının ne kadar önemli olduğu ortaya çıkacaktır. Adapazarı, kent sınırları içerisinde bulunan Türkiye Vagon Sanayi Anonim Şirketi (TÜVASAŞ) ve EUROTREM Demiryolu Araçları Sanayi ve Ticaret A.Ş. ile aynı zamanda bir demiryolu kentidir de. Bir demiryolu kentinin merkezinde bulunan bir gardan rahatsızlık duyulması da ülkemize -AKP'nin iktidar etme anlayışına- özgü bir durumdur.

Oysa gelişmiş ülkelere bakıldığında (İngiltere, Fransa, Avusturya, Almanya) garların şehir merkezlerinde olduğu, bazı kentlerin birden fazla, hatta 4 merkez garına sahip olduğu (Almanya/Stuttgart) görülecektir. Garları şehir merkezlerinden uzaklaştırmak şehir içi trafiğini rahatlatmayacağı gibi, olsa olsa ulaşım sistemindeki karayolu ağırlığının daha da artmasına sebep olacaktır. Kaldı ki modern kentleşmenin gereklerinden biri de kent içi yolların araç trafiğinden arındırılarak yayalaştırılmasıdır.

AKP iktidarının isteği ve rant elde etme amacı ile Haydarpaşa Garı'na ve çevresine Koruma Amaçlı Nazım İmar Planı ile verilen yeni işleve garın demiryolu ulaşımından kopartılmasına karşı pazar günleri Haydarpaşa Dayanışması öncülüğünde gar önünde sürdürülen tepki eylemleri güçlenerek ısrarlı bir şekilde sürdürülürse bu projede geri iktidarın adım atması sağlanacaktır. (Yazı kaleme alındığında 3. Eylem gerçekleşmişti). Bunun sinyali İBB Başkanının yaptığı açıklamanın satır aralarında gizlidir.

Bu mücadeleyi kazanamazsak İstanbul/ Adapazarı/İzmit için Hızlı Tren seçeneği dışında demiryolu ulaşımı mazideki tatlı bir anı olacaktır. Bu mücadeleyi AKP kazanırsa sermayenin eğlenmesi için Haydarpaşa Söğütluçeşme arasında nostaljik tren, Haydarpaşa Garı'ı özleyen avam için de MinyaTürk parkındaki Haydarpaşa garı maketi kalacaktır...

Kapitalizmin 'beşiği' Britanya, kölelik düzenine dönüş eğilimi gösteriyor. İşsizler, anlı şanlı 'marka'ların işyerlerinde boğaz tokluğuna angaryaya zorlanıyor. Buna karşı direniş de büyüyor tabii... Eylemciler Tesco süpermarketlerinin önünden McDonald's önüne 'kuvayı seyyare' gibi eyleme koşuyor, şirketler geri adım atıyor...

Eğer direnmezsek, bu patronlar bizi köle de eder!

Son günlerde Britanya'da 'Boycott Workfare' (İstihdam Programını Boykot et) kampanyası sosyal medyada yayılıyor. Birçok büyük şirketlerin isimleri deşifre edilirken işyerleri önünde eylemler yapılıyor. Peki, 'Boycott Workfare' ne demek? Öncelikle istihdam programı adı altında yapılan bu planlamanın tarihine bakalım. 1968'de Kamu Hakları lideri James Charles Evers tarafından başlatılan program daha sonra Richard Nixon'ın -Amerika'nın 37. Başkanı- verdiği bir demeçle popülerlik kazandı. İstihdam Programı, işsizlerin sosyal yardımlarını almaya devam edebilmeleri için belirli iş tecrübesi kazanmak adına ücretsiz çalışma sistemi anlamına geliyor. Kişinin kendini geliştirebilmesi adı altında eğitim, rehabilitasyon ve iş deneyimini içeriyor. Özetle, ücretsiz ya da çok düşük miktar ücret ve/veya masrafların karşılanması karşılığında çalışmak anlamına geliyor.

İstihdam programını en çok kullanan isimler: Sainsbury's, Argos, Asda, Primark, Holland & Barrett, Boots, McDonald's, Burger King ve Tesco. 1968'den bu yana hükümet ve şirketlerin yürüttüğü bu programa son günlerde yükselen tepkiyi anlamak için işsizlerin sesine kulak vermek gerekiyor. Sosyal yardım alan işsizler zorunlu olarak istihdam programı adı altında tecrübe ve iş deneyimi edinme adına bedavaya çalıştırılıyor. Çalışmayı kabul etmeyenler, tüm sosyal yardım haklarının kesilmesiyle tehdit ediliyor.

İstatistikler Ocak 2011 – Kasım 2011 arası 34 bin 200 iş arayanın bu programı

uyguladıklarını gösterdi. On binlerce bedava işçi! Bir başka istatistik ise, yüzde 24 bedava işçiliğe zorlanan insanların etnik azınlıklara mensup olduğunu gösteriyor.

Meğer kölelik gönüllüymüş!

Tesco süpermarketler zinciri İstihdam Programı'nı kullanan ve protesto edilen en önemli isimlerden biri. 18 Şubat'ta Westminster şubesi önünde eylemciler 'Boycott Workfare' diyerek protestolarını dile getirdi. Tesco'nun 2011 yılı kârı 3,8 milyar sterlin olduğu açıklanmıştı. Eylemciler, Tesco'nun işsizleri kullanıp

kölelik sistemi uyguladığını vurguladı. Tesco sözcüsü ise, "Bu programa kimse katılmak için zorlanmıyor ve JobCentre Plus (İşsizlik Kurumu) gelen herkesin gönüllü olduğu konusunda güvence verdi," diye açıklama yaptı. Kendi yalanlarına kendilerinin bile inanmadığı aşikar.

Tesco'nun bu denli dikkatleri üzerine çekmesindeki en büyük sebep geçenlerde verdiği iş ilanlarıydı. 'Eleman aranıyor' ilanında aynen şunlar yazıyordu: "Tam mesai, kalıcı iş, işsizlik ödeneği ve masraflar." Yani, sürekli bir işiniz olacak fakat sadece yol, yemek masrafları ve

işsizlik ödeneği alacaksınız! Maaş yok! Geçinebilmek yok! Karın tokluğuna çalışmak da denebilir. Muhafazakar Parti ile işbirliği ve ağız birliği yaparak konuşan Tesco, gelen tepkiler karşısında istihdam programını kaldırma doğrultusunda adımlar atmaya başladığını ilan etmek zorunda kaldı.

Çalışma Bakanı Chris Grayling ise, Tesco patronlarının üslubuyla konuşarak, "Bizim iş deneyimi programımız gönüllülük temelindedir" dedi.

Biz, işsiz ve sosyal yardıma muhtaç insanları tehdit ederek çalışmaya zorlayan bu sistemin boykot edilmesi ve yok edilmesi gerektiğini savunuyoruz. İşsizler, öğrenciler ve sendikalar işbirliği ve dayanışma içinde hareket ettiği takdirde, bu hedefin başarılmaması için hiçbir sebep yok.

'Boycott Workfare' eylemleri başladıktan sonraki gelişmeler de bize kazanabileceğimizi gösteriyor: TK Maxx, Sainsbury's, Waterstones, Marie Curie, 99p Stores ve BHS artık bu programa yer veremeyeceklerini ilan etti. Scope, Matalan, Argos, Superdrug, istihdam programı adı altında bedava işçi çalıştırmayı askıya aldıklarını açıkladılar. Gösteriler Tesco'dan Holland & Barrett ve McDonalds'ın önüne sığıyor, Holiday Inn'e, Burger King ve WH Smith'e yayılıyor. Mart ayında eylemler devam edecek. İstihdam Programı kaldırılana kadar durmak yok! Her sene milyar sterlinlik kâr açıklayan bu şirketlere artık dur diyoruz! İşçiler, öğrenciler, sendikalar ve bütün ezilen halk birlik olmalı. Kesintiye hayır, ücretsiz işçiliğe son!

Brezilya'da tarihi kongre

Brezilya'daki sendikal konfederasyon CSP Conlutas'ın ilk kongresi, Nisan 2012'nin sonunda Sao Paulo'da toplanıyor. İktidardaki İşçi Partisi'nin (PT) denetimindeki CUT konfederasyonuna karşı mücadeleci sendikalar ve halk hareketlerinin bir araya gelmesiyle oluşan CSP Conlutas'ın varlığı ve giderek büyümesi, Güney Amerika işçi sınıfı hareketi açısından büyük önem taşıyor. CSP Conlutas'ın kongre duyurusunda özetle şu ifadeler yer alıyor:

"Uluslararası kapitalist kriz, ezilen ve sömürülen halklar arasındaki dayanışmayı her zamankinden daha fazla gerekli kılıyor. Emperyalizm ve onun hükümetleri kendi yarattıkları krizi bizlere, iş, ücret, emeklilik fonları ve sağlık, eğitim, barınma ve benzeri sosyal haklarımızı gasp ederek ödemeye çalışıyor.

Biz sendikaları, halk hareketlerini, gençliği ve Brezilya'da baskılara karşı mücadele eden kitleleri bir araya getiren bir örgüt inşa ediyoruz. Hükümetlere ve patronlara karşı işçilerin bağımsızlığını savunuyoruz; işçi demokrasisini, işçilerin ve toplumsal hareketlerin mücadelesini ve doğrudan eylemini savunuyoruz; anti-emperyalist mücadele ve sömürüye karşı mücadele, cinsiyetçi, ırkçı ve homofobik baskılara karşı mücadeleyi savunuyoruz.

Kongrede sendikalardan, halk hareketlerinden, gençlikten ve farklı toplumsal hareketlerden seçilmiş delegeler yer alacak. Pinheiro işgalinden delegeler de kongrede yer alacak. Bunun yanı sıra, dünyanın pek çok yerinden konuklar da kongreye katılacak. Kongremiz 27-30 Nisan arası Sumane şehrinde (Sao Paulo) yapılacak. Kongreden sonra, 1 Mayıs yürüyüşü için Sao Paulo'ya gidilecek ve 2 Mayıs'ta Enternasyonal Miting'de kongrede bulunan bütün ülkelerden konuklarla toplantı düzenlenecek."

Not: Kongrede İngilizce, Fransızca ve İspanyolca çeviri yapılacak. Brezilya'daki konaklama ve gündelik ihtiyaçlar CSP Conlutas tarafından karşılanacak. Türkiye'deki sendika ya da kitle örgütlerinden kongreye katılmak isteyenler red.editor@rocketmail.com adresine yazabilir.

Aşk örgütlenmektir, bir düşünün abiler!

Geçtiğimiz günlerde CHP İstanbul milletvekillerinden Nur Serter'in adı bir televizyon dizisinde fahişe rolünü canlandıran bir kadına verilmiş. Nur Serter'den de bu duruma sert bir tepki gelince, kendisi *Twitter*'da çok konuşulanlar arasına girdi. Aslında konuşulmaya bile değmeyecek kadar gereksiz bir konu ama üzerine yapılan yorumlar vesilesiyle bir tartışmanın kapısını aralamak mümkün. Örneğin şöyle deniyordu konuyla ilgili bir yorumda: **"Biz Nur Serter'den, 'Ben fahişelerin de milletvekiliyim' demesini beklerdik."** Bu anlaşılabilir bir tepki. Zira nasıl Başbakan, "Gençler dindar olmasın da tinerici mi olsun?" derken tinericilerin toplum tarafından dışlanması yetmezmiş gibi, bir de bu durum devletin başı tarafından durduk yere bir destek alıyorsa, fahişelerin de bu konuda tinericilerle benzer bir kaderi paylaştığını söyleyebiliriz.

Fakat bir de şöyle bir yorum var ki, üzerinde durulmak gerekir: **"Kapitalizm bedenın ücret karşılığı kiralınmasına dayanır. Kol, beyin, meme ya da göt, içeriği değiştirmez. Dolayısıyla fahişelik de diğer ücretli işçilik türlerinden biridir. Toplumsal ahlak piramidinde nerede olduğu ne olduğunu değiştirmiyor."**

Elbette toplumun ikiyüzlü burjuva ahlakıyla kimi nasıl değerlendirdiği bizim umrumuzda bile olamaz. Fakat başımızda bir de toplumsal sınıflar diye bir bela varsa, bu sınıfsal piramitde bir kol işçisiyle 'seks işçisi'nin bir olduğunu söylemek başka bir durumdur. Sınıfla sınıfın içindeki katmanları birbirine karıştıramayız. Kapitalizm, mevzubahis sömürü olduğunda proletaryayı o işçisi bu işçisi diye ayırt etmiyor olabilir; fakat proletarya, kapitalizmle kurduğu ilişkide ve kapitalizmde kendine bulduğu yer ölçüsünde, ister istemez sınıf kardeşleriyle arasına kendiliğinden bir ayırım koyar. Ve bir kol işçisiyle bir fahişe de bu açıdan bir olamaz.

Marx da bu ayrımı net bir biçimde yapmış. Ona göre bir yanda sanayi proletaryası (devrimci proletarya) diğer yandaysa lümpen-pejmürde- proletarya (yararsızlar) vardı. Kim bu 'lümpen proletarya'? Marx şöyle tarif ediyor: "Dilenciler, paçavra toplayıcılar, genelev işletenler, yankesiciler, salıverilmiş hapishane kuşları, terhis edilmiş askerler, haydutlar, burjuvazinin perişan olmuş maceracı dallarından oluşan, tüm sınıfların reddettiği dağınık bir kitle." (1)

Bir başka yerde de, "Sanayi proletaryasından açıkça farklı, her tür hırsız ve katili barındıran, toplumun çöplüklerinde yaşayan, belirli bir mesleği olmayan boş gezenlerden, ipsiz sapsızlardan ait olduğu ulusun kültür derecesine göre farklılaşan, ancak aşağı tabaka niteliğini asla yalanlamayan" diyordu Marx lümpen proletarya için. (2)

Marx'ın bu tanımlamalarında demek

Çoğumuz yol kenarında bir fahişeyle karşılaştığımızda utanırız, başımızı öne eğeriz ya da bir şekilde muhatap olmak istemeyiz. Neden? Başbakan'a karşı 'Hepimiz tinericiyiz!' diye sosyal kampanyalar başlatırız; ama çoğumuz yolda bir tinerici gördüğümüzde korkarız, kaldırım değiştiririz. Niye ki?

istediğini doğru anlamak için öncelikle kavramın kökenine inmek gerek. Almanca kökenli bir sözcük olan 'lümpen'in iki anlamı var: Özensiz bir hayat sürmek ve bir bez parçası, paçavra. Marx, *lumpenproletariat* (lümpenproletarya) tanımınıysa ilk defa 1845'te Engels'le beraber kaleme aldıkları *Alman İdeolojisi*'nde kullanıyor. Fakat esas olarak Louis Bonaparte'ın baskıcı yönetimine ilişkin tezlerinde bu kavrama eğiliyor ve lümpen proletaryayı **baskıcı Bonapartizmin yedek güçlerinden biri** olarak görüyor.

Kuşkusuz Marx burada sadece sınıfsal bir tespitte bulunuyordu, yoksa tüm bunları lümpen proletarya diyerek tanımladığı kesime karşı bir nefret duyduğundan yazmıyordu. Marx'ın nefret ettiği kapitalizmdi. Bu nefretinde de Londra'daki yaşadığı sefalet dolu günlerin payı çok büyük olsa gerek. Ve Marx'ın bu sefaletini paylaştığı insanlar da onun lümpenler olarak tanımladığı ve esasında toplum tarafından dışlanan, onun gadrine uğrayanlardan başkası olmayan yoksul Londralılardı. Hatta kadim dostu Engels'in babasının fabrikası olmasa, Marx'ın da tıpkı bir lümpen gibi toplumun çöplüğünde bir hayat sürmesi ve belki de bizim onu hiç tanımayacak olmamız ihtimaller dahilindedir.

Peki neydi Marx'ın lümpen proletaryaya ilişkin yaptığı bu sınıfsal tespit? Neden ona göre bir lümpen proleterle bir sanayi proleterleri bir olamazdı? Çünkü birincisi, ona göre bu ikisinin politik sınıf bilinçleri bir değildi. Söz konusu bilinç de sanayi proleterinin, toplumsal üretime doğrudan katılmasından, yani kapitalizmle doğrudan bir ilişki kurmasından kaynaklanıyordu. Lümpenlerinse toplumsal üretime katkısı yoktu. Dolayısıyla bir sınıf bilinçleri de olamazdı. Bu yüzden tarih boyunca kapitalizmin ayak oyunlarına en çok kanalar onlar olmuştu ve olacaktı.

Bu noktada kısa bir dipnot vermek gerekirse, Bülent Somay'ın da Marx'ın bu tespitlerini lümpen proletaryayı, "Kapitalizm içinde yapısal bir yer bulamayan,

kapitalizmin atığı olan sınıf" (3) diye tanımlayarak onayladığını söyleyebiliriz.

Çiçek...

Lakin proletaryanın tanımlanmasına ilişkin farklı bir tespit daha var. Marksizmle anarşizmin ayrıldığı en temel meselelerden birini de oluşturan bu tespit, anarşizmin 19. Yüzyıl'daki en büyük teorisini olarak gösterilen Bakunin'den gelir. Bakunin, birçok konuda olduğu gibi bu konuda da Marx'a katılmaz, onunla Engels'i işçi aristokrati olmakla suçlar ve lümpenlere **'proletaryanın çiçeği'** sıfatını layık görür: "Modern sanayi proletaryasını öncü güç olarak görmek, nitelik bakımından en az toplumsal ve en bireyci olan, 'işçi' aristokrasisi'nin bir formudur. Tam aksine 'proletaryanın çiçeği' 'lümpen proletarya' Marks'ın ve Engels'in aşağıladıkları bu ayaktakimidir. En ezilmiş, en yoksul ve en fazla yabancılaşmış kesim bu kesimdir. Marksistlerin aksine, ben, kent proletaryasının bu tabakasını maalesef, burjuvazinin siyasal ve sosyal önyargıları ile dar özelemleri ve hak iddiaları, içinde bulunduğu görece rahat ve yarı burjuva konumu sayesinde işçilerin en-az sosyalist en çok bireyci olan kesimi olarak görüyorum. Devrimci proletarya mahrum bırakılmış, reddedilmiş, perişanlığa ve cehalete mahkum edilmiş milyonlardır."

Yine başka bir makalesinde bu hayati ve ilginç ilişkiye dikkat çeker Bakunin, tabii çoğu zaman düşmanca bir şekilde rakibi olarak gördüğü Marx ve Engels'e dokundurmayı da ihmal etmeden: "Marx ve Engels'in, 'lümpenproletarya', 'ayaktakımı' gibi hem canlı hem de yukarıdan bakan sözcüklerle [andığı] o grup, henüz • burjuva medeniyeti tarafından hemen hiç kirlenmemiş olduğundan, geleceğin sosyalizminin tüm tohumlarını içinde taşımaktadır ve bugün toplumsal devrimi başlatıp zafere ulaştırabilecek güç yalnızca onda vardır." (4)

Marx'la Bakunin'in işçi sınıfına ilişkin yaptığı bu tanımların üzerine kuşkusuz

pek çok yorum getirilmiştir. Fakat aslolan devrimci süreçlerin dinamiğidir. Buradan hareketle, lümpenlerin potansiyelini ne olumlu yönde ne de olumsuz yönde mutlaklaştırmak doğru değil. Tarihsel olarak devrimin esas kuvvetleri, devrimi yapabilecek güce ve iradeye sahip olduğunda, tıpkı küçük burjuvazi gibi, devrimin yanında yer aldıklarını görüyoruz. Fransız Devrimi bize bunu gösterdi. Bolşevik Devrimi de...

Eğer proletaryayı diğer sınıflardan ayırıp devrimin öznesi haline getiren şeyin, onun kapitalizmle kurduğu ilişkide ve toplumsal üretime olan katılımında yattığını düşünüyorsak, devrimci proletaryanın ancak kapitalizmin kalbine girebilen ve şartlar olgunlaştığında onu kalbinden hançerleyebilecek tek sınıfın modern sanayi proletaryası olduğu açıktır. Ama devrimci proletarya, toplumun diğer ezilen kesimlerinin de desteğini almak zorundadır.

Bu durumu şöyle bağlayabiliriz sanırım: Bilinçli bir proleter devrimi büyük bir arzuyla isteyebilir; fakat lümpen olarak görülen vasıfsız bir işçiye devrime mecburdur. Bu açıdan lümpen proleterin devrimle kuracağı ilişki hayatidir ve bir o kadar da ilginçtir de...

Örneğin Lenin, lümpenproleterlerin bazen keskin çatışmalarıyla, bazen de mücadeledeki şaşırı istikrarsızlıkları ve yetisizlikleriyle ayırt edildiklerini söylerken, lümpenin devrimle kurduğu bu garip ilişkinin farkına varmış olsa gerek. (5)

Böcek...

Ne var ki, Bolşevik Devrimi'nin tüm dünyaya yaydığı devrimci dalga Alman Devrimi'nin yenilgisiyle birlikte yerini gerici bir yükselişe bıraktığında, lümpen proletarya, tıpkı küçük burjuvazi gibi, yükselen faşizmin peşine takıldı. Fransız Devrimi'nin gerilemesiyle Bonapartizmin peşine takılan lümpenler, yeni tarihsel gerileme evresinde faşizmin yedek gücü haline gelmişti. Devrimde 'proletaryanın çiçeği' olanlar, karşidevrimci yükselişte faşizmin böceği haline gelmişti! L. Troçki *Faşizme Karşı Mücadele* adlı yapıtında bu yeni olguyu ayrıntısıyla analiz ediyordu.

Peki tüm bu ideolojik ve tarihsel verilerin eşliğinde kısacası ne diyoruz? "Kapitalizmin içinde kendisine yapısal bir yer bulamayan" lümpen proletaryayla sanayi proletaryasını bir görmek mümkün değil. *Komünist Manifesto*'da ifade edildiği gibi, gerçekten devrimci olan tek sınıf işçi sınıfıdır. Buna karşın toplumsal üretimin dışında kalan kesimlere yönelik mutlak olumsuzlayıcı bir görüş de kabul edilemez. Neticede işçi sınıfı, tüm ezilen kesimleri kendi etrafında birleştirerek değiştirilebilir bir düzeni...

O halde, cinsiyetleri, dilleri, dinleri, kültürleri, kökenleri, yaşam tarzları, yönelimleri yüzünden sürekli bir ayrımcılığa

maruz bırakılan toplumdaki tüm mağdurların taleplerini, proletaryanın talepleriyle birleştirmek zorundayız. Ancak bu şekilde kapitalizme etkili bir karşılık verilebilir. Zira kapitalizm durmadan yeni sömürü biçimleri yaratıyor. Toplumu var eden değişik grupların her biri de kendi kimlikleriyle bu sömürü biçimine angaje oluyor. Örneğin bu durumun bizdeki tezahürü, erkeklerin kadınlara, heteroseksüellerin homoseksüellere, Sünnilerin Alevilere, Türklerin Kürtlere üstün olduğu bir toplum... **Yani erkek egemen, Sünni muhafazakar ve Türk milliyetçisi bir toplum...**

Fakat toplumdaki bu kimliklerin birinden birinin neden öbürüne üstünlük kurması gerektiği kesinlikle sorgulanmıyor. Çünkü esasen her biri, toplumdaki esas çelişkiyi, **zenginle yoksul arasındaki çelişkiyi gizlemek için önümüze atılıyor.**

İşçi sınıfının taleplerini diğer ezilen tüm kesimlerin talepleriyle birleştirmek işte bu açıdan önemli. Bu başaramadığı müddetçe de, örneğin kadın sorununda, **bir yanda kadın düşmanları diğer yanda burjuva feminizmi olacaktır. LGBTT sorununda bir yanda homofobikler, transfobikler diğer yanda kendilerine yönelik her itirazı cinsiyetçilik olarak gören bir cemaat olacaktır.**

Ya da 'seks işçileri' konusunda...

Yazımızın esas konusu da Nur Serter olayından dolayı onlardı zaten değil mi? Yine bu konudaki bir yorum üzerinden gidelim o zaman. Diyor ki vatandaş: **"Başkasına zarar vermediği sürece her meslek tercih edilebilir. Fahişelik de öyle. İlle de zorunda kalınmayabilir."**

Bir küçük burjuva her şeyi böyle görür işte: Tercih edilebilir. Yaşadığımız hayat, evlendiğimiz erkek/kadın, yaptığımız iş, vs. tüm nesnel şartlardan bağımsız bir şekilde bizim tercihimizdir! Bu bakış açısıyla da birileri nasıl öğretmen oluyorsa, doktor oluyorsa, avukat ya da eskrimci, bungee jumpingci oluyorsa, birileri de fahişe olmayı tercih edebiliyor. Birileri de örneğin dindar olamıyor, çıkıyor tinerici oluyor. Bu da onların tercihi! Ne kadar basit değil mi küçük burjuvanın dünyasında her şey? Her şey tamamen rasyonel!

Ama çoğumuz yol kenarında bir fahişeye karşılaştığımızda utanırız, başımızı öne eğimiz ya da bir şekilde muhatap olmak istemeyiz. Neden? Başbakan'a karşı 'Hepimiz tinericiyiz!' diye sosyal kampanyalar başlatırız; ama çoğumuz yolda bir tinerici gördüğümüzde korkarız, kaldırım değiştiririz. Niye ki? Hani onların da hayatları en az bizimki kadar normaldi? Çocuğunu okutmak için bedenini para karşılığı erkeklere satan kadınlar örneğin. Ne kadar normal değil mi? Ne kadar tercih edilebilir!

Bazılarının hayatı, diğerlerinden hep daha zordur. Fakat o diğerleri olarak, bu zor hayatların sahipleri hakkında müspet ya da menfi bu kadar kolay yorum yapmıyor muyuz? Öyle bozuluyorum ki. Bir de kadının cinsel bir eğlence aracına dönüştürülmesine, metalaştırılmasına falan da karşıyızdır. Ama fahişelik de diğer bütün meslekler gibi tercih edilebilecek normal bir meslektir. Ne var ki?

Sevdiğimiz şiirlerde de hep onların hikayeleri anlatılmaz mı zaten? Ece Ayhan, "Şiirimiz karadır abiler" derken ne demek ister aslında ya da abiler diye kimler seslenir genelde? Yine çok sevdiğimiz filmlerde hep onların öyküleri yok mudur? Zeki Demirkubuz filmlerindeki karakterler kimlerdir? *Masumiyet*'te ve *Kader*'deki Uğur, Zagor, Bekir ve Yusuf kimdir? Amiyane bir tabirle hep hayatın sillesini yemiş olanlar değil midir bunlar?

Fakat hayat, ne filmlerdeki gibi izlenir ne de şiirlerdeki gibi okunur abilerim abılarım, sadece yaşanır. Ve bazılarının hayatı, diğerlerinden hep daha zordur...

Dipnotlar:

- (1) Karl Marx, *Napolyon'un 18 Brumaire'i*, 1852, V. Bölüm. Çeviri, *Marksist Düşünce Sözlüğü*, İletişim Yayınları, 1993.
- (2) Karl Marx, *Fransa'da Sınıf Savaşmaları*, 1848-1850, Sol Yayınları, 1996.
- (3) Bülent Somay, *Tarihin Bilinçdışı*, Metis Yayınları, 2010.
- (4) Mikhail Bakunin, *Marksizm, Özgürlük ve Devlet*, 1867-1872, marxists.org arşivinden.
- (5) Vladimir Lenin, *Bolşevizmin Karikatürü*, 1909.

1 9 Ocak 2007 akşamı, Hrant'ın öldürüldüğü yerde duyduk ilk olarak bu sloganı... Sloganı atanlar, "Ermeni" sözcüğünü küfür niyetine kullanan bir ulusun mensubuydular. Mensubu oldukları ulusun genlerine işleyen ulusalcı nefret söyleminin ve eyleminin hedefi haline gelmiş, ama tek tek ama kalabalıklar halinde öldürülmüş bir ulusun yanında saf tutanlar, bu ulusun hem güncel hem tarihsel acısını anlayabildiklerini gösteriyorlardı bu şekilde. En temel insanlık görevlerinden biri sayılabilecek bu saf tutuş, ulusalcı nefret söyleminden kendini ayırma, bu söylemin karşısında durma arayışının da ifadesi idi aynı zamanda. Bu sebeple, Hocalı Mitingi'nden kameralara ve oradan da evlerimizin içerisine taşınan "Hepiniz Ermenisiniz, Hepiniz Piçsiniz!" şeklindeki ırkçı söylemin ve tehdidin karşısında da yeniden ve yeniden, **"Hepimiz Ermeniyiz!"** diyebilmenin anlamı büyük.

Fakat öte yandan, Hrant'ın öldürüldüğü 19 Ocak 2007'den bu yana, her duyduğumda içimin acısına, boğazımın düğümlenmesine sebep olsa da bu haykırış, sesimi gönül rahatlığıyla katamadım o seslerin arasına. Bir eksiklik, bir burukluk vardı bu seslenişte sanki... **Mazluma sahip çıkıyordu çıkmasına bu haykırış fakat zalime karşı duruyor muydu hakikatten; sanmıyorum.**

Egemenin şiddeti karşısında gösterilebilecek iki yaygın tutumdan biri, şiddetten sakınma kaygısı ile şiddetin yöneldiği kesimden kendini ayırma ve egemenle bütünleşme çabası; kimi zaman 'tarafsızlık' kisvesi altında ortaya çıksa da, bu tutumun ne manaya geldiği açık ve sadece şiddetin kaynağının değil, bu türden desteklerinin de karşısında durmak gerekiyor. Diğeri ise aynı şiddetin hedefi olmayı göze alarak mazluma sahip çıkma, şiddet görenin yanında saf alına çabası ve kararlılığı; vicdan sahibi olan herkesin gösterebileceği, temel insanlık görevlerinden sayılabilecek bir tutum. Vicdansız biri değilim sanırım. Fakat vicdanım, bu tutumu da içine sindiremiyor tam olarak.

Aynı sorunu, "Hepimiz Kürt olalım," veya "Bugün Kürt olmak lazım," söylemi karşısında da yaşıyorum. Bu söylem ve ifadesi olduğu tutumla her karşılaştığımda, söz konusu nefret söylemi karşısında aynı sorunu yaşıyorum. Sürgeyden

baskı ve zulmünün sorumluluğundan azade kalma çabasını da görüyorum sanki karşımda. Sanki bizler, Ermeni veya Kürt kimliğine sahip çıktığımızda, bu kimliklere yönelmiş ve süreklilik kazanmış olan nefretin, şiddetin, saldırı ve baskının öznesinden, beslenip büyüdüğü zeminden ve tüm bunların sorumluluğundan kendimizi ayırabileceğimiz gibi. Sanki bu ayırt ediş ve mazlumdan yana tutum alış çabası, otomatik olarak zalimle savaşmak anlamına geliyormuş gibi... Oysa gerçek böyle değil.

Elbette ki tek tek her bir olaydaki fail, bir bütün olarak Türk ulusu değil. Fakat egemen ve ezen Türk ulusal kimliği, bu topraklardaki etnik ve ulusal acıların, zulmün başlıca sorumlusu. Ve ben, etnik bakımdan olmasa da kültürel bakımdan taşıdığım ve parçası olduğum için bu kimliğin, günahlarından azade sayamıyorum kendimi...

Türk olmak, nasıl ki daha doğduğunuz andan itibaren bazı imtiyazlara sahip olmak anlamına geliyorsa bu topraklarda; daha yaratılma sürecinden başlayarak bu kimliğin bir parçası haline getirilmiş **etnik düşmanlık, saldırı ve baskının sorumluluğunu taşımak** anlamına da gelmeli. Ulusalcı nefret söylemi ve eylemi karşısında kendimizi 'öteki' ilan ederek durma çabası, bizleri bu sorumluluktan kurtarmıyor, kurtarmayacak; kurtarmamalı da. **Bu topraklarda yaşatılmış etnik ve ulusal acıların sorumluluğu, ne egemen ulus içindeki bir siyasal eğilime veya devletine, ne de bu topraklardaki oyunlarından söz edebileceğimiz emperyalizme-emperyalistlere aittir tek başına.** Sorun ve mücadele edilmesi gereken gerçeklik, sahici toplumsal temelleri olan ve bu toplumun derinliklerinden beslenen, egemen-ezen ulus şovenizmidir. Bu nedenle, egemen ve ezen ulus mensuplarına tekrar tekrar gösterilmesi veya hatırlatılması gereken gerçeklik, öteki ulusların yaşadığı dram ve acılardan ziyade, bu dram ve acıların müsebbibi olan mensubu oldukları ezen ulus şovenizmi gerçeğidir. Ezen ulus mensupları bu gerçekle yüzleşmeden ve zulmün sorumluluğunu üstlenmeden, ezen ulus şovenizmine karşı mücadele kazanılamaz...

ALP HAKAN GÜVENİR

Tarihi Türkiye Komünist Partisi (TKP) politbüro üyesi, Türkiye Birleşik Komünist Partisi (TBKP) kurucularından ve MYK üyesi Zülfü Dicleli, bir figür olarak sık sık ısıtılıp önümüze getiriliyor. Tesadüf değil. Zira Dicleli, 1990'lar itibarıyla, işçi sınıfına her daim azgınca saldırmış MESS'e (Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası) danışman oldu. Çeşitli patron kuruluşları için yayıncılık yapmaya başladı. Türk Henkel, Profilo Holding, Boyner Holding gibi büyük gruplarla işbirliği yaptı. Zülfü Dicleli, patronların terkinde geze geze 'tip' olarak da patronlara benzedi. Zihniyetinin vaziyeti ise vahim!..

SOL, TARİHİNİN ÜÇÜNCÜ AŞAMASINA -ŞAKŞAKÇILARIYLA- ADIM ATIYOR...

Müjdeler olsun!

Siyasetle ilgilendikleri zaman diliminin büyük çoğunluğunu kendilerinin de anlayamadığı bir şekilde, talihsizce bulaştıkları sola, solculuk yaptıkları döneme küfür etmeye ayıran tipleri gördükçe insan, “Geçmişlerini temizlemek için harcadıkları çabayı solculuk yaptıkları dönemde mücadele için gösterecekleri devrim olurdu,” diye düşünüyor. “Bugünkü koşullarda sosyalist bir solu ne proje ya da mücadele stratejisi düzeyinde tanımlamak, ne şu ya da bu şekilde örgütlemek mümkün olabilir, diyorum. Kısacası, biz bittik diyoruz!” türünde psikolojik hezeyanlar savuran ikinci lig aydınları üzerine istenirse beş cilt kitap yazılabilir. Yazıldı da. Fakat bir tek cümleyle de geçirilebilir. Zülfü Dicleli, bir eski 'komünist', 'derin' siyasi çözümlemelerini bakın nasıl dillendiriyor:

“Solun tarihinin birinci (sosyalizm öncesi) aşamasını 19. Yüzyıl vahşi kapitalizm dönemi ve Fransız Devrimi bağlamında tarif edebilirsek, ikincisini 20. Yüzyıl sanayi kapitalizmi ve Rus Devrimi bağlamında ele alabiliriz. Nasıl Jakoben solculuk belli bir tarihsel bağlamda ömrünü tamamladıysa, şimdi de sosyalist (komünist) solculuk tamamlamıştır, diyorum. Şimdi solun tarihinin üçüncü aşamasının eşigindeyiz. Bu, 21. Yüzyıl'ın küresel bilgi kapitalizmine denk düşüyor.”

Bitmedi, inciler devam ediyor:

“Yeni bir sol aslında epeydir dünyanın çeşitli yerlerinde boy atıyor. Hem de çok çeşitli biçimlerde. Onlar kendilerine sol ya da sosyalist demedikleri için ve bizler de hâlâ sosyalist solun gözlükleriyle baktığımız için onları fark edemiyoruz ya da ‘bizi bozarlar diye’ etmek istemiyoruz. Muhammed Yunus’un başlattığı ve Bangladeş’ten tüm dünyaya yayılan mikro-kredi hareketi, Uluslararası Af Örgütü, UNICEF, Greenpeace, UNDP, Habitat gibi uluslararası örgütler ya da ülkemizdeki STGM, Özel Sektör Gönüllüler Derneği, AKUT, BM Gönüllüleri, TOG, Türkiye 3. Sektör Vakfı, Kadın Emekğini Güçlendirme Vakfı, Kamer, Kader, Kagider gibi kuruluşlar...”

Allahım sen aklıma mukayet ol!

Aslında sabaha bırakmadan meseleyi halletmek gerek. İki çift laf bile fazla belki ama demeden edemeyeceğim.

Geçerliliğini yitirdiğini ya da çoktan tartışma dışı kaldığını söylediği Marx bu yazarın yaklaşımına karşı cevabı, *Komünist Parti Manifestosu*’nda yıllar önce vermişti:

“Burjuvazinin bir kesimi, burjuva toplumun varlığının devamını sağlamak için, toplumsal hoşnutsuzlukları gidermek ister. İktisatçılar, iyilikseverler, insanlıkçılar, işçi sınıfının durumunu iyileştiriciler, hayır işleri örgütleyicileri, hayvanlara eziyet edilmesini önleme derneklerinin üyeleri, ılımlılık bağnazları, akla gelebilecek her türden gizli reformcular, bu kesime girerler.”

Ayrıca bu kişinin görmediği ya da görmek istemediği ya da şu anki sosyal konumu nedeniyle aslında bildiği

fakat insanların da görmesini engellemek istediği için görmezden geldiği küçük ama temel bir husus var: Siyaset!

Yazısında saydığı hayatı iyileştirmek isteyen ve ‘kaybedenlerin tarafını tutan’ kurum ve kuruluşların uğraştıkları meselelerin kaynağı nedir? Örneğin kadın haklarının hiçe sayılması, Bangladeş köylülerinin fakirliği, hayvanlara yapılan kötülükler ve diğerleri birer doğal afet midir, kendiliğinden ortaya çıkan şeyler midir? Yoksa tüm dünya da iki yüzyıldır gelişen üretim ve paylaşım ilişkilerindeki çarpıklıktan ve adaletsizlikten mi kaynaklanır bunlar? Uluslararası, bölgesel ya da yerel siyaset bu işin neresindedir?

Bu yazarın sorun olarak gördüğü konuların kaynağını tespitteki yanlış; çözümde de bir sığlık doğuruyor sonuç olarak. Ve kurtuluşu, üretim araçlarının kamulaştırılmasında ya da insanların sadece ihtiyaçları kadar üretecekleri ve dolayısıyla kâr hırsıyla ağızdan salyalar saçarak gezen para babalarının olmadığı bir dünyada kimsenin hayvanlara kötülük etmeyeceğini, kadın haklarını hiçe saymayacağını, Bangladeş köylülerinin fakirleşmeyeceğini görmek istemiyor ya da görmemek işine geliyor.

Kuşkusuz mücadele bütünlüklüdür, siyaseti doğru kavrayıp mücadeleye devam ederken temas alanını genişletmek için stratejik tercihler yapılabilir. Sosyalizm için yani düzeni toptan değiştirmek için bir partiyle mücadele edilirken kadın haklarını savunan bir dernek de kurulabilir. Barış derneği de kurulabilir, insan hakları derneği de kurulabilir. Ama bunlar ortak bir mücadelenin parçası olunca mantıklı ve tutarlı olurlar ve hatta işe yarar olurlar. Niyette ortaklık olursa anlamlı olurlar.

Öteki türlü; yoksul Bangladeş köylüleri krediler eliyle daha da bağımlı hale gelirler, üstelik sadece bir kuru ekmek bulabildikleri için zenginleştiklerini sanırlarken. Aynı kredi fikrinin Güneydoğu Anadolu’da ne tür bir yeni ve artan yoksulluğa sebep olduğunu, bu projenin ne tür mal olduğunu biraz okuyup araştırırsa o örneği vermekten utanırdı bu yazar. O mikro kredileri bile ödeyemeyen köylü kadınların aldıkları 25 liralık kredi için evlerine haciz geldiğini bilseydi bu kadar rahat ve kamından konuşmazdı. Nuray Mert mikro kredi yalanı için şu tespiti yapalı çok olmuştu halbuki: “Yoksulluk için kamusal çözümlerin yerine bireysel çözümlerin ortaya çıkarılması ve hatta bu süreç içinde yoksulluğun yeniden tanımlanması elbette ki neoliberalizmin ve küresel vahşi kapitalizmin bir kumpası.”

Bu türden iyileştirmelerin bataklıkta ki sivri sinekleri öldürme girişiminden başka bir şey olmadığını, piyasa ilişkileri sürdükçe insanların yoksulluklarının devam edeceğini, herkesin kazanacağı, hadi kazanmaktan da geçtim refaha ereceği bir kapitalist sürecin olamayacağını bilmezden gelmek bu yazarın en sevdiği şey sanırım.

Vellhasıl başka bir; “Köpeksiz köyde değneksiz gezme,” durumu daha!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sarı, kırmızı, yeşil kapitalizm

Marksist literatürün tanımıyla, tarihteki toplumların beşli aşamasında sınıfsız sömürsüz komünist topluma ulaşana kadar geçmesi gereken bir aşama olan kapitalizm, küresel anlamda aşama atlatmamak için renkten renge girerek toplumsal evrim kuramlarını yanıltmaya çalışıyor. Birileri bundan onyıllar önce tarihin ve ideolojinin sonunu kapitalizm lehine ilan ettiğinde, biz bunun Hegel’in Prusya’nın birliği için yaptığı ilandan araklanmış eski bir düşünce olduğunu biliyorduk. Uluslararası sermayenin ve onun düzeni kapitalizmin evrimin son halkası olduğu ‘yanılsamasını’ toplumlara yutturabilmek için sosyal bilimciler, ideologlar, politika üreticisi öznel, kurumlar, strateji merkezleri gece gündüz çalışıp yeni rol ve modeller dayattılar, alayıp pullayarak, alçak düzenlerinin sözde ‘güzellikleri’ için.

Kapitalizmin ilk hali sarıydı. Sarı, çünkü emeği doğayı sömürme ekseninde kendini yeniden üreten bir düzen etrafındaki her şeyi, eşyayı, doğayı, insanı sarartıyordu. Sömürdüğü ücretli-emek sahibi köleler, sabahtan akşama kadar çalışmaktan, üretmekten, açlıktan ölmek-çocuğuna süt götürebilmek-hayatta kalmak için tek şansları olan emeklerini satmaktan bedenen ve ruhen sarardılar. Sapsarı bedenleri, sapsarı ruhları, kendilerine ait olmayan bedene ve yabancılaşmış/nesneleşmiş ruhlara dönüştü. Doğayı tıpkı insan emeğininin sömürsünde olduğu gibi, bir hammadde kaynağı gibi gören kapitalizm, onun üzerinde kurmaya çalıştığı tahakküm ilişkileri ile, iklim adaletsizliği yaratarak, ormanları, madenleri, su kaynaklarını, okyanusu, canlı türlerini sararttı. Küresel ısı değişiklikleri ile daha da ısından yeryüzü kapitalizmin sarı evresinde sarardı soldu rengi attı.

Kırmızı kapitalizm, sarının karşısına ‘sözde’ halk iktidarlarını, ‘demokrasi’yi, hatta işçi sınıfı iktidarının araçlarını yaratarak çıktı. Pembeye çalan bir kırmızı rengi kullanıp işçi sınıfını uyutmanın geleneksel aleti sosyal demokrasiydi. Ama bürokratik merkeziyetçi ve hegemonik ilişkilerini, giderek sarı kapitalizmin araçlarından ayıramaz hale geldiğimiz kırmızı kapitalizm de insan emeğini ve doğayı sömürmekte sarıdan aşağı kalmadı. Sovyetler Birliği, kapitalist dünyayla girdiği ilişkiler sebebiyle dünya kapitalizminin krizini kendi içine transfer etti ve karşısına benzeyerek çıktı. Diğerleri de... Bugün Çin’de, kızıl bayrak altında, kapitalist sömürünün en vahşi örnekleri yaşıyor. Venezuela’da sosyalizm nutukları atılıyor ama kapitalizm tüm kurallarıyla işliyor, işçi sınıfının durumuyileşeceğine geriliyor.

Örneklere çoğaltılabilecek kırmızı kapitalizm, sarının karşısına olduğunu iddia etse de, sarının yanında durduğunu dünya halklarına kanıtladı. Çernobil’le Kazım’ı ve nice Kazımları, belki kendimizi de bu kırmızı kapitalizm yüzünden yitirdik yitireceğiz. Kırmızının çekiciliğine kapılan renkli kapitalizm meraklısı solcularımız, anti-kapitalist olduklarını sabahtan akşama kadar ilan etseler de aslında sarı kapitalizmin ‘anti’si olduklarını bilmediler, bilemediler. Bugün anti-kapitalistlerin hangi renk kapitalizme karşı olduklarına karar vermedikleri sürece, renklenden renk beğenmek dışında topluma verebilecekleri bir alternatif yok.

Bu kapitalistlerin bir de yeşili var. Bukelamun gibi renk değiştirme yeteneğine sahip sermaye sınıfı, yeşil kuşağını bağladı ve kapitalizmin yeşil olanını türetti. Bugün en somut ifadesiyle Türkiye’deki politik iktidarın cemaatinden mütevellit bir yeşil kapitalizmimiz var. Yanlış anlaşılmasın, onlar yeşilliklerini maruldan, maydanozdan, doğanın yeşil tonlarından değil, efendilerinin giydiği yeşil donların renginden alıyorlar. İçine kutsanmış bitki tohumlarını kattıklarında sarı kapitalizmden ayrılacaklarını zannediyorlar. Sarı ve kırmızı kapitalizmin reddedikleri ahlaklarını, bu kapitalizmlerin yarattıkları kültürleri reddettiklerini söyledikleri haki yeşilli kapitalizmleri, kusura bakmasınlar ama diğer ikisinin karışımı mavi renkten daha itici görünmekte. Yeşil donlu efendilerinin salya sümüklerinin rengine benzeyen yeşil kapitalizmleri, sarı kapitalistlerin kompradoru, işbirlikçisi olmaktan öteye geçemediği gibi, içerde halk düşmanı, işçi emekçi düşmanı karakterini gizlemekte artık zorlanıyor.

Halkların ve emekçilerin bu üç renk kapitalizmden başka seçenekleri yok demek, onlara söylenen en büyük yalandır. Renklerin bir günahı yok. Biz bu üç rengi yanyana görmekten rahatsız değiliz. Hatta bu üç rengi başka yerlerde bir arada görmekten de gurur duyuyoruz. Karadeniz ormanlarının yeşili, Anadolu’nun kırmızı toprağı, Mezopotamya’nın sarısı, emekçilerin elinde kardeşliğin renklerine dönüşecektir, biliyoruz...

(Nazmi Orçun Çoban)

'Eşekliğin teorisi' vesilesiyle: Biling

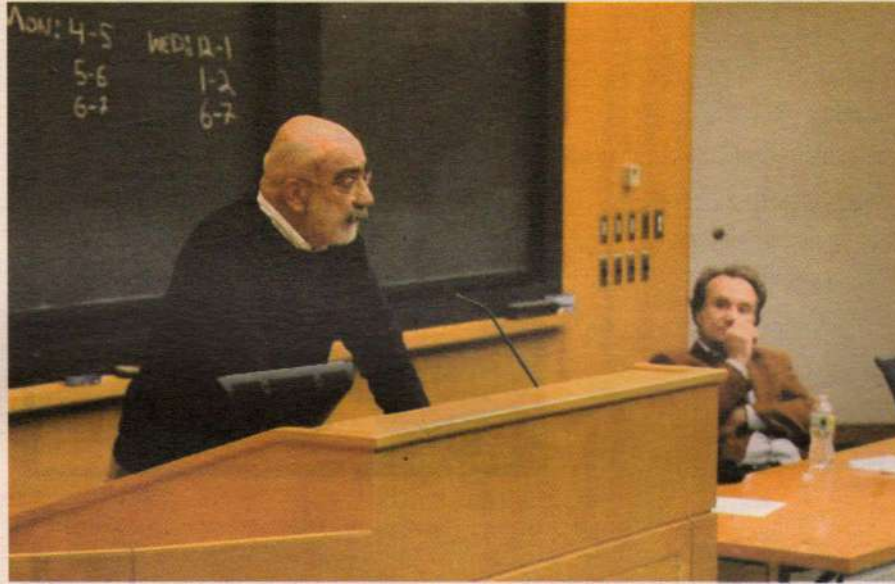
Geçtiğimiz ay Ahmet Altan, ABD'de Harvard Üniversitesi Kennedy School of Government'ta bir konferans vermiş.

Türkiye ve Şiddetin Gizemli Nesnesi başlıklı konuşmasının tam metnini *Tarafa*'ta yayınladı. Oradan okuduk ve böylesine iddialı bir başlık altında söylenenlerin aslında bilindiği, 'edebi bir dille gerçekleri çarpıtma' ve bugün dünyayı kana bulayan güç ve devletleri aklamaya çalışmak olduğunu gördük.

Malum, Ahmet Altan'ı Türkiye kamuoyu 12 Eylül darbesi sonrası yayınladığı, devrimcilerle küfreden romanlarıyla tanıdı. Sonraki süreçlerde, çığırından çıkmış bir halde sol-sosyalist değerlere saldırıp liberalizmi ve yeni dünya düzenini övüp göklere çıkarırken, kendisini de ısrarla solcu olarak tanımlamaktan geri durmadı. Dünyada ve ülkemizde sermaye egemenliğinin 'globalleşme' adı altında ifade edilen yeni dönemin değerlerinden biri olan 'parlayan her şeyin altın sandığı' yanılması onu hümanist, özgürlükçü, demokrat, anti-militarist, solcu ve bilumum iyi sıfatlar taşıyan bir yazar yapmaya yetti. Şimdilerde ise, Fethullah Gülen cemaati desteğiyle ve eskimiş solcu artıklarıyla *Tarafa*'ı çıkarıyor.

Kadın ruhunu çok iyi tanıyormuş. Aslında kadınlara hakaretle, aşağılamalarla dolu romanlarını en çok kadınlar okudu. Kürt sorunu, demokrasi, ordu, darbeler, gibi birçok can alıcı konuda makale yazdı ama bir taraftan, kendi derin ilişkilerini oluşturup devletleşmeye çalışan AKP Hükümeti'ni, sözde ileri demokrasi adına canı gönülden destekledi. Uzun zamandır 'anti-orducu'. Evet, AKP'nin ordunun bir kesimini tasfiye etme mücadelesine destek vererek ne kadar anti-darbeci olduğunu kanıtlamaya çalışıyor bizlere ama **Cemaat liderliğinde ordulaşan Emniyet** (polis) aleyhinde tek bir satır yazmıyor. *Tarafa*'ta tam sayfa yayınlanan BİM gibi menşei belli kuruluşların reklamları mı kesilir yoksa?

Hatırlarsınız, bir dönem Kürt sorununu kafasına sardı ve meşhur *Atakürt* makalesini kaleme aldı. Ahmet Altan'ın Kürt sorununa yaklaşımı her

dönem, adı geçen konferansta söylediği gibi, 'Türklerin, Kürtlerin çocuklarını kendi anadillerinde eğitmelerine izin vermemeleri'nden bir milim öteye geçmedi. Bu kalıbı papağan gibitekrarlarken, egemen sınıflardan soyutlanmış bir Türk-Kürt karşıtlığı tarif ederken, Ahmet Altan'ın 'bilingçaltı'nda acaba Türklerle-Kürtleri birbirlerine düşman etmek var mıydı? Bilemiyoruz ama sorunun tarihsel olarak ezen-ezilen ilişkisinden kaynaklandığını, Türkiye egemenlerinin (Türklerin değil) Kürtlere olan düşmanlıklarının bir ürünü olduğunu Ahmet Altan bilmiyor muydu?

Ahmet Altan için insanlık tarihi belirleyici, "inançlardan, bilinçaltındaki ulaşamadığımız birikimlerden, içgüdülerden" meydana gelen kocaman bir karanlıktan başka bir şey değil-miş. Onun kavram hazinesinde sınıf mücadelesi ya da sınıf mücadeleleri tarihi yok tabii. Özel mülkiyetin, dolayısıyla sınıfların ortaya çıkmasından bu yana emek eksenli insanlık mücadelesinin aslında gayriinsanileşmeye karşı olduğunu bilemiyor olsa gerekir. Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen

mücadelesini halının altına süpürmeyi ve özde hep egemen olanı savunmanın 'edebi' halini yine hep buluvermek bir beceri gerektirir kuşkusuz! 'Demokratlık', egemenin dizi dibinde minare gibi dikilmenin modası bir türlü geçmeyen kılıfıdır!

ABD'deki konuşmasının bir yerinde, "Hayatın hareketinin belirleyicisi vahşettir," demiş. Bu, 'bilingç' denen çok önemli bileşeni insani var oluştan çıkaran 'eşeklik teorisyenleri'nin tipik önermesidir, hem de en azından iki yüzyıldır. Toplumsal, siyasal ve ekonomik vahşetin sorumlusu olarak sınıflı toplumu, bugünün dünyasında insanlığın çektiği acıların müsebbibi olan emperyalizmi işaret etmek, hem de ABD'nin bir üniversitesinde, 'eşeklik teorisyenleri'nin harcı değil tabii.

Evet, Ahmet Altan, konferansın hiçbir yerinde bir kez bile olsa emperyalizm, kapitalizm gibi laflar etmiyor. Dünya Bankası, NATO ve BM gibi emperyalist kuruluşların adı da anılmıyor. Bugün dünyanın bir çok yerinde yaşanan vahşetin tek nedeni, insanın bilinçaltındaki vahşet duygusu!

Oysa insanlık tarihinde yaşanan bütün vahşet ve katliamların sorumlusu, silah ve ordu tekeline elinde bulunduran, egemen olan sınıflar ve onların kurdukları devletlerdir. Bugün de öyle. İnsanlığa reva görülen katliamların tek sorumlusu, dünyayı egemenliği altına almaya çalışan sermaye güçleri ve emperyalist devletlerdir.

Buradan hareketle, 'insanın doğası' denen şeyin içinde vahşet duygusu yoktur. Bildiğimiz anlamda 'vahşeti' doğuran, sınıfsal çıkarların ve özel mülkiyetin ortaya çıkışıdır. Çıkar ve menfaatlerin korunması amacıyla, gücü elinde tutanlar yarattı vahşeti ve insana bulaştırdı. Aşılamayacak, yok edilemeyecek bir yanı da yok. Sınıfların ortadan kalktığı, sınıfsız-sömürsüz özgür bir dünyada, insan bilinci vahşeti hem toplumsal yapısından, hem de doğayla ilişkisinden çekip koparacaktır.

Evet, insan, toplumsal bir ortama doğar ve bilinci, kimliği ve kişiliği o ortamın değerlerine göre oluşur ve gelişir. Vahşet duygusunu algılamayan, onunla hiçbir şekilde karşılaşmayan bir insan, onu yaşamının ilerleyen dönemlerinde denemez ve bilince de çıkarmaz.

Ahmet Altan, dünyada ve Türkiye'de gelişen bütün vahşi olayların, zulüm ve katliamların tek nedeni olarak, insanın bilinçaltındaki vahşet duygusunu sorumlu tutuyor. Ona inanacak olursak, bugün dünyada sermayenin egemenlik aygıtı olan emperyalist güçler yok. ABD ve Batı emperyalizminin dünyayı talan etme politikaları insanların bilinçaltının ürünü! Örneğin ABD'nin Irak ya da Afganistan işgali ve oralarda yaşanan vahşet, Saddam ya da Taliban'ın bilinçaltındaki vahşetin ürünüdür; ABD Başkanı George W. Bush da ne yapsın, vahşeti durdurmak için vahşet uygulamıştır! Libya'daki vahşetin ve akan kanın, yağma ve talanın tek sorumlusu Kaddafi'nin bilinçaltıdır! Obama ve Sarkozy'nin bilinçaltlarındaki vahşet duygusunu zorunlu olarak tetiklemiştir Kaddafi'nin vahşeti. Emperyalist güçlerin ve uluslararası tekellerin menfaat ve çıkarları konu bile değil!..

Teorik bir özet: Biling ve alt biling ya da bilingçaltı...

Akıl, zeka gibi insan özellikleri, insan beyninin ürünleridir. Farklı içeriğe sahip görünseler de bu kavramları 'bilingç' üst başlığı altında toplamak ve değerlendirmek mümkün. Çünkü bilingç, dar kapsamlı bir içeriğe sahip değil, aksine insan etkinliğinin ve davranışlarının tüm yönlerini kapsayan bir özelliği var.

Duyu organları aracılığıyla algıladığımız, duyumsadığımız, dış dünyadan aldığımız verileri kaydeden, işleyen, birbirleriyle ilişkilerini kurup yeniden dış dünyaya insan etkinliği olarak dönmesini sağlayan duyuşal-zihinsel süreçlerimizin toplamını bilingç sağlıyor. Toplumsal yaşamda da var olan bilingç; insan olarak gerçekleştirdiğimiz, gerçekleştirmediğimiz ve elbette gerçekleştiremediğimiz tüm etkinliklerin kaynağı. Duygularımız, düşüncelerimiz ve bunların yönlendirdiği insani ya da gayri insanu etkinlik ve davranışlar bilincin dışında var olamaz.

Bilingç maddenin kendisidir ve aynı zamanda hem özne hem-de nesnedir. İnsan beyni, maddenin en yüksek ve en gelişmiş biçimidir. Bilingç de bu gelişmiş maddenin ürünüdür. Ve bilingç, maddesiz bir önceliğe sahip olmadığı gibi, tam tersine maddenin gelişmişliğinin bir sonucudur. Bilincin ortaya çıkışına ve gelişimine ancak maddesel süreçlerle ulaşabiliriz.

Canlı varlık, madde ve toplumsal bir yapı olmadan bilinçten söz etmek olanaklı değildir. Bu anlamıyla yaşamı var eden, belirleyen bilingç değil, aksine onun varlık temeli, gelişmesinin koşulu maddesel öncelik, maddi yaşam ve toplumsal üretim süreçleridir. "İnsanların varlığını belirleyen onların bilinci değil, tersine onların bilincini belirleyen onların toplumsal varlığıdır," diyordu Marx. Ve Engels, sarayda yaşayanla kulübede yaşayanların aynı düşünmeyeceğini söylüyordu.

İnsan bilinci değişime açık bir yapıya sahip

olmasıyla nesne özelliği gösterirken, olay ve olguları birbirleri arasında ilişkilendirip, bağ kurarak maddi yaşamın değiştirilmesi yönünde kullanmasıyla da özne işlevine sahiptir.

Gelelim, Ahmet Altan'ın, insan vahşetinin gizlendiği alt bilingç ya da bilingçaltı kavramına. Bilingçaltının, onu savunanlar tarafından tarif edilen şekliyle, insanın bilingç süreçleriyle gerçekte bir ilişkisi yoktur. Sadece insanın bilingç süreçlerine etkisi olduğu iddia edilir. Alt bilingç ya da bilingçaltı kavramı, materyalistlerle idealistler arasında sürekli tartışma konusu olmuştur. Idealizm yanlısı felsefeciler bilingçaltını, insanın bilincine ulaşmayan eksik algıların biriktiği bilingç dışı bir bölge saymışlardır. Öyle ki, Alman düşünürü Leibniz'in 'bulanık algı' adını verdiği bu eksik algıların bıraktığı bilingç dışı izler bu bölgede toplanıyor ve zaman zaman da bilinci etkiliyordu. Bu bölge esrarlı ve bilinmesi olanaksız izlerle dolu bir bölge olarak tarif

ediliyordu. Bazı düşünürler ise insan etkinliği ve davranışlarını bu bölgenin belirlediğini/ yönlendirdiğini iddia ediyordu. Bir zaman sonra Freud bu bölgenin sınırlarını çözmeye çalıştı ama bize göre başarılı sonuçlara ulaşamadı.

Materyalistlere göre, bilingçaltının ya da alt bilincin bilinmeyecek hiçbir yanı yok. Herhangi bir olguyu ya da olayı algıladığımızda onunla birlikte ve onunla ilişkili olarak bir takım yan/ tali olguları da algılarız. Dikkatimize bağlı olarak esas olguya ilgilenir ve bu yan olgularla ilgilenmeyiz. Üzerlerinde durmadığımız ve dile getirmediğimiz için bilincimiz bu olgulardan doğrudan etkilenmez. Bilincimizde gündemleştirdiğimiz konuya bağlı olarak dönem dönem bu yan ya da tali olguları hatırlar, bilince çıkarırız. Bütün bunlar insanın bilingç süreçlerinde gerçekleşir ve yapay olarak oluşturulan alt-üst bilingç türlerine tabi olmadan gerçekleşir.

YAVŞAK PROLETER!..

Bu sabah işe başlamadan önce, kullandığım 'forklift' i temizlerken işçilerin 'Attırık' diye lakap taktığı Yücel geldi yanıma. Cepleri her zaman fındık fıstıkla dolu olur ve kuruyemişe ara verdiği zamanlarday kırmızı naneli şekerlerden emer. Götü, göbeği ve yanakları kompresörle şişirilmiş gibi... Al yanakları, hayalimde ona giydirdiğim kırmızı fıstı, sarıdan yeşile çalan koyunumsu dişleri ve gevşek gülüşüyle hikayelerime malzeme olabilecek az bulunur biri işte...

İşe yeni başladığımda ispiyoncu olduğu konusunda uyarılmıştım. Bu yüzden onunla pek muhabbet etmemeye çalışıyordum. Şayet konuşmaya mecbur kalırsam da en yüzeysel halimle ve en sığ konularla geçiştiriyordum. Çünkü bu tip patron ajanları sizi konuşturur bir şeyler öğrenmeye çalışır ve işe yarar her kelimenizi bir rapor ederler. Hatta çoğu zaman konuyu kendileri açıp ve üstelik de sizi tahrik ederek tehlikeli laflar etmenizi beklerler. Patrona, usta başlarına, maaşların düşüklüğüne, kötü çıkan yemeklere yani kısacası küfür edilmesi gereken her şeye sövdürmek isterler.

Listedeki sövülecek maddelerden birine bile okkalı bir küfür savurmak sizin hangi tarafta olduğunuzu gösteren bariz bir işarettir. **İki taraf vardır: Biri patronlar sayesinde ekmek yediğini düşünürken, diğeri patronların kendileri sayesinde servet yarattığına inanır.**

Kısacası patron ajanları yeri geldiğinde en baba provakasyona bile itebilir sizi. Yücel de onlardan biriydi. Arkadaşlığımız mecburiydi ve bu mecburiyetim de aynı bölümde çalışıyor olmamızdan kaynaklıydı... 'Attırık' lakırdıya başlamadan önce cebinden çıkardığı şeker poşetinden iki tanesini emmek için ağzına attı. Ağzının sağ tarafı, içinde yumurta varmışçasına şişti ve yine her zamanki gibi bana şeker ikram etmedi. Etseydi bile onun şekerlerinden asla emmezdim!..

Ben hem yaptığım işe devam ediyordum hem de kendisini dinlediğimi zannetmesi için, "Aaa, öyle mi?", "Oh my god!" gibi alaycı tepkiler veriyordum, yanımda biraz oyalanıp gider diye düşünerek...

Yücel açılışı futbolla yapıp konuyu iddaa'ya bağladı. Kuponu tek maçtan yatmış. Çok da umurumdaydı!.. Sürekli aynı şekilde tek maçtan kaybedtiğini söylüyor. Artık aynı kaybedişin serzenişini dinlemeye alıştım ve bıktım da...

Sonra planlama sorumlusu Emel Hanım'ın kalçalarına getirdi muhabbeti. "Emel Hanım'ın boyu kısa ama kafam kadar memeleri var ha!.." diye sürdürdü, fantezi faslına geçti. Evde karısıyla yapamadıklarını Emel Hanım'la yapma hayalleri kuruyordu. O da, benzerleri gibi, kısır cinsel hayatını sokakta ya da fabrikada

Aynı şartlarda yaşayıp farklı hayatlar sürüyorduk... Aynı bataklıkta yeşerip farklı renklerde açıyorduk... Hiçbir bahane bunun gibi insanları bana haklı çıkaramaz. Hiçbir felsefi metin böyle puştaları masumlaştırılmaz. Suçunu hafifletici hiçbir sebep bulamıyorum. Onun gibi 'proleter'lerden nefret ediyorum.

getirerek tatmin olmaya çalışıyordu.

Bu muhabbet biter bitmez, "Ben bu fabrikada kimseye minnet etmem patrone başka," dedi. Şaşırdım. 'Attırık' nasıl oldu da kalçalardan, memelerden çıkıp, aforizmalara geçmişti. Ne kafa varmış adamda ama benim haberim yok. İçimden kızdım kendime. Sonra küfredtim ve en son kulağımı çektim akıllanayım diye. Belki de karşımdaki adam **Trakyalı Kafka**'ydı...! Nasıl ki 150 yıl önce yazılan romanlar bazen bazılarımızın hayatına denk düşüyor ve sanki bizim için yazılmış gibi hissediyoruz, şimdi karşımdaki adamın da Kafka olma ihtimalini düşünüp şapkadan çıkabilecek sürprizi bekledim.

Ağzındaki pisliği tükürsün diye onu teşvik etmeye başladım. O anlatmaya başladıktan sonra ise ufak sorularla yön verdim. Başladı kusmaya...

"Geçen yıl patron fabrikayı teftişe gelmişti. Adam bütün bölümleri tek tek gezdi. Bende 'forklift'le mal taşıyordum. Baktım patron almış vardiya amirini yanına, bana doğru geliyor. Hemen forklift'i durdurup indim. Hazırolda bekliyorum tabii. Ya hacı beni bir görsen var ya direk gibiydim lan. Askerde bile öyle durmamıştım."

"Patron madalya taktı mı bari sana?.. Esas duruşta beklediğine göre gözüne girmişsindir artık."

"Lafımı kesme hacı, valla anlatmam bak."

"Tamam adaş, anlat seni dinliyorum..."

"Vardiya amiriyle patron dibime kadar yaklaştılar. Ben başımı daha da dikleştirerek Koreli askerlere benzedim. Geçen televizyonda izlemiştim Koreli askerleri. Lan adamlar karda eğitim yapıyorlardı. İmrendim onlara..."

"Piç etme oğlum muhabbeti. Başlayacam şimdi Koreli askerlerinden de!.. Olayına dön!"

"Ne diyordum?.. He tamam... Vardiya amiri elini uzatıp tokalaştı benimle. Patron da elini uzattı tokalaşmak için ama ben hemen eğilip elini öpmeye çalıştım. O çekmeye uğraştı ben öpmeye..."

patronun eline değdirmeyi başardım..."

Elini öptüğünü söylediği an yaptığım işi bırakıp Yücel'in suratına baktım. Yavşakça sırtıyordu. Yüzünde ne bir kızarıklık, ne de gözbebeklerinde utancın izi vardı. Yediği boku anlatırken sesi net ve berraktı. Bütün bunları bir araya topladım. Çıkan sonuca göre, pişmanlığın 'p'si bile yoktu Yücel'de. Yaptığının doğruluğu tanrının varlığından daha sahiciydi onun için...

"Peki sen elini öptükten sonra adam ne dedi?"

"Kimsenin önünde eğilme koçum, dedi. Zaten ben elini öperken 'sevkiyat'takiler de gördü. Adi herifler kesin kıskandı beni. Patronun fabrikada konuştuğu belki de ilk işçi benim. Ve ilk elini öpen. Ölene kadar unutamaz beni hacı."

"Hacı mıyım oğlum ben?! Hacı deyip durma artık bana!"

"O zaman sen de bana adaş deme. Adaş falan değiliz."

"Tamam be! Zaten benim ağzıma Trakya'da yapıştı bu adaş lafı..."

"Tamam hacı anlaştık! Ha-ha-ha-ha!"

Hacı-adaş tartışması kafaya takılacak bir sorun değildi. Aklımı kurcalayan şey yavşaklığıydı. Aslında ona pek inanasım da gelmiyordu. Genelde ustaya patrona yaltaklık yapanlar inkar edip gizlemeye çalışırlar. Kendilerine şaka yollu 'yalama' deyip laf koyanlara da, "S.ktirin gidin lan! Çekemiyorsunuz beni. Patron beni sevdi diye çatlıyorsunuz. Zoruna gidenin..." diye savunma yaparak savuşturmaya çalışırlardı.

Ağzımdan gayriihtiyari döküldü laflar:

"Hazır elini öpmüşken bi de domalsaydın bari!"

Lafımı hiç ciddiye almadı. Sırta sırta ayrıldı yanımdan. Bindim 'forklift'e ve olayın aslını-astarını, tersini-düzünü, gelişimini-geçmişini yani hikayenin sağlamasını yapmak için eski işçilerden birinin yanına gittim.

"Adaş naber?"

"İyilik, ne olsun işte. Senden naber?"

"Ben de iyiyim ama sana bir şeyler soracağım."

sorma da."

"Yok bu sefer başka. Patron geçen sene geldi mi hiç fabrikaya?"

"Hayırdır ne oldu. Niye soruyorsun patronu?"

"Oğlum sen söyle, geldi mi gelmedi mi?"

İki dakika sürmedi düşünmesi. Patron fabrikaya gelmeden bir hafta önce yapılmaya başlanan hazırlıkları anlattı. Bütün işçilere yeni iş elbiseleri ve önü çelik olan gıcır gıcır iş ayakkabılarından dağıtmışlar. Neredeyse üretimi bırakıp temizliğe başlamışlar. Patronun geleceği güne kadar temizlik devam etmiş. Tuvaletler ve soyunma odaları pırıl pırıl olmuş. Parfümlü temizlik malzemelerinden kullanmışlar o bir hafta boyunca. Ne bok, ne sidik, ne de ter kokusundan eser kalmış... Yemekler bir haftalığına da olsa düzelmiş ve patronun geldiği gün en kral yemeği yemişler. Askerde yapılan denetlemeler gibi ikiyüzlü ve sahtekarca... Sırtmaya başladı ve biraz önce el etek öpmekle övünen Yücel'i gösterip, "Aha, bak bu yavşak da zorla adamın elini öpmüştü," dedi.

"Nasıl yani? Gerçekten patronun elini öptü mü?!"

"Öptü tabii. Bana inanmıyorsan git bizim 'sevkiyat'ın şefine sor."

"Gerek yok, inandım... Yücel demin anlattı bana ama ben pek inanamadım. Makaraya şardığını düşündüm. Bu yüzden gelip sana sordum. Sen palavra atmazsın..."

"Eyvallah kardeşim. Bende yalan yok!"

Şimdi gerçekten inanmıştım anlattığı hikayeye. Doğru dediğimiz neydi ki? Nasıl bir şeydi bu? Okuduğum kitaplar yalan mı söylüyordu yoksa? Oysa, "İnsan yaşadığı gibi düşünür," demişti biri. Yanılmış mıydı? Yoksa ben mi görememişim o sözün gerçek manasını? Aynı şartlarda yaşayıp farklı hayatlar sürüyorduk... Aynı bataklıkta yeşerip farklı renklerde açıyorduk...

Hiçbir bahane bunun gibi insanları bana haklı çıkaramaz. Hiçbir felsefi metin böyle puştaları masumlaştırılmaz. Suçunu hafifletici hiçbir sebep bulamıyorum. Onun gibi 'proleter'lerden nefret ediyorum.

Akşam eve döndüğümde hâlâ onu düşünüyordum. Öfkem geçecek gibi değildi. Adi biri için başkasını kırmamalıym. Sinirimi masumlardan çıkarmak beni rahatlatırdı belki ama sonrasında haksızlığımdan dolayı pişman olurudum. Tekrar öfkelenip bu sefer de içimi deşerdim. Baktım olmadı inip bahçeyi eşerdim...

Bu böyle olmayacak... En iyisi birilerine anlatmak, onu hatırladıkça küftretmek ve aslında onu yazmak... Zehri yazarak atabilirim içimden. İltihap ancak böyle kurur...

Bir gün yeterli bir zamanım olursa, bir romana başlar ve romanın baş kişisi olarak ondan bütün hıncımı çıkarabilirim... Ya da *Yavşak Proleter* başlıklı bir öykü yazarım... Evet, evet...

'Akıl hastası' olmak için biraz akıl lazım!

Obsesyon: Mantıksız davranışları tekrar etme, hatırlama, tikslenme şeklinde kendini gösteren psikolojik hastalık. Yani takıntı... Ben bir obsesifim. Hastalığın bu kadar basit olmadığını yaşıyarak anlayan biriyim. Tüm obsesifler gibi, bütün olayları, dünyayı kareler halinde mikro düzeyde yaşıyorum. Herkes halıyı görür, ben halının içindeki böceği... Kafamız farklı çalışır yani. Tabii ki ezilen obsesifle ezen obsesif bir olmaz. Bizim hatırladıklarımız ve tiksindiklerimizle egemenlerinki çok farklıdır. Örneğin benim obsesyonum en son inşaattan yere çakılırken geçen zaman dilimi... Ve bunlara eklenen bir sürü yenilgi... Başka bir işçinin obsesyonu ödeyemediği borç... Başkasının eski kız arkadaşı...

Yolda görürsünüz, kendi başına konuşan insanlar sanki karşılarında biri varmış gibi el kol hareketleri yapar, bazen öfkelenirler. Bazen de bir sesle yerinden fırlarlar. Bütün bunlar kapitalist çarkın insanı kendini ifade etmekten alıkoymasının, insanlıktan çıkarmasının sonucudur. Ama avantajları da var bu hastalığın; kimselerin göremediğini görürüz biz. Çünkü içselleştiririz.

Mesala Uludere katliamında herkes kaç kişinin öldüğüne baktı ve kimin yaptığını... Biz ise bombaların sesini duyar, parçalanmış vücutları hayal eder, sarsılırız... Bütün diğer katliamlar hatırlanır. Tiksiniriz! Yanan insan eti kokusu, daha önce o kokuyu hiç almasak da, burnumuzdadır...

Ya da Başbakan dindar nesilden bahseder. Herkes tinerici-dindar arasında gider gelir. Obsesifin kafaysa en kötüsüne takılır. Hizbullah'ın mezar evlerine bile değil. Keşif sırasında Hizbullah üyesinin anlattıklarına: "Söyle bağladım, şöyle içi su dolu mezara yatırdım, diri diri gömdüm! Sonra çıktım yukarıya yemek yedim uyudum. O evde yaşadım..."

Dehşetin şifresi adamın bunları anlatırken gösterdiği soğukkanlılıkta gizlidir...

Başka bir fotoğrafcanlanır yine... Aylar önce ortaya çıkan Nakşibendi tarikatına bağlı Kırkikindi Dergahı'nın şeyhi Uğur Korunmaz. Hani şu 'badece şeyh'. Müritlerinden 19'unu kadın-erkek ayırt etmeden 'badeleyen' ve mahkemeye çıkınca da bunun çok normal olduğunu anlatan şarlatan. Daha acayibi ise mahkemede kimileri evli olan kadın ve erkek müritler kendi rızalarıyla yaptıklarını söyleyip şikayetten vazgeçti..Kaçın yakında şeyh çıkar.!

Böyle çalışır obsesifin kafası.

Herkes yer içer. Rakı içer, şarap içer, çay içer... Herkes yediğine içtiğine bakar. Obsesif ise çatala, tabağa, bardağa bakar. Bardakların şekline. "Neden

Bukalemun burjuvazi, renk değiştirirken davranış kalıplarını da değiştirir. Münasip aşık olma ve münasip genç tipini belirler. Heykellere tükürür, resmi aşağılar... Bu dönemde çekilen filmlerin de hep muhteşem Süleymanlar, Fatihler olması boşuna değildir. Milli Eğitim okullara dağıttığı 'tablet'lere bile 'Fatih' der. Edebiyatta Sezai Karakoç ders kitaplarına girer. Eski dönemlerden İsmet Özel en 'baba' şairdir. En güzel şarkıcıysa namı diğer Yusuf İslam'dır. TRT spikerleriyse, olan biteni, içlerine iktidardan birileri kaçmış 'zombi'ler gibi anlatır haberleri. Neredeyse gerçek yaşam hayali bir forma dönüşmüştür...

böyle tasarlanmış?" diye düşünür. Sonra bardakların şekliyle dilin tat alması arasındaki bağı kurar. Rakı bardağını dilin ortasına, şarap bardağının ta damağa bıraktığını görür içindeki içkiyi. Onun için çayı bira bardağıyla içemezsin. Onun için rakı bardağı rakıyı, rakı balığı, balık mangalı, o da dostları akla getirir... Ama bu dizgiyi bilir sistem, o yüzden market raflarında yan yana durur bütün çağrışımlar. Sonra bütün dükkanlar yan yana gelir, AVM'ler ortaya çıkar. Rakı bardağı alışveriş merkezine dönüşmüştür...

Obsesifi kandıramazsınız!

Hiçbir obsesifi kandıramazsınız... Çünkü siz uyurken, o hâlâ sizin onu kandırmaya çalıştığınız yerde sizinle tartışıyor...

Televizyon izlerken bir yöntem geliştirdim. Televizyonun sesini kapatıyorum. İzliyorum. Yani ne dediklerini tahmin etmeye çalışıyorum jestlerinden, mimiklerinden. Çünkü insanın vücut dili ağzının içindeki dilden büyüktür ve yalan söyleyemez. Devlet Bakanı sinirli bir şekilde kaşını gözünü indiriyor; sert jestler, kaşlar çatık. Herhalde hakaretler yağıdır diye tahmin edip sesi açtım. Yargının bağımsızlığından bahsediyormuş! Ama bakanın vücudu onu yalancılıkla suçluyor...

Obsesyon, sistemin insan vücudunu, aklını teslim almaya karşı verdiği ruhsal karşılıktır aslında. Sistem, "Görme! Duyma!" dedikçe, o daha da ayrıntılandırılır.

Kallavi profesörler öğretim üyeleri çıkar tartışır: 2B, yani orman vafını kaybetmiş arazilerin imara açılımı... Yıllarca tartışılır ve yasalaşır. Ama kimse bu tartışma süreçlerinde sormaz obsesiften başka, 'orman vafını kaybetmiş arazi' dünya yüzeyinde var mıdır? Hiroşima'da, atom bombası atılan yerde adamlar ağaç yetiştirdi. "Orman vafını kaybetmiş arazi lafını hangi geri zekalı buldu?" denseydi halk daha kolay anlamaz mıydı olan biteni? Bununla da kalmaz obsesif. Oralarda binalar yapılırsa da, eğer sevdiği bir ağaç varsa, o ağacın yerini bulur, o binanın bodrum katına iner ve dakikalarca o beton zemine bakabilir. İnanın...

Hiçbir obsesifin arkadaşlığından şüphe duymayın. Eğer sizden hoşlanmıyorsa, sohbet ortasında artık arkadaş olmak istemediğini söyleyebilir -yaptım- ve kalkar gider...

Sistemin birebir insan ilişkilerindeki 'aynı şeylerden hoşlanma, gülme' gibi yalalaklıklara bile tahammül gösteremez... Onun için dostu azdır. Aşksa çok uzaktır. 'İdeal kadın ya da erkek', 'sahte romantizm' ona yakışmaz. Hastalığı ele verir. Sevmediği insana dokunamaz bile, tiksindir... Sohbet bile edemez.

Çünkü onun için sistem renklerden, şekillerden ve seslerden oluşmuştur. Yaşamın kılcal damarlarına işler bu. Bukalemun burjuvazi, renk değiştirirken davranış kalıplarını da değiştirir. Münasip aşık olma ve münasip genç tipini belirler. Heykellere tükürür, resmi aşağılar...

Bu dönemde çekilen filmlerin de hep muhteşem Süleymanlar, Fatihler olması boşuna değildir. Milli Eğitim okullara dağıttığı 'tablet'lere bile 'Fatih' der. Edebiyatta Sezai Karakoç ders kitaplarına girer. Eski dönemlerden İsmet Özel en 'baba' şairdir. En güzel şarkıcıysa namı diğer Yusuf İslam'dır. TRT spikerleriyse, olan biteni, içlerine iktidardan birileri kaçmış 'zombi'ler gibi anlatır haberleri. Neredeyse gerçek yaşam hayali bir forma dönüşmüştür...

Niye ellerimizi yıkarız?

Birçoğu gündemle ilgilenirken, çok az dikkat çeken sendikacı işçilere ne oldu diye sorar? İşçilerin sayısı artmışken sendikacı işçilerin sayısı neden azalır? Nereye gitti bu işçiler? Doğa boşluk kabul etmez! Öyleyse bu işçiler sayısal patlama yapan tarikatlara gitmesin? 'Dindar gençlik' ile beraber 'dindar bir işçi sınıfı' da yetişir mi acaba? Bu böyleyse, bu sürecin gelişmesinde payı olan sözde 'demokrat'lara yetmez ama Allah belanızı versin demek gerekmez mi?

Obsesyon kaçınılmazdır. Çünkü bu hastalığa yakalananlar bilir, obsesif, bütün suçu sistemde değil, kendisinde arar ve kendisini suçlar. Bütün dünya onu suçlar. Bu yüzden kirli hisseder kendini, durmadan ellerini yıkar, durmadan kendisiyle uğraşır.

Ama bir şey daha var... Bir akıl hastalığına yakalanmak için önce o aklın insanda olması gerekir. Aptaldan obsesif olmaz! Ve obsesyon bulaşıcıdır!

Ucuz roman: Satan ve satılan...

Belki paragraf bile doldurmaması gereken bir konudan söz ederken 'ucuz' roman denmesi, her meselenin bazı kafalarca 'dini ve milli' kılıflarla ucuzlatılması ile ilgili.

Ucuz kahvehane söylemleriyle duman altı ortamlarda üretilen, ne anlama geldiğinin 'söyleyen' için de çok fazla öneminin olmadığı bir slogan nasıl olup da ortaya çıkabiliyor? Hadi çıkıyor niye kimse engel olamıyor?

'Bir önde gelen' bir lâf söylüyor. Oradan biri bu lafın üzerine atlıyor. Biraz da kafanın ve arabeskin etkisiyle ona derin anlamlar yükleyip sloganlaştırıyor. "Türk'e Türk'ten başka dost yoktur" gibi. Oysa her konuda olduğu gibi, çözümleme, doğru soruları da sormayı gerektirir.

Örnek: Niye bazılarını seninle dost olsun? Ya da bana dostum dediğin bir adam söyle, anında sana kim olduğunu söyleyeyim...

Taraf olan insan güçten yana taraf olduğunda, kalabalık ve sermayeli bir grubun içinde özel ve güçlü olduğunu sanır. Aslında bunun, karşısındakinin kafasını neden yardığını bilmeyen robotlaştırılmış bir futbol holidanından farkı yoktur. Güç olduğu varsayılan sermaye el değiştirirken, yeni güce sığınmayı seçenler, kanaldan kanala, gazeteden gazeteye taklalar atıp son güçlerini de tüketirler. Artık bu pisliğe bulaşmayanların yanında yer alacak yüzleri de -hani o çok öncelerde yitirdikleri- kalmamıştır. Hadi, son bir yüzüzlükle bir zıpladılar diyelim, onu da artık kimse ciddiye almayacaktır. (Bazı *Radikal*, *Taraf* ve *Star* yazarları gibi.)

Hrant'ın katili 'faali belli' zihniyettir.

Ve bu işlerde örgüt bulgusuna rastlanamamaktadır. **Örgütün kim olduğunu öğrenmek için bu çocukların birbirlerine nasıl hitap ettiklerinden yola çıkarak örgütü bulabilirsiniz.** Ama yönlendirenlere gelince orada iş tıkanır. Çünkü onu daha iyi bilirsiniz. Eskilerde, yani NATO ülkesi olduktan sonra dünyada oluşan yeni politikalar ve yükselen devrimci ruh sermaye sahiplerini rahatsız etmeye başlamıştı.

Bunu kırmanın yollarını arayan yayılmacılar, ülkedeki çanak tutucularıyla beraber ileriki tarihlerde devletin milis gücü haline gelip, oradan nemalanan hatta birlikte devrimci öldüren, aynı zamanda da korunan ve kollanan bir zümre yarattı.

Kısaca iki temel şey kazındı beyinlere: **Cehaleti aşmalarına izin vermeyecek kadarıyla 'Din'.** Biat kültürünü de içinde barındırdığı itaatkâr insan modeli, sorgusuz görev adamları yetiştirme imkânı da kendiliğinden sağlayacaktır.

Ve hiç bitmeyecek günümüzde de geçerliliğini yitirmeyen **'Komünizm tehlikesi'**...

Öyle basit söylemler öyle yalan yanlış propagandalar yapıldı ki komünistler için! Yıllar geçtikçe tehlike daha da

büyüdü gözlerinde. Canavara dönuştüler korkularından.

Bir yandan yeni faşizan yöntemler ve söylemler geliştirip 'vatan bölünmez' diye haykırırken, ülkenin tamamının emperyalistlere ve uzantılarına satılmasına alkış tuttular.

"Dindar gençlik yetiştireceğiz," sözünün altında yatan gerçek de buydu zaten. Al sana dindar gençlik! "Gençliklerinde dindar olamadıklarına göre, bugün ne oldu da dindar oldular?" diye soracak bir 'Allah'ın kulu' olmayınca medyada ve muhalefette, onlar da söyledigi

yalana inanır oldular.

Taksim'de Ermenilere ve Hrant'ın gerçek katilinin bulunmasını isteyenlere küfredenlere, İçişleri Bakanı'ndan destek gelmesinin ne anlama geldiği şimdi anlaşılmalıdır umarım. Soruşturmanın nerelerde tıkandığı, bazı yetkili ve sorumluların neden sorgulanamadığı, **'Zaman'ın İstanbul Emniyet Müdürü ve valisinin neden ödüllendirildiği, işte tam da şimdi anlaşılmalı olmalıdır.**

Aynı İçişleri Bakanı çıkıp şöyle bir

fikir yürüttü geçenlerde: "Madem ülkede özgürlük yok, o zaman içerdekiler niye şikâyet ediyorlar? Ha içerisi, ha dışarı, ne fark eder sizin için? Burada özgürlük yok madem yatın içeride!" Bakan, bu sözleriyle, ne derece önemli bir **'beyin takımı'** içinde olduğunu kanıtladı dünyaya. O zaman aynı mantıktan yola çıkarak bir önerim var: **Özgürlükler ülkesiyiz ya, her yanımız özgür ya, sizi içeri alalım, biraz da siz özgürlüğün tadını çıkarın! Ne dersiniz?**

Yazılan 'ucuz' romanlarımızın en çok satılan listesine olması boyamasın gözlerinizi. Zira tarihçilerin de vardır, 'En çok satmışlar ve satılmışlar' listesi.

Simitçinin bile veresiye defteri var artık!..

Geçen hafta turnede ydık. Önce Eskişehir'e gidildi, ardından Ankara. Çok keyifli bir yer olmuş Eskişehir. Parklar, heykeller, tramvay, opera, tiyatro, barlar sokağı, gençlik. Her şey, herkes güzelleşivermiş şehirle birlikte.

Sonra Ankara, çocukluğumun geçtiği, simidinin kokusuna bile hayranlığımın bitmediği Ankara...

Polatlı-Ankara arası bayağı bir mesafedir. Artık ucube binalar, o mesafeyi kapatmış. Polatlı'dan itibaren heyecanım yok olmaya başladı. İnanılmaz bir trafik. Her yer battı çıktı. Ama Ankara'nın içinde bir yere gitmek için, neredeyse dışına çıkıp öyle giriyorsun karşı şeride. Yol ihalelerinin çok yüklü bir meblağ tuttuğu o kadar aşikâr ki. Koca 'bilbort'larda Tayyip Erdoğan'ın gözü yükseklerde bir fotoğrafı ve altında, Ankara Belediyesi'ne katkılar için şükranlarını ileten İ. Melih Gökçek imzalı minnet yazısı. Diğer 'bilbort'larda ise kocaman bir Erbakan poster, altında yine kocaman ölüm yıldönümüyle ilgili, "Türkiye hocasını unutmadı" yazısı.

'Çalınca oluyor!'

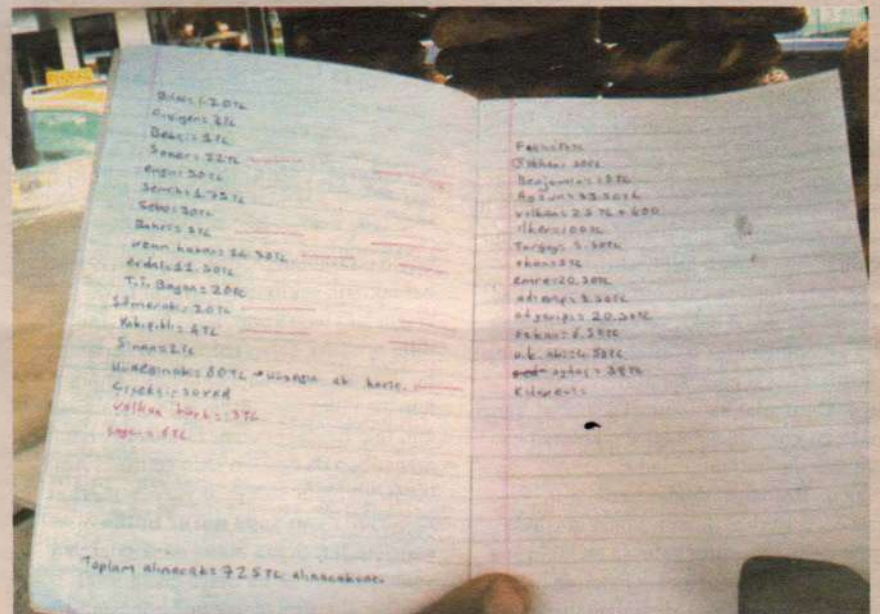
Tabii unutmasın...

Ne hocasını, ne Süleyman Mercüme'ki, ne Konya mitingini (1978) ne de kayıp trilyonu unutmasın. Sonra, İstanbul'a dönüşte, ucube iktidar belediyelerinin, kocaman pankartları.

Bir dev pankart bir şekilsiz beton köprüye giydirilmiş. "Buradan hızlı tren geçecek."

Ne yapalım oturup, işi gücü bırakıp trenin geçmesini mi bekleyelim?

Bir başkası: **'Çalışınca oluyor'.** Ama ilâhi adalet dedikleri bu olsa gerek ki 'şin' kısmına

çamursıçramış ve **'çalı...nca oluyor'** şeklinde bir pankarta dönüşmüş.

İki hafta önce de İzmir'deydik. Sabah erken Denizli'ye hareket edeceğimiz için, birçok arkadaşımızın kahvaltısı kaçırabileceğini düşünüp, en yakın simit tezgâhından birkaç simit aldım. Arkamı döndüğüm anda simitçinin bir şey okuduğunu fark ettim. Zaman darlığında hızlı adımlarla otobüse yürürken, "O neydi ya?" sorusu rahatsız etti ve hemen tezgâha döndüm. "Kardeşim o elindeki veresiye defterimi? "Evet abi."

"Senin mi peki?"

"Bakkalinki olsa bende ne işi var abi?"

"Haklısın biraz şaşırdım da. Alsancak'ta yani lüks semtte, veresiye simit enteresan geldi de... Bakabilir miyim deftere?"

Borçlar 75 kuruştan başlıyor 50 liralara kadar çıkıyor. Genelde küçük paralarda şahıs, büyüklerde şirket isimleri var.

İzin alıp simit tezgâhında defterin fotoğrafını çektim. Gördüğünüz fotoğraf odur işte. **Aslında ülkenin fotoğrafı.** 'Veresiye simit'in nedenini bu kadarcık bir yazıda bile bulmak mümkün aslında. Ülkenin her yerinde bu koca 'bilbort'ların ve pankartların asılması ciddi paralara yapıldığına ve bu paralar senden benden çıktığına göre, hesap ortada.

Attan düştüğünüzdeki halinizi hatırlayın!

Anayasa ya da yasaların kanun hükmünde karamamelerle 'duruma ve şahsa özel' değiştirilebildiği ve aynı gün 'Köşk'ten geçebildiği bir ülkede, örgütlü toplum olunamadığı sürece, bize daha çok semerler vurulacaktır.

Yeni eğitim düzenlemeleri. Kırıklenen kafatasçılık. Etnik ayrımcılık. Ortadoğu politikaları. Çiğnenen insan hakları. Gelecek

kaygıları. Yoksulluk, açlık, çaresizlik. Bizden olanlar, ötekiler...

Bireysel ruh sağlığı bozuklukları, toplumsal bozulmalara dönüşmüşken, her birey için tehlike çanları çalmaya başlamıştır.

Açlığın öfkesi mevki makam dinlemez. Artık niyetlerin açıkça konuşulduğu bir ülkede, açıkça kilitlendiği hedefi saklamayacak

kadar gazlandırılmış iktidar, 'üstlerinden' aldığı emirleri harfiyen yerine getirirken, kimseye danışma ihtiyacı dahi duymamaktadır.

Bu babalarının çiftliğinde atla gezinti halleri, attan düşüldüğünde ne hale gelindiğini de unutturmamalı kimselere.

Sonsuza kadar saltanat olabilir bir şey değildir. Ve illâ ki çıkar aheste aheste...